

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Francis_Dick-V_nemilosti.pdb

PDB Name: Francis_Dick-V_nemilosti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

V nemilosti

Dick Francis

1

Mám přítele, kterého mají všichni rádi.

(Jmenuju se Sid Halley)

Přítele jsem poslal za mříže.

Potíž je v tom, že když je člověk vyšetřovatel - a to já jsem už pět let - narazí občas na skutečnosti, jejichž odhalení zaskočí a zničí mnoho pokojných, spořádaných životů.

Trápil jsem se řadu dní, než jsem se rozhodl jednat na základě toho, co jsem zjistil. Prošel jsem stadiem nevíry, pochyb, odmítal jsem vidět pravdu, ale nakonec jsem ji musel přijmout. Všechny fáze smutku a zklamání. Rmoutil jsem se pro člověka, kterého jsem znával nebo o kterém jsem si myslel, že ho znám. Znal jsem ale jen jeho masku. Rmoutil jsem se pro ztracené přátelství, bylo mi smutno kvůli člověku, který se na pohled sice nezměnil, ale byl to najednou někdo úplně jiný, cizí..., opovrženímhodný. Oplakával bych ho s menší bolestí, kdyby zemřel.

Vnitřní zmatek a pobouření, jaké jsem cítil já, brzy převládlo všude. Tisk bez zaváhání vyrazil na obranu toho dotčeného a mne, jeho žalobce, nemilosrdně vymáchal. Na závodních, kde jsem pracovně trávil většinu času, se ke mně staří známí obraceli zády. Pochopení, soucítění a sympatie všech patřily mému příteli. Nikdo mi nevěřil, všichni byli hluboce pohoršení a rozhněvaní, doba, kdy mi budou ochotni věřit, byla v nedohlednu. Stal jsem se terčem nenávisti. Věděl jsem, že to pomine, a já se musím srovnat s tím, že jsem v nemilosti.

V den zahájení soudního procesu s mým přítelem spáchala jeho matka sebevraždu.

Tu zprávu doručili do soudní budovy v Readingu v Berkshiru, kde právě zasedal náležitě v taláru přioděný soudce, který už vyslechl zahajovací proslovy, zatímco já, svědek obžaloby, seděl osaměle v neosobní vedlejší místnosti a čekal, až mne předvolají. Jeden ze soudních úředníků mi předal informaci o sebevraždě a současně oznámil, že soudce pro ten den jednání odročil a že můžu jít domů.

"Chudák paní," vydechl jsem, upřímně otřesený.

Soudní úředník by správně měl být nestranný, ale ten můj zjevně stranil obžalovanému. S nelibostí se na mne zadíval a že prý se mám dostavit zítra přesně v deset.

Vyšel jsem z místnosti a zvolna kráčel chodbou, když vtom mne chytl za rukáv jeden ze starších prokurátorů a odtáhl mne stranou.

Začal bez dlouhých okolků: "Pronajala si pokoj v jednom hotelu a skočila z okna v šestnáctém patře. Zanechala dopis, ve kterém píše, že by se nedokázala vyrovnat s budoucností. Co si o tom myslíte?"

Zadíval jsem se do tmavých, inteligentních očí Davise Tatuma, neohrabaného obtloustlého pána s perfektním, hbitým mozkem.

"Vy se v tom vyznáte líp než já," namítl jsem.

"No tak Side!" Trochu se zlobil. "Koukejte mi říct, co si myslíte."

"Myslím, že možná změni výpověď."

Přestal se zlobit, usmál se. "Minul jste se povoláním," poznamenal.

Potřásl jsem trpce hlavou. "Já ryby jen chytám, na pánev je chystáte vy."

Pustil se mého rukávu a já vyšel ven, nasedl do vlaku, odjel na konečnou a odtamtud taxíkem domů.

Během půlhodinové cesty Londýnem jsem vzpomínal na Ginnie Quintovou. Chudák Ginnie, volila radši smrt, než aby do konce života snášela krutou bolest z hanby svého syna. Smutný, dunivý odchod na věčnost. Konec trápení, konec slz.

Taxík zastavil před domem na Pont Square, kde jsem obýval první patro s balkonem, ze kterého jsem se díval do parku, spíš zahrady, obehnané ozdobným železným plotem. Jako obvykle panoval na odlehlém náměstí klid. Kolem jezdilo jen

málo aut a jen tu a tam prošel chodec. Bylo říjnové dopoledne a uvadlé listí citroníku padalo osaměle k zemi jako žluté sněhové vločky.

Vystoupil jsem z vozu, zaplatil řidiči otevřeným okénkem, a jak jsem se otočil, abych přešel chodník k domovním dveřím, vrhl se na mne kolenjdoucí muž. Skočil na mne jako běs, v ruce železnou tyč. Rozmáchl se, aby mi rozdrtil hlavu.

Ucukl jsem spíš podvědomě než vědomě, takže mne úder nezasáhl na temeno, ale do ramene. Ten člověk na mne křičel jako smyslů zbavený a chystal se k další ráně. Zachytil jsem ji předloktím. To už jsem ho chytil za zápěstí jako do kleští, podrazil mu nohy a zvrátil ho nazad. Dopadl na tvrdou zemi i s železnou tyčí. Nepřestával křičet a klít, vyhrožoval, že mne zabije.

Taxík stál ještě na místě a taxikář všemu přihlížel s vyteřštěnými očima a otevřenými ústy. Motor běžel. Rychle jsem otevřel zadní dvířka a znovu nastoupil. Srdce mi tlouklo. Nebylo divu.

"Jedte," řekl jsem. "Jedte odtud." "Ale..."

"Jedte, jedte, než se vzpamatuje, než vstane a rozbije vám okýnko."

Taxikář zmlkl, se skřípěním zařadil rychlost a pomalu vyjel.

"Poslyšte," pootočil se ke mně. "Nic jsem neviděl. Vy jste dnes moje poslední rito, jezdím osm hodin a už bych chtěl být doma."

"Nebavte se a jedte."

Lapal jsem po dechu. V hlavě se mi všechno motalo.

"No jo, ale kam mám jet?"

Dobrá otázka. Musím myslet.

"Nevypadal jako zloděj, ale co člověk dneska ví," huboval taxikář. "Mám s váma jet na policii? Praštil vás pořádně, bylo to slyšet, jako kdyby vám přerazil ruku."

"Poslyšte, prostě jedte dál, ano?"

Řidič byl statný chlap, asi padesátiletý Londýňan, ale žádný hrdina. Podle toho, jak se na mne kradmo zpětným zrcátkem díval, mi bylo jasné, že se nechce do ničeho zaplést a že se nemůže dočkat, až z jeho vozu vystoupím i se svými problémy.

Puls se mi konečně ustálil. Napadlo mne jediné místo, kam se uchýlit, můj obvyklý azyl.

"Do Paddingtonu prosím"

"Myslíte jako do nemocnice?"

"Ne, na nádraží."

"Přece jste odtamtud přijel," namítl. "Ano. Ale teď tam zajedeme nazpět."

To ho trochu rozveselilo. Otočil vůz čelem vzad a odvezl mne na Paddingtonské nádraží, kde mne znovu ubezpečil, že nic neviděl ani neslyšel a že se do ničeho nechce zaplést, jestli prý to chápu.

Zaplatil jsem mu a propustil ho. A pokud jsem si rychle do paměti zapsal poznávací značku jeho vozu, bylo to ze zvyku, ne že bych od něj něco očekával.

Do mé běžné výbavy patří mobilní telefon, který nosím připnutý u pasu. Pomalu jsem vešel do rozlehlé nádražní haly a namačkal na přístroji telefonní číslo muže, kterému důvěřuju víc než komukoli jinému, číslo Charlese Rolanda, admirála Královského námořnictva, t.č. v důchodu. K mé úlevě se ozval už po druhém zazvonění.

"Charlesi," trochu jsem chraptěl, hlas mi nesloužil tak, jak bych si přál.

Chvilí bylo ticho.

"Jsi to ty, Side?"

"Ano. Můžu..., můžu přijet?"

"Samozřejmě. Kde jsi?"

"V Paddingtonu. Pojedu vlakem a pak si vezmu taxík."

"Jdi zadním vchodem," řekl klidně, "nebude zamčeno."

Položil telefon.

Usmál jsem se. Z jeho strohosti a samozřejmosti jsem načerpal trochu klidu. Neprojevoval obvykle své city, nebyl sentimentální a nikdy se ke mně nechoval otcovsky, natož shovívavě. Dával mi však jasně najevo, že mu na mých osudech záleží a že se na něj v případě potřeby můžu spolehnout jako na pevnou skálu. V tu chvíli jsem jeho oporu potřeboval z celé řady neveselých důvodů.

Protože v poledne jezdí vlaků málo, dojel jsem z venkovského nádraží taxíkem na místo až ve čtyři hodiny. Vystoupil jsem u zadního vchodu Charlesova rozlehlého domu v Aynsfordu. Nešikovně jsem taxikáři zaplatil (pohmožděná paže mne zlobila čím dál tím víc) a s úlevou vešel do budovy, která pro mne představovala domov. Byl to jediný pevný bod v mém poněkud neurovnaném a nejistém životě.

Charles seděl jako obvykle ve velikém koženém křesle, které bylo pro mne až příliš tvrdé, ale tvrdému Charliemu zřejmě vyhovovalo. Před časem jsem si do jeho "kajuty" nastěhoval z obývacího pokoje jedno pohodlnější, zlatým brokátem potažené křeslo, aby se mně líp sedělo, když jsme spolu sami. V kajutě měl Charles svůj psací stůl, mušky na rybaření, mořeplavecké knihy a stohy gramofonových desek. Přehrával je na zázračném, na objednávkou vyrobeném gramofonu samý mramor a lesklá ocel. Na tmavozelených stěnách místnosti visely velké fotografie lodí, kterým Charles kdysi velel, a menší fotografie přátel námořníků. Visel tam taky můj obraz, jak s koněm skáču přes překážku v Cheltenhamu. Malíř na něm dobře zachytil energii a odhodlanost, jakou dostihy vyžadují. Dřív obraz visíval na mňí nápadném místě v jídelně.

Nad obrazem bylo bodové světlo, když jsem tehdy odpoledne přijel, svítilo.

Charles si četl. Jakmile jsem vstoupil, položil rozevřenou knihu tiskem dolů na klín a pozorně si mne prohlédl. Z očí jsem mu nevyčetl nic, ale na to jsem byl zvyklý. Většinou do lidí vidím, vím, co si myslí, do Charlese vidím jen zřídka.

"Vítám tě," řekl.

Slyšel jsem, jak do sebe syčivě vtáhl dech a jak potom zvolna vydechuje. Prohlížel si mne dobře pět vteřin. Pak ukázal na ták s lahve a sklenicemi na servírovacím stolku pod mým obrazem.

"Dej si něco k pití." Byl to rozkaz, ne nabídka.

"Jsou teprve čtyři."

"Na tom nezáleží. Jedl jsi dnes něco?"

mlčel jsem. Jemu to jako odpověď stačilo.

Kývl. "Takže nic, hned jsem si to myslel. Jsi hubený. Je to tím zatraceným případem. Myslel jsem, že dneska jsi u soudu."

"Je to do zítřka odročené."

"Jdi se něčeho napít."

Poslušně jsem došel ke stolku a prohlédl si vystavené lahve. Charles byl konzervativní, měl tam brandy a šery v karafách a skotskou v originální lahvi. Řekl jsem si, že nejspíš potřebuju skotskou, ale bál jsem se, že si ani nedokážu nalít.

Zadíval jsem se vzhůru na svůj obraz. Tehdy před šesti lety jsem ještě měl obě ruce. Tehdy jsem byl britský šampion žokejů steeplechase. Byl jsem zdravý, nic mi nechybělo a byl jsem fanatik. Při mimořádně strašlivém pádu mi kůň ostrou podkovou prakticky usekl levou ruku. Tak skončila má první kariéra a začala nová. Pomalu, zvolna jsem se měnil v detektiva, i když jsem se první dva roky nepřestával trápit tím, co jsem ztratil, a zmítalo to se mnou jako voda s vrakem, který se bezmocně kymácí, nepluje, ale ne a ne se potopit. Za ty dva roky se stydím. Po jejich uplynutí mne jeden nemilosrdný padouch připravil o to, co mi ze zkomolené, nepotřebné levé ruky zbylo, a tím mne vyburcoval k životu. Pak jsem konečně sebral dost odhodlání, abych si opatřil to, co mi od té doby slouží, myoelektrickou protézu levé ruky, reagující na nervové impulsy z pahýlu předloktí. Ruka vypadá jako pravá, takže si lidé často ani neuvědomí, že jde o protézu.

Potíž byla v tom, že jsem u umělé ruky nedokázal dostatečně oddálit palec, abych mohl uchopit těžkou broušenou karafu s brandy, a pravá ruka mi taky nebyla moc k čemu. Než abych pitím polil Charlesův perský koberec, vzdal jsem to a sedl si do zlatého křesla.

"Co se děje?" zeptal se Charles ostře. "Proč jsi přišel a proč si nenaliješ?"

Po chvíli jsem se odhodlal promluvit. Věděl jsem, že ho zarmoutím.

"Ginnie Quintová spáchala sebevraždu."

"Cože?"

"Dnes ráno. Skočila z šestnáctého poschodí."

Tvář mu zkameněla. Najednou vypadal mnohem starší. Oči v ušlechtilém obličejí potemněly a jako by víc zapadly.

Charles Ginnie Quintovou znal déle než třicet let, měl ji rád a často býval hostem v jejím domě.

Taky jsem měl nezapomenutelné vzpomínky. Vzpomínal jsem na vlídnou, baculatou, mateřskou ženu, těšící se ze své role paní velkého domu. Bohatství přijímala bez okázalosti, pracovala nezištně a se skutečnou opravdovostí v několika dobročinných společnostech. S úsměvem zářila v odlesku slávy svého hezkého, úspěšného syna, toho, kterého měli všichni rádi.

Poslal jsem jejího jediného syna Ellise za mříže.

Když jsem viděl Ginnie naposledy, dívala se na mne s nevírou a opovržením, chtěla, abych jí vysvětlil, jak je možné, že se snažím jejího skvělého Ellise zničit, toho Ellise, který mi tolikrát prokázal přátelství, měl mne rád a mnohokrát mi v leccem pomohl, Ellise, který mi důvěřoval až za hrob.

Nechal jsem ji, ať se odreaguje, ať se vyběsní, nebránil jsem se. Věděl jsem příliš dobře, co cítí. Nevíru, hněv...

Představa, že by mohl být vinen, pro ni byla naprosto nepřijatelná, jako byla nepřijatelná pro většinu lidí, jenže pro Ginnie byla přímo trýznivá.

Většina lidí byla přesvědčená, že se mýlím a že tím zničím sebe, nikoliv Ellise. Dokonce i Charles se mne hned ze začátku nedůvěřivě zeptal: "Side, jsi si tím opravdu jistý?"

Odpověděl jsem že ano. Zoufale jsem hledal nějaké východisko, tušil jsem přece, že to, co rozpoutám, padne na moji hlavu. Tušil jsem správně, bylo to zlé, v něčem dokonce ještě mnohem horší, než jsem očekával. Po prvním senzačním odhalení rozřešení zločinu, který pobouřil polovinu obyvatel britských ostrovů, došlo k prvnímu soudnímu zasedání. Veřejnost sice volala po krvi pachatele, ale přece ne po Ellisově krvi, to ne, ó ne, to přece bylo nemyslitelné. Když Ellise vzali do vazby, byl z toho skandál - proč do vazby? Jak neslýchané! Měli ho přece ihned pustit na kauci! Pak nastalo hrobové ticho, v tisku se neobjevilo nic, protože případ byl sub judice.

Podle britského práva sub judice se mezi nařízením soudní vazby a vlastním soudním líčením nesmí o případu na veřejnosti psát ani mluvit. V takovém období probíhají veškerá možná šetření, ale o výsledcích takových šetření se nikdo nedozví, ani možní členové poroty, ani prostý člověk z ulice. Veřejnost, neznalá podrobností, se držela svého: "Ellis je nevinný." Už tři měsíce jsem byl v obecné nemilosti. Musel jsem to vydržet.

Pochopte, Ellis byl rytíř na bílém koni, Ellis Quint, kdysi překážkový amatér a šampion, zazářil na televizních obrazovkách jako jasná kometa, chytrý, rozesmátý, sršící vtípem, pohotový, přilákal miliony pro televizní sportovní kvíz, byl skvělý konferenciér, děti ho uctívaly a byl jim vzorem, byl zářivá hvězda a mnohokrát potěšil svým humorem celý národ, od hlav zdobených tiárou až po oholené hlavy s čepicí štítkem dozadu.

Nejrůznější firmy se mohly přetrhnout, jak se ucházely o jeho veřejnou přízeň pro svoje výrobky, a dobře polovina dětí v Británii nosila na jeho počest "mužné", rádoby jezdecké, holínky natažené přes džíny. A tenhle vzor všech vzorů,

tuhle modlu jsem si troufal napadnout!

Když o mně jeden pisálek napsal do laciného plátku: "Sid Halley, kdysi v obecné účtě, rdoušený závistí, se pokouší pošpinit člověka, kterému nesahá ani po kolena," nikdo to autorovi neměl za zlé. Taky kdosi napsal: "...mstivý trpaslík se snaží vykompenzovat vlastní nedostatky." Charliemu jsem ty výstřižky neukázal, ukázali mu je jiní.

Vtom mi za pasem zabzučel telefon. Rychle jsem se ohléhl.

"Side, Side..."

Ženský hlas zastřený pláčem. Viděl a slyšel jsem tu ženu plakat často.

"Voláte z domova?" zeptal jsem se.

"Ne, z nemocnice."

"Dejte mi číslo, zavolám zpátky."

Slyšel jsem z dálky mumlání. Pak se z aparátu ozval jiný, energický, klidný ženský hlas, a nadiktoval mi číslo. Pak ještě jednou, pomalu. Naťukal jsem číslice na mobil, a když se objevily na malém displeji, zopakoval jsem je.

"Děkuju," řekl jsem pak. "Můžete to položit."

Obrátil jsem se k Charlesovi.

"Můžu si zavolat od tebe?"

Souhlasně ukázal na svůj psací stůl. Namačkal jsem číslo na jeho přístroji.

Okamžitě se mi ozval onen energický, klidný hlas.

"Je tam ještě paní Fernsová?" zeptal jsem se. "Tady je Sid Halley."

"Moment prosím..."

Linda Fernsová se snažila zadržet pláč.

"Side..., u Rachel se to zhoršilo..., ptá se po vás. Mohl byste přijet? Prosím!"

"Jak zle je na tom?"

"Stoupá jí teplota." Zavzlykala. "Promluvte si se sestrou Gramovou."

Ohlásila se mi ona klidná, věčná paní.

"Jak je na tom Rachel?" zeptal jsem se.

"Pořád se po vás ptá. Kdy se sem dostanete nejdřív?"

"Zítra."

"Dnes večer přijet nemůžete?"

"To je tak zlé?"

Naslouchal jsem mlčení a pochopil, že mi sestra neodpovídá, protože vedle ní stojí Linda.

"Přijďte dnes večer."

Dnes večer! Dobrý bože. Devítiletá Rachel Fernsová leží v nemocnici vzdálené přes dvě stě kilometrů, v Kentu. Je k smrti nemocná a jak se zdá, ke smrti spěje.

"Slibte jí, že přijdu zítra." Vysvětlil jsem sestře Grantové, odkud volám. "Zítra dopoledne musím k soudu v Readingu, ale za Rachel přijedu hned, jak se odtamtud dostanu. Slibte jí to. Určitě se dostavím, řekněte jí, že jí přivezu šest nových paruk a rybičku."

Energický hlas řekl: "Vyřídím jí to." Pak se ozvalo: "Je pravda, že matka Ellise Quinta spáchala sebevraždu? Paní Fernsová to slyšela od někoho, kdo to slyšel v rádiu ve zprávách. Chce vědět, jestli je to pravda."

"Je to pravda."

"Přijďte, jak jen budete moci," řekla sestra a zavěsila.

Položil jsem sluchátko.

"Jde o to dítě?" zeptal se Charles.

"Zdá se, že umírá."

"Věděl jsi přece, že to je neodvratné."

"Rodičům takové vědomí neulehčí." Znovu jsem se pomalu usadil do zlatého křesla. "Kdyby jí to mělo zachránit život, jel bych ještě teď, v noci, ale já..." Zarazil jsem se, nevěděl jsem co říct, jak vysvětlit, že teď odjet nemůžu, že bych opravdu jel, jenom kdyby jí to mohlo zachránit život, a ten jí nemohlo zachránit nic, nikdo.

Charles suše dodal: "Přece jsi sotva přijel."

"Jo."

"Co se ještě děje? Cos mi neřekl?"

Zadíval jsem se na něho.

"Znám tě příliš dobře, Side, přece ses netrmácel až sem jen kvůli Ginnie. O té jsi mi mohl říct po telefonu." Odmlčel se.

"Jak se tak na tebe dívám, jsi tu z toho nejpádnějšího důvodu."

Znovu se odmlčel, ale já neřekl ani slovo. Dodal: "Potřebuješ azyl."

Zavrtěl jsem se. "Je to na mně tolik vidět?"

"Před čím utíkáš?" zeptal se. "Co se děje tak závažného..., tak naléhavého?"

Povzdechl jsem si a odpověděl co možná klidně a věcně: "Gordon Quint se mne pokusil zabít."

Gordon Quint byl manžel Ginnie Quintové, otec Ellise.

To Charlese ohromilo, oněměl s otevřenými ústy, a to u něj znamenalo hodně.

Po chvíli jsem se rozpovídal: "Když soud odročili, sedl jsem na vlak a od vlaku jsem jel domů taxíkem. Gordon Quint na mne čekal na Pont Square. Čerti vědí, jak dlouho tam čekal a jak dlouho by tam vydržel čekat. No nic. Byl tam a v ruce držel železnou tyč." Polkl jsem. "Mířil mi na hlavu, ale já stačil uhnout, takže mě praštil do ramene. Pak se rozmáchl znovu... No, ta umělá ruka má své výhody. Chytil jsem ho za zápěstí a vyzkoušel si trochu judo, co jsem tak dlouho nacvičoval. Porazil jsem ho na zem..., ležel na zádech a řval, nepřestával na mě řvát, že jsem zabil Ginnie... Já ji opravdu

zabil."

"Side!"

"Šílel..., byl nepřítel..., vážně... Řval, že jsem zničil celou jejich rodinu..., že jsem jim zmařil život..., přísahal, že mne zabije..., že mě dostane..., řekl bych, že ani nevěděl, co povídá..., jen to z něj letělo."

Charles byl jak omámený: "Co jsi udělal?"

"Taxikář tam ještě stál, byl jak hypnotizovaný..., tak jsem prostě znovu nastoupil."

"Nastoupil jsi... a co Gordon?"

"Toho jsem tam nechal ležet na chodníku. Řval, že se pomstí, a začal se zdvíhat..., máchal tou tyčí... Tak jsem si řekl, že dnes domů nepojedu, pokud bych mohl zůstat tady."

"Samozřejmě, že tu můžeš zůstat," hlesl Charles. "S tím samozřejmě můžeš počítat, přece jsi svého času řekl, že tu jsi doma."

"Jo."

"Tak tomu věř."

Věřil jsem tomu, jinak bych sem nejel. Charlesovo zázemí jistot mne v minulosti zachránilo od vnitřního rozpadu. Bylo zvláštní, že poté, co ztroskotalo moje manželství s Jenny, Charlesovou dcerou, můj vztah k němu nijak nezvětral, naopak zesílil.

V Aynsfordu jsem vždy chytil druhý dech. Bylo mi jasné, že se musím vrátit do Londýna, že musím nějak zneutralizovat Gordona Quinta. U soudu odpřisáhnou, co musím, a roztrhám tak jednoho člověka na hadry. Pojedu obejmout Lindu, a pokud přijedu včas, rozesměju Rachel. Tuhle noc se ale musím řádně vyspat ve svém pokoji u Charlese - musím znovu načerpat vysychající duševní sílu.

Charles se zeptal: "Neporanil tě Gordon tou tyčí?"

"Mám nějakou tu modřinu."

"Znám ty tvoje modřiny."

Znovu jsem si povzdychl. "Myslím, že mi zlomil ruku."

Okamžitě se zadíval na moji plastovou levačku.

"Tu ne," řekl jsem. "Tu druhou, pravou."

Zděšeně po mně opakoval: "Pravou?"

"Jo, pravou pravou, ale praskla jen ulna, to je kost v předloktí na té straně co malíček, radius vydržel a funguje jako dlaha."

"Side!"

"Lepší když praskne předloktí než hlava."

"Že se tomu dokážeš smát!"

"Ona je to otrava, fakt," usmál jsem se. "Nelámej si s tím hlavu, Charlesi, ono se to zahojí. Tu kost už jsem jednou zlomenou měl, to bylo z dostihu."

"Tehdy jsi měl dvě ruce."

"Jo, to je fakt. Takže, byl bys tak hodný, vzal bys tu těžkou karafu a nalil mi do skleničky trochu anestetika?"

Mlčky se zvedl a poslechl. Poděkoval jsem mu. Přikývl. Konec akce.

Jakmile se zase usadil, poznamenal: "Takže ten taxikář byl svědkem..."

"Ten taxikář patří mezi lidi, co se nechtějí do ničeho zaplést."

"Když byl u toho, když to viděl a slyšel..."

"Trval na tom, že je hluchý a slepý." Vděčně jsem se napil pálivého nápoje. "Mně to ale nevadí."

"Ale Side..."

"Poslouchej mě," řekl jsem věcně. "Co si myslíš, že bych měl dělat? Stěžovat si? Podat žalobu? Gordon Quint je za normálních okolností spořádaný, rozumný občan, vyrovnaný šedesátník, žádný typ vraha. Kromě toho je tvůj dlouholetý přítel, i já jsem často jedl u jeho stolu. Nenávidí mne, protože jsem napadl Ellise, světlo jeho očí, a k tomu se dozvěděl, že jeho milovaná žena Ginnie spáchala sebevraždu, protože nedokázala čelit budoucnosti. Jak si myslíš, že mu je?" Odměl jsem se. "Já jsem jen rád, že mi neurazil hlavu, a abych ti pravdu řekl, jsem rád kvůli němu skoro stejně jako kvůli sobě."

Charles rezignovaně zavrtěl hlavou.

"Zoufalství může být nebezpečné," dodal jsem.

Nepřel se se mnou. Mstivost je smrtící, už od začátku věků.

Seděli jsme spolu v přátelském mlčení. Upíjel jsem brandy a duševní rovnováha se mi začala zvolna vracet. Už jsem neměl tak stažený žaludek. Sliboval jsem si, že napříště vražednější padouchy raději honit nebudu, ale to jsem si slíbil už mockrát a nikdy jsem to nedodržel.

Už jsem se ani sám sebe neptal, proč to vlastně dělám, když existují celé stovky možností jak trávit čas a vydělávat si na živobytí.

Z řady vysloužilých dostihových jezdců se stali trenéři nebo komentátoři nebo působili ve vedení dostihového sportu. Já měl nutkání plout v temných vodách a snažit se vylustit, co lidem dělá starosti a s čím z různých důvodů nechtějí jít ani na policii, ani za oficiálními dostihovými funkcionáři.

Po mých službách byla slušná poptávka, jinak bych jen seděl a točil palci. Dokonce i v současné situaci, kdy jsem byl v obecné nemilosti, jsem měl víc klientů, než kolik jsem stačil obsloužit.

Většina úkolů mi nezabrala ani celý týden, zvlášť když šlo jen o to, abych prověřil něčí platební schopnost a solidnost. O takové služby mne nejčastěji žádali bookmakeři, když zvažovali stálý účet nového klienta. Trenéři se na mne obraceli, když si potřebovali ověřit, zda nový zákazník, pro kterého mají koupit při dražbách drahého dvouletka, umí dostát

svému slovu a nenaseká u nich dluhy. Prověřoval jsem všechny možné obchodní projekty a zachránil řadu lidí před podvodníky. Odhalil jsem skrývající se dlužníky i všechny možné zloděje a obecně jsem byl pro svět vynálezavých nepoctivců krajně nepohodlný.

Hodně lidí mi na rameni plakalo úlevou a vděčností za záchranu, jiní mi vyhrožovali a tloukli do mne, aby mne zastavili. Linda Fernsová mne objímala, Gordon Quint mne nenáviděl. Navíc mne čekaly dva nedořešené případy, ke kterým jsem se ještě pořádně nedostal. Proč se na to všechno nevykašlu a nedám se na něco klidného, třeba na bankovnictví, to bych přece taky zvládl. Ruka mne od rány železnou tyčí bolela až do konečků prstů..., nevěděl jsem, jak sám sobě odpovědět.

Mobilní telefon na mém pásku zase zabzučel. Když jsem se ohlásil, ozval se mi z druhého konce onen starší prokurátor, se kterým jsem předtím hovořil na chodbě soudní budovy.

"Side, tady je Davis Tatum, mám pro vás zprávu."

"Nadiktujte mi své číslo, zavolám zpátky."

"Prosím? Dobře, ano."

Opakoval jsem po něm číslo, zapsal si je a znovu jsem poprosil Charlese, jestli smím zavolat z jeho telefonu. Tatum šel rovnou k věci.

"Side, Ellis Quint mění výpověď o vině, teď už nezní nevinně, ale vinně, čin spáchán ve střídavém pomatení smyslu."

Jak se zdá, projevil jeho matka svým činem nedůvěru v jeho nevinu víc než důrazně, což způsobilo nemalé vystřízlivění obhajoby,"

"Páni..., " vydechl jsem.

Tatum se pochechtával. Dovedl jsem si představit, jak se mu roztřásl podbradek. Řekl: "Líčení odročili o týden, aby mohli zajistit seriózní psychiatrickou expertizu. Jinými slovy: zítra k soudu nemusíte."

"Dobře."

"Já nicméně doufám, že se tu zastavíte."

"Proč?"

"Mám pro vás práci."

"Jakou práci?"

"Vyšetřování, samozřejmě. Co jiného? Rád bych se s vámi zcela neoficiálně sešel."

"Dobře. Zítra ale musím v průběhu dne zajet do Kentu, musím navštívit to děvčátko, Rachel Fernsovou. Je už zase v nemocnici a nevypadá to s ní dobře."

"Zatraceně!"

"Jo."

"Kde jste teď? Shání se po vás tisk."

"Můžou den počkat."

"Řekl jsem lidem z Korza, že jim těžko poskytnete rozhovor po tom, jak vás sepsuli."

"To jste udělal dobře, děkuju," řekl jsem s úsměvem.

Zasmál se. "Tak tedy, jak zítra...?"

"Zajedu do Kentu dopoledne. Nevím, jak dlouho se tam zdržím, to záleží na Rachel. Co kdybychom se sešli v Londýně v pět? Hodilo by se vám to? Je to už po pracovní době."

"Dobře. Ale kde? V mojí kanceláři ne..., u vás? Ne, to taky ne, když po vás jde tisk."

"A co takhle na Picadilly v hotelu Meridien, v baru před restaurací v druhém patře?"

"Tam to neznám."

"Tím líp."

"Kdybych na tom ujednání musel něco změnit, dovolám se na váš mobil?"

"Jistě."

"Dobře. Tak tedy zítra."

Položil jsem sluchátko Charlesova aparátu a usadil se opět ve zlatém křesle. Charles se zadíval na můj mobil ležící na malém stolku vedle mé sklenice a položil mi otázku, která se nabízela.

"Proč vždycky voláš zpátky? Proč nepoužíváš ten mobil?"

"Protože tenhle vynález někdo odposlouchává."

"Odposlouchává?"

Vysvětlil jsem mu, jak málo bezpečný je přenos rozhlasovými vlnami, pokud jde o důvěrnost, a že kdokoli dostatečně chytrý a věci znalý může odposlouchávat přesně to, co by odposlouchávat neměl.

"Jak víš, že tě někdo odposlouchává?" zeptal se Charles.

"Z celé řady maličkostí, které se dostaly mezi lidi, přestože jsem o tom jinak s nikým nemluvil."

"Kdo tě odposlouchává?"

"To vlastně nevím. Někdo se taky po telefonu naboural do mého počítače. Taky nevím kdo. Je to až hloupě snadné, jak říkám, pokud to někdo umí, pokud umí odkrýt osobní heslo uživatele a ví, jak se dostane do tajných souborů."

Řekl podrážděně: "Počítače jsou nad moje chápání."

"Já se to naučit musel," ušklíbl jsem se. "Je to věru jiný úkol než skákat přes překážky v Plumptonu, když prší."

"Žasnu nad tím, co všechno zvládáš."

"Lituju, že už nejezdím."

"To já dobře vím. Ale kdybys jezdil, stejně by se ti už kariéra chýlila ke konci, nemyslíš? Kolik je ti? Třicet čtyři?"

Přikývl jsem. Už mi je skoro třicet pět.

"Málokterý překážkový jezdec vydrží déle."

"Říkáš věci dost naplno, Charlesi."

Kdykoli jsem na tom byl mizerně, snažil se mě Charles povzbudit. Jak pozná, že to potřebuju, se mi nepodařilo zjistit. Jednou řekl, že se občas tvářím jako kamenná zeď, že když je mi zle, odvrátím se od světa, stáhnou se do sebe. Možná, že na tom něco je. Jenže pokud se uzavřu do sebe a couvnu, neznamená to, že couvám od života a od problému, naopak. Tohle umím nejspíš už od dětství.

Jenny, moje milovaná a ztracená žena kdysi prohlásila, že se s tím nedá žít. Chtěla ode mne, abych se vzdal dostihů a zvolil si něco krotšího, abych změkkl, a když jsem to nedokázal - nebo dokázat nechtěl rozešli jsme se ve zlém. Jenny se před krátkou dobou znovu provdala, tentokrát nikoli za hubeného, černého, zakomplexovaného chlapa ochotného kdykoli riskovat, ale za muže, který jí vyhovoval, usedlého, šedivějícího, laskavého, jednoduchého člověka ozdobeného šlechtickým titulem. Z nespokojené, nervózní Jenny Halleyové se stala klidná, spokojená lady Winghamová. Fotografii Jenny a pohledného, zářícího sira Anthonyho ve zlatém rámečku měl Charles na psacím stole vedle telefonu.

"Jak se daří Jenny?" zeptal jsem se.

"Dobře," řekl Charles věčně.

"To jsem rád."

"Po tobě je s ním nuda," poznamenal.

"To bys neměl říkat."

"Já si sakra ve svém vlastním domě můžu říkat, co chci."

V pohodě a vzájemně účtě jsme pak strávili klidný večer, narušený jen pěti dalšími hovory na mém mobilu. Ve všech případech se někdo více či méně útočně domáhal informace, kde by se mohl vyskytovat Sid Halley.

Ve všech případech jsem odrecitoval: "Tady je služba pro nepřítomné. Zanechte telefonní číslo, vaši zprávu doručíme." Všichni ti volající byli zřejmě novináři, což nebylo zvlášť potěšující. Zamračil jsem se.

"Zajímalo by mě, kde vzali moje číslo," obrátil jsem se k Charlesovi. "V seznamu není. Dávám to číslo jen svým zákazníkům, aby se mohli se mnou spojit v každou denní dobu, nebo někomu, s kým nutně potřebuju být ve spojení. Nerozdávám je, nemám ho ani na vizitkách, ani na dopisním papíře. Někdy si zapojím přepínání hovorů z domácího telefonu na mobil, ale to jsem dnes neudělal, protože před mým domem kolem sebe mlátil tyčí Gordon Quint a já se domů nedostal. Jak to, že polovina londýnských deníků to číslo najednou zná?"

"Jak to zjistíš?"

"Hm..., nejspíš si najmu Sida Halleyho, aby mi to prověřil."

Charles se zasmál. Já z toho ale byl nesvůj. Někdo mi mobil odposlouchával, a někdo dal číslo k dispozici. Ne že by bylo nějak zvlášť tajné, já ho nerozšiřoval hlavně proto, aby mi mobil věčně nebzučel a nerušil v nevhodnou chvíli. Měl jsem ale najednou pocit, že na mne někdo vysloveně tlačí. Nabourali se mi do počítače - no, to jim moc nepomůže, umím si poradit. Napadají mne elektronicky, špiclují.

Čeho je dost, je dost. Pět deníků je příliš. Jak už jsem řekl, Sid Halley bude muset vzít do rukou svůj vlastní případ. Charlesova dlouholetá hospodyně, roztomilá, usměvavá paní Crossová s dolíčky ve tvářích, nám uvařila jednoduchou večeři a pečovala o mne jako kvočna. Někdy mi tím pečováním šla trochu na nervy, ale vždy jsem ji posílal blahopřání k narozeninám.

Jako obvykle jsem si šel brzy lehnout. Paní Crossová mi v pokoji na uvítanou rozsvítila, připravila pyžamo a měkké ručníky.

Škoda, že starosti se hýčkaním odstranit nedají.

Svlékl jsem se a sundal protězu. Z mého levého předloktí zbýval jen malý kousek. Uměl jsem s tím žít, zvyk je zvyk, ale nepřestával jsem mít pocit ztráty.

Pravé předloktí ošklivě bolelo při každém pohybu. Kopnout do toho.

2

Ráno nebylo o nic líp.

Občas, hlavně když jsem potřeboval vozit lidi nebo věci, aniž by mě kdo sledoval, jsem si od firmy TeleDrive najímal vůz se řidičem. Když jsem se tedy vzbudil s dvěma chromýma rukama, zavolal jsem z Charlesova bezpečného telefonu a se svými dávnými přáteli se domluvil.

"Bobe? Potřebuju se dostat ze severozápadního Oxfordu do Kentu, do Canterbury. Cestou se musím zastavit na dvou místech a do Londýna se budu vracet někdy odpoledne. Je to dost na poslední chvíli, máš někoho?"

"Dej mi adresu, hned někoho posílám."

Nasnídal jsem se s Charlesem v jídelně, kde nám paní Crossová tradičně připravila topinky, kávu, ovesné vločky a ohřívací mísu s míchanými vejci.

Podle Charlese není ráno bez míchaných vajíček žádné ráno. Upíjel kávu a díval se, jak držím šálek v levé ruce. Znal mne už dlouho, a proto se zdržel komentáře, pokud jde o následky rány železnou tyčí.

Četl si právě v deníku, který na svých velkých stránkách vytěžil ze smrti Ginnie Quintové, co se jen dalo. Obrázek její příjemné, usměvavé tváře zabíral zcela nevhodně dva sloupce. Snažil jsem se nemyslet na to, jak asi vypadala o šestnáct pater níž.

Charles četl nahlas: "Její přátelé říkají, že ji tížil blížící se proces s jejím synem. Manžela, Gordona Quinta, jsme

nezastihli." Jinými slovy, reportér Gordona nenašel.

Týrán tiskem. Mučení slovy.

"Teď ale vážně, Side, myslíš, že ta Gordonova zuřivost byla jen okamžitá, nebo je to posedlost?" zeptal se Charles věcně.

"Teď ale vážně, já to nevím," povzdechl jsem si. "Zatím těžko říct. Možná to není jasné ani samému Gordonovi."

"Dej si na sebe pozor, Side."

"Jasně." Snažil jsem se vybavit, jak na mne Zapůsobil několikavteřinový výbuch zuřivosti na Pont Square. "Nevím, kde vlastně Ginnie z toho okna skočila, ale řekl bych, že Gordon u toho nebyl. Totiž když po mně vyrazil, měl na sobě venkovské pracovní oblečení, zablácené boty, manšestrové kalhoty, staré tvídové sako a modrou rozhalenku bez kravaty. Určitě v žádném šestnáctipatrovém hotelu ubytovaný nebyl. A ta tyč, kterou mne praštil..., to vlastně nebyla tyč, ale metr dlouhý kus železného sloupku, jaký bývá u drátěného plotu. Dokonce jsem zahlédl, že jsou v něm provrtané díry na provlečení drátu."

Charles se na mne užasle zadíval.

Pokračoval jsem: "Podle mého byl v Berkshiru, když se k němu donesla zpráva o Ginnie. Kdybych se včera na místě zdržel, nejspíš bych někde za rohem našel Gordonův landrover."

Statkář Gordon Quint pečoval o své rozlehlé pozemky vlastníma rukama. Řídil traktor, čistil zarostlé potoky, pracoval bok po boku se svými lidmi při údržbě hranic pozemků, obnově plotů ovčích pastvin, při čištění lesa. Těšila ho fyzická námaha i hmatatelné výsledky dobře odvedené práce.

Věděl jsem taky, že je samolibý a vyžaduje obdiv a respekt od všech, včetně Ginnie. Taky se mu ho dostávalo. Rád hrál roli štědrého hostitele, ale svým hostům dával jasně najevo, že sám je jednička.

Muž, kterého jsem viděl na Pont Square, slupku "panského" vychování zcela odhodil, byl zemitý, vášnivý, raněný, rozzuřený a zvláštním způsobem mnohem věrohodnější než ten Gordon Quint, kterého jsem znal. Došlo u něho k výbuchu a bylo jen těžko říct, jaký bude a jak se zachová, až se prach usadí. Raději se železným sloupkům k plotu a jinému zemědělskému nářadí, jaké s sebou Gordon možná vozí, na nějaký čas vyhnu.

Řekl jsem Charlesovi, že jsem si objednal vůz s řidičem. Povytáhl obočí. Poznamenal jsem, že výlohy dám na účet. Prý na čí účet? Prostě na účet.

"Platí ti paní Fernsová?" zeptal se.

"Teď už ne."

"Kdo ti tedy platí?"

Charles si přál, abych slušně vydělával a já skutečně vydělával, jenže on mi to nevěřil.

"Hlady nezahynu," poznamenal jsem a napil se kávy. "Už jsi někdy zkusil zašlehat do houbové polívky tři nebo čtyři vejce? Je z toho dobrá instantní omeleta."

"Odporné," ulevil si Charles.

"Kdybys žil sám, díval by ses na to jinak."

"Měl by ses znovu oženit. Co ta dívka, která bydlela s Jenny v Oxfordu?"

"Myslíš Louisu McInnesovou?"

"Ano. Myslím, že spolu máte poměr."

Charlesův slovník byl dobře padesát let starý. Nikdo dnes už s nikým poměr nemá, ale význam onoho zastaralého slova zůstává neměnný.

"To byla letní epizoda, v zimě ji spálil mráz."

"Proč?"

"Neměla mne doopravdy ráda, spíš se mnou chodila z jakési zvědavosti."

Tomu rozuměl. Jenny o mně mluvila se svou přítelkyní často, dlouho a do podrobností, většinou v můj neprospěch.

Bylo snadné si představit - zejména po časovém odstupu - že si přítelkyně chtěla na vlastní oči (a vlastní kůži) ověřit, do jaké míry pověst odpovídá pravdě. Snadno jsme se sešli, snadno rozešli. Bylo to hezké, ale nic po tom nezbylo.

Když pro mne přijel vůz, poděkoval jsem Charlesovi za azyl.

"Můžeš přijít kdykoli."

Rozloučili jsme se, aniž bychom se jeden druhého dotkli. Stačilo se na sebe podívat.

Navigoval jsem řidiče spleť jednosměrných a slepých uliček v nákupním centru Kingstonu v Surrey. Ukořistil jsem pět karnevalových paruk v obchodě s maskami a jednu rybičku, prý andělského žraloka, v obchodě s domácími miláčky.

Dali mi ji do plastického kbelíčku. Takhle vyzbrojený jsem se vydal na dětskou onkologii za Rachel Fernsovou.

Linda mne uvítala v slzách, ale její dcera byla ještě naživu. Její stav se dokonce o něco zlepšil, jak už bývá u vrtkavé leukémie, té zhoubné nemoci, při které se střídá naděje s beznadějí. Rachel ležela na posteli v polosedě a radovala se z mého příchodu.

"Máš pro mne tu rybičku?" zeptala se místo pozdravu.

Zdvihl jsem levačkou plastický kbelíček a podal jí ho. Sundala vodotěsné víčko a prohlížela si stříbrného a černého hbitého plavce, rejdičho ve vodě.

"Bude se jmenovat Sid," prohlásila a oddechla si.

Podle fotografií bývala živé, hezké plavovlasé děvčátko. Teď, s holou hlavičkou, z ní zůstaly jen velké oči. Únavou a chudokrevností byla až o strach křehká.

Když mi její matka poprvé zatelefonovala s žádostí, abych se ujal vyšetřování případu útoku na dceřina ponika, byla Rachel právě v remisi, její nemoc dočasně ustoupila, strašidlo spalo. Mezi mnou a Rachel pak vzniklo zvláštní, blízké pouto. Koupil jsem jí akvárium se vším všudy, s osvětlením, kyslíkem, vodními rostlinami, potopeným gotickým

hradem, s pískem a s exotickými pestrými rybičkami. Linda tehdy plakala a Rachel strávila celé hodiny pozorováním zvyků svých nových přátel, těch trucujících v koutě akvária i těch ovládajících ostatní. Polovina rybiček se jmenovala Sid.

Akvárium stálo u Fernsových v obývacím pokoji. Kdo ví, jestli kdy Rachel uvidí nového Sida plavat mezi ostatními rybičkami...

V onom obývacím pokoji, pohodlném, rozumně velkém, pěkně zařízeném, s drahým, ale neokázalým nábytkem, hezkými, vzácnými lampami s barevným sklem, jsem se se svými klientkami, Lindou a Rachel Fernsovými, setkal poprvé.

V místnosti nebyly žádné knížky, jen hromádka módních a sportovních, tedy dostihových časopisů. Na oknech červenožluté pruhované závěsy, na zdech květované růžové tapety, na podlaze koberec s šedobéžovým geometrickým vzorem. Pokoj působil dojmem neuspořádanosti, jako by ho obývali lidé nevyhraněné, slabé povahy. Fernsovi neměli zděděné "rodinné" peníze, ale měli jich zřejmě dost.

Při našem prvním telefonickém rozhovoru mne Linda Fernsová poprosila, abych k ní přijel. V okolí došlo v šesti případech k úmyslnému zmrzačení poníků, z nichž jeden patřil její dceři Rachel. Minulý měsíce. Policie vandaly nevypátrala, ale Rachel prý věc nepřestávala pronásledovat, ať prosím, prosím přijedu a pokusím se pomoci.

"Řekli mi, že jste naše jediná naděje. Já vám samozřejmě zaplatím, zaplatila bych cokoli, jen když Rachel pomůžu, straší ji hrozné noční můry. Prosím!"

Zmínil jsem se o výši honoráře.

"Zaplatím cokoli."

Neřekla mi, než jsem se za ní do Canterbury vydal, že je Rachel na smrt nemocná.

Když jsem se poprvé setkal s tím holohlavým děvčátkem s velkýma očima, Rachel si se mnou vážně potřásla rukou.

"Vy jste opravdu Sid Halley?" zeptala se.

Přikývl jsem.

"Máma říkala, že určitě přijedete, ale táta tvrdil, že pro malé děti neděláte."

"Občas ano."

"Už mi rostou vlasy," řekla, a vskutku, na bledé holé kůži bylo vidět světlé chmýří.

"To jsem rád." Přikývla. "Někdy nosím paruku, jenže mě lechtá. Nevadí vám, že ji nemám?"

"Vůbec ne."

"Já mám leukémii," řekla klidně.

"Ano."

Vážně si mne prohlížela. Vypadala na svůj věk velmi dospěle, ale to jsem znal, nemocní mladí lidé vždy vypadají starší, moudřejší.

"Vidíte, že vypátráte, kdo zabil Silverboye, vidíte?"

"Pokusím se o to. Jak zašel?"

Linda mne zarazila. "Neptejte se jí na to. Povím vám to já, ji to vždy rozruší. Stačí, když jí slíbíte, že ty odporné darebáky najdete. Rachel, vezmi Pegottyho na zahradu a voz ho kolem kytíček."

Zjistil jsem, že Pegotty je spokojené miminko, přikurtované na sportovním kočárku. Rachel bez odmluv vyvezla kočárek na zahradu a po chvíli už jsem oknem viděl, jak ho veze k azalkám.

Linda Fernsová se taky dívala z okna a po tvářích jí tekly slzy. Uvidím je mnohokrát.

"Potřebuje transplantaci kostní dřevě," snažila se potlačit pláč. "Jenže to zdaleka není tak jednoduché, jak by si člověk myslil. Zatím se nenašlo nic, co by imunologicky odpovídalo, dokonce ani v mezinárodním registru dárců nadace Anthonyho Nolana."

"To je mi líto," řekl jsem chabě.

"Její otec a já jsme rozvedení," řekla Linda. "Rozešli jsme se před pěti lety a on se znovu oženil." Mluvila bez hořkosti.

"Tak už se to stává."

"Ano." Byl jsem u Fernsových poprvé v červenci, kdy jsou dny dlouhé a voní růžemi, je doba květin, ne doba zoufalství.

"Banda vandalů," Linda se třásla hněvem, "zmrzčila řadu poníků v Kentu, hlavně tady v okolí... Jejich majitelé, děti, našli své miláčky ve výběhu zmrzačené... Co to je za zrůdy, že dokážou oslepit ubohého neškodného poníka jen tak, pronic zanic? Tady u nás oslepili tři poníky." Zamžikala, aby se zbavila slz. "Rachel to hrozně rozrušilo. Kolik tady kolem plakalo dětí! A policie neobjevila nic."

"Silverboye taky oslepili?"

"Ne, to bylo mnohem horší..., pro Rachel to bylo horší. Našla ho ve výběhu..." Linda se rozplakala. "Rachel tehdy chtěla nocovat v provizorní stáji..., vlastně to je kůlna..., chtěla tam spát se Silverboyem, ale já ji to nedovolila. Je nemocná už skoro tři roky. Je to tak kruté onemocnění a já si připadám tak bezmocná..." Sáhla do poloprázdné krabice pro papírový kapesník a otřela si oči. "Rachel mne stále ubezpečuje, že za nic nemůžu, ale já dobře vím, že si myslí, že by Silverboy ještě žil, kdybych jí dovolila, aby u něho spala."

"Co se mu stalo?" zeptal jsem se klidným hlasem.

Linda nešťastně zavrtěla hlavou, nedokázala to ze sebe vypravit. Hezká, asi třicetiletá paní, s úhlednou postavou, pěknými, nakrátko ostříhanými vlasy, pěstěná podle všech reklamních doporučení. Zářila by zdravím, ale v očích jí chyběl lesk a ve svalectech jí škubalo z dlouhodobého citového vypětí.

Konečně promluvila. "Rachel šla ven..., přestože byla hrozná zima a dalo se do deště..., bylo to v únoru..., chodila se dívat, jestli má dost vody a jestli mu nezamrzla... Donutila jsem ji, ať se pořádně obleče, vzala si teplé oblečení, šál, rukavice a vlněnou čepici..., přiběhla s křikem..., vrátila se..., křičela..."

Čekal jsem, až se Linda vyrovná s nesnesitelnou vzpomínkou. Pak řekla: "Rachel našla jeho kopyto."

Chvilí pak bylo hrobové ticho, jako ozvěna ohromeného mlčení onoho strašlivého únorového rána.

"Bylo to ve všech novinách," dodala Linda.

Pohnul jsem se a přikývl. Vybavilo se mi, že jsem o oslepených ponících před nějakou dobou něco četl, ale měl jsem tehdy hodně práce a nevěnoval jsem tomu pozornost, nevnímám jsem jména ani detaily, ušlo mi, že jeden z poníků přišel o kopyto.

"Po tom, co jste mi volala, jsem si zjistil, že k vandalským útokům na koně a poníky došlo v poslední době na mnoha místech, nejen v Kentu."

Nešťastně kývla. "Viděla jsem článek o nějakém koni v Lancashiru, ale radši jsem ty noviny vyhodila, aby se nedostaly Rachel do ruky. Kdykoli jí něco připomene Silverboye, má pak řadu nocí noční můry. Probudí se a pláče, běží za mnou, lehne si ke mně, třese se a pláče. Prosím, prosím najděte..., vypátrejte kdo... Je na tom tak špatně..., teď má sice remisi a žije skoro normálně, ale to nikdy dlouho nevydrží. Doktoři říkají, že nutně potřebuje transplantaci dřeneň."

Zeptal jsem se: "Zná Rachel některé z těch ostatních dětí, které přišly o poníky?"

Linda zavrtěla hlavou. "Většina z těch zvířat patřila klubům, aspoň myslím. Rachel bohužel neměla dost sil, aby do některého klubu chodila. Silverboye milovala. Dostala ho od otce. Nedokázala ale víc, než se na něm vézt, když jsme ho vedli. Bylo to mírně milé zvíře, hezky šedě vybarvené, s tmavší hřívou. Mělo sice vznešené, dlouhé jméno od chovatele, ale Rachel ho překřtila na Silverboye. Potřebovala živou bytost, kterou by mohla milovat, chápete, a po tom poníkovi opravdu toužila."

"Schovala jste si nějaké výstřižky z té doby, jak o Silverboyovi, tak o těch ostatních zmrzačených ponících?"

"Ano, schovala," řekla nejistě, "ale nevím, jestli vám budou co platné, policii byly k ničemu."

"Dalo by se s tím začít."

"Dobře, jak myslíte."

Odešla z pokoje a za chvilku se vrátila s modrým kufříkem, jaký se vejde pod sedadlo v letadle.

"Všechno to mám tady," řekla. "Najdete tam i video televizního pořadu, který se mnou a s Rachel jedna společnost natočila. Prosím vás, neztratíte mi to, že ne? Ne že bychom se na to chtěli pořád dívat, ale nerada bych o to přišla."

Zamžikala, aby zaplašila slzy. "Tohle bylo na tom všem hrozném jediné, co bylo dobré. Za postiženými dětmi sem přijel Ellis Quint a choval se k nim nesmírně hezky. Rachel se do něj úplně zamilovala. Byl moc milý."

"Já Ellise dobře znám, umím si představit, že dovedl ty děti potěšit líp než kdokoli jiný."

"Je to opravdu dobrý člověk," řekla Linda.

Odvezl jsem si modrý kufřík se záznamy o drobných dětských tragédiích do Londýna. Strávil jsem pak řadu hodin navýsost pobouřený stupněm vandalizmu, který noviny sice předkládaly ve snesitelné formě, ale jehož krvavé oběti spatřené syrově, ve skutečnosti, dětskýma očima musely být pro milující děti zničující.

Dvacetiminutový pořad na videu představil Ellise Quintu v nejlepším světle jako laskavého, citlivého léčitele krutých, nesnesitelných smutků, televizního komentátora plného pochopení, nezájímavého policii, aby se případem zabývala se vši vážností, jako kdyby šlo o vraždu. Umí to perfektně, říkal jsem si, ladí a časuje své výroky i pohyby s dramatickou dokonalostí. Vzal kupříkladu Rachel kolem ramen a hovořil s ní věcně, bez sentimentality. Teprve ke konci pořadu, kdy už děti při natáčení nebyly, prozradil, že pro Rachel byla ztráta poníka jen další kapkou do poháru hořkosti.

Rachel měla při filmování na hlavě plavou paruku, ve které se podobala bezstarostnému děvčátku, nedotčenému chemoterapií. Ellis na samém konci na okamžik ukázal obrázek holé, choré, zranitelné Rachel. Dramatický účinek takového finále byl přímo zdrcující.

Neviděl jsem ten snímek, když ho televize vysílala, protože to bylo v březnu (jak jsem si přečetl na kazetě), a to jsem byl ve Spojených státech, kde jsem pátral po jednom uprchlíkovi, po majiteli koně, který za sebou zanechal obrovský dluh za trénink. Neviděl jsem ale víc Ellisových programů, protože se na obrazovce objevovaly dvakrát týdně v hodinovém sportovním pořadu, v němž měl Ellis vyhrazených dvacet minut. Objevoval se na obrazovce tak často, že se jeho jednotlivá vystoupení nijak zvlášť neinzerovala.

S Ellisem jsme se pak potkali při dostizích, na závodistiších jsme se ostatně setkávali často. Řekl jsem mu, že mne Linda Fernsová přivolala na pomoc, a zeptal se ho, jestli se mezitím nedozvěděl něco nového o zmrzačených ponících.

"Milý Side, to už je přece kolik měsíců..."

"Poníky někdo mrzačil v lednu a v únoru, a tvůj pořad se vysílal v březnu."

"A teď máme červen, že?" Potřásl věcně hlavou. "Viš přece, jaký život vedu, zaměstnávám lidi, aby mi témata vyhledávali, televize je nenasytná. Samozřejmě, kdyby se kolem těch poníků objevila nějaká novinka, hned by mi to někdo nahlásil a já bych po tom okamžité šel. Ne, nic se ke mně nedoneslo."

Řekl jsem ještě: "Tu holčičku s leukemií, Rachel Fernsovou, ještě teď straší noční můry."

"Chudák dítě."

"Říká, že na ni byl moc hodný."

"No...", skromně pokrčil rameny. "To nebylo vůbec těžký. Mimochodem, ten snímek mi náramně zvýšil sledovanost."

Odmlčel se. "Jo, Side, nevíš náhodou něco bližšího o tý bookmakerské aféře, co mám točit příští týden?"

"O tom nevím vůbec nic. Poslyš, vraťme se ale k těm vandalům. Pokusil ses jít za těmi ostatními případy zmrzačení u poníků a hříbat tam v okolí?"

Zamračil se trochu a zavrtěl hlavou. "Moji průzkumníci mi tvrdili, že ty případy nejsou nijak zajímavý, že to je k nesrovnání s případy, kde to potrefilo děti." Ušklíbl se. "To víš, dnešního diváka hned tak něco za srdce nevezme."

"Jsi pěkný cynik."

"To jsme snad všichni, ne?"

Byli jsme s Ellisem kamarádi už celá léta, soupeřili jsme v dostizích, on jezdil jako charismatický amatér, já jako

zapřísáhlý profesionál, oba posedlí stejnou vášní, oba jsme věřili, že řídit se s polodivokými koňmi kolem padesáti kilometrů za hodinu přes překážky je to nejkrásnější, co život člověku může dát a co člověk může dát životu. Vzhledem k tomu, že za uplynulé měsíce nikdo nic neobjevil, ani policie, ani program Ellise Quinta, usoudil jsem, že vandaly nejspíš taky neobjevím, ale snažil jsem se, seč jsem mohl, abych nějakou práci za mzdu odvedl. Šel jsem na věc krabím pohybem, ze strany, nešel jsem se vyptávat majitelů obětí, ale novinářů, kteří o případech zmračených poníků psali.

Dal jsem se do toho soustavně a metodicky po telefonu. Začal jsem s místními kentskými listy a pak jsem se pracoval k reportérům z londýnských deníků. Na většinu dotazů jsem dostal stejnou odpověď: o události se dozvěděli z tiskové agentury dodávající kusou, faktografickou zprávu, a tu si pak doplnili příslušní redaktori nebo dopisovatelé sami.

Mezi novinami, které jsem si od Lindy půjčil, byl taky deník Korzo, kde vandalismus popisovali nejpodrobněji, s nejvyšší mírou rozhořčení. Asi po šesti telefonátech se mi konečně podařilo sehnat autora, který svými ohnivými slovy div že nepropálil stránky listu, jistého Kevina Millse, hlavního dopisovatele v oboru osobních dramát.

Přijal mé pozvání. "Říkáte na skleničku? Proč ne."

Sešli jsme se v neosobním prostředí, v jedné hospodě, kde mi sdělil, že tehdy za reportáží vyjel do Kentu sám, osobně. Promluvil prý tehdy se všemi postiženými dětmi a jejich rodiči, taky s jednou rozzuřenou vedoucí odbočky Pony klubu, a otravoval prý policii tak dlouho, až ho vyhodili.

"Konec," prohlásil a hodil do sebe dvojitý gin s tonikem. "Nikdo nic neviděl. Všichni ti poníci byli venku ve výběhu a všem se to stalo v noci, za tmy, a v lednu nebo únoru je noc dlouhá a vandalové mají celý hodiny času na to, aby provedli, co chtějí, a zmizeli."

"Takže samá mlha."

"Jo. Ke všem těm útokům ale došlo za jasné noci, kolem úplňku." "Kolik jich bylo, nepamatujete si?"

"Čtyři v lednu, dva poníci oslepení, dvě klisny s kudlou v pochvě. Náš redaktor to cudně opravil na rodidla, jako by to nebylo jedno."

"A v únoru?"

"Jeden oslepenej, dvě další napáraný klisny a jedno useknutý kopyto. Jedna malá holka, chudák, to kopyto našla poblíž koryta na vodu. Ellis Quint o tom natočil vynikající pořad, neviděl jste ho?"

"Byl jsem tehdy zrovna v Americe, ale o tom pořadu vím."

"Po tom pořadu byly dozvuky celej tejden, s národem to fakt hnulo. Co já vím, tak to byl poslední zmračený poník v Kentu. Policie si myslí, že to dělala nějaká banda místních vandalů, která se zalekla, když se kolem toho tolik nadělalo. Lidi taky přestali nechávat poníky přes noc v nechráněném výběhu."

Objednal jsem mu další dvojitý gin s tonikem. Muž středního věku, vlasy na ústupu, břicho na postupu. Otřel si hřbetem ruky neupravený knír a prohlásil, že za svou kariéru hovořil s tolika rodiči znásilněných a zavražděných děvčátek, že příhoda s poníky pro něho byla skoro odpočinková.

Zeptal jsem se ho na podobná zmračení plnokrevníků, ke kterým došlo později a jinde, mimo hrabství Kent.

"To se jen říká, že to bylo něco podobného."

"Ale...?" napověděl jsem.

"Ty ostatní případy jsou rozptýlený, nejsou nahromaděny v jedné oblasti jako v Kentu. Co já vím..., možná je těch případů už víc..., ale co já vím, tak šlo vždycky o hodně mladý koně, hříbata, ročky. Byli všelijak zmračený, většinou je pak museli uspat, ale žádný z nich nebyl oslepený, a nebyla mezi nimi ani jedna klisna. Ale..."

Váhal. Tím, co chtěl říct, si byl jistý, nevěděl jen, jak na to zareaguju.

"Pokračujte."

"Tři další byli dvouletci a všichni měli useknutý kopyto."

To mnou otřásl a jám taky, to bylo vidět.

"Jeden v únoru, jeden v dubnu. Jeden minulej měsíc."

"Snad ne taky za úplňku?"

"Ne zrovna za úplňku, ale když byla jasná noc a měsíc svítil."

"Proč jste o tom nic nenapsal?"

"Mě posílají na velký katastrofy, když se zřítí letadlo, stovky mrtvech, hromadný neštěstí, vraždy. Že se někde potuluje cvok, co usekává koním nohy, to není zrovna moje kategorie. Možná se k tomu taky jednou dostanu. Centrální tisková agentura to ještě ani nedala do oběhu, já to vím z regionálních novin, protože je čtu, to už je takovej zvyk. Občas se někde objeví odstaveček o mrzačení zvířat, to se přece děje pořád. Cvoci mrzačejí koně, ovce, psy..., co jim zrovna přijde pod ruku. Tak mě ale napadá, že kdyby se tenhle měsíc náhodou objevil další případ, pustím se do toho naplno. A poslyšte, ne abyste tohle vykecal konkurenčním novinám, tohle je moje!"

"Mlčím jako hrob," ubezpečil jsem ho, "ale..."

"Jaký ale?" zeptal se podezíravě.

"Chtěl bych seznam majitelů těch postižených plnokrevníků..."

"Zadarmo to nebude," řekl opatrně.

"Souhlasím."

Dohodli jsme se na honoráři a já mu slíbil, že jestli na něco přijdu, bude on mít exkluzivní informace.

Splnil svůj závazek ještě týž den odpoledne. Poslal mi po kurýrovi na motocyklu velkou hnědou zalepenou obálku, ve které byly fotokopie několika nenápadných článků z regionálních listů z různých míst, z Readingu, Liverpoolu, Shrewsbury, Manchesteru, Birminghamu a Yorku. Ve všech výstřižcích se uváděla jména a alespoň kusé adresy majitelů zmračených koní. Sedl jsem do auta a vydal se za nimi.

O čtyři dny později jsem se vrátil k Lindě Fernsové, poučený pro celý život o tom, jakých krutostí se člověk dokáže dopouštět na koních. Všechny ty odporné zmrzačující skutky byly k nepochopení, ale s výjimkou oněch tří dvouletků s usekanýma nohama neměla ta zmrzačení žádného společného jmenovatele. Náhodně roztroušený vandalismus. Jen ta chybějící kopyta spolu souvisela.

"Našla jsem ten kus nohy u koryta s vodou ve výběhu," vypověděla jedna paní, oči přivřené při té hrozné vzpomínce.

"Nemohla jsem tomu uvěřit, jen ten kus s kopytem. Přiznám se vám, že jsem se pozvracela. Byl to tak pěkný dvouletý hřebeček." Polkla. "Stál o hodný kus dál. Odkulhal po třech, a pásl se, jako by o nic nešlo, prostě se pásl. Jako by ho to ani nebolelo."

"Co jste udělala?"

"Zavolala jsem veterináře. Přišel... a dal mně něco na uklidnění. Řekl, že to potřebuju víc než ten kůň. Pak všechno zařídil."

"Byl ten hřebeček pojištěný?"

Neurazila se, že se na to ptám, zřejmě se jí na to ptali už mnohokrát. Prý pojištěný nebyl. Byl z jejich vlastního chovu, a chystali se ho poslat koncem roku na dostihy. Prý byli den předtím na cheltenhamském Zlatém poháru a měli štěstí, vsadili na vítěze. No a následující ráno...

Poprosil jsem o jméno a adresu příslušného veterináře a jel ho navštívit.

"Čím byla ta noha utřáta?" zeptal jsem se.

Zamračil se. "Těžko říct, byla to čistá sečná rána a krvácení bylo minimální. Kousek od oběti byla na zemi malá loužička krve, to bylo vše. Kůň byl klidný, necouvl přede mnou, vypadal úplně normálně, až na to, že mu levá přední končička v hleznu."

"Mohl to někdo udělat sekerou?"

Váhal. "Spíš bych řekl, že mačetou. Jedna jediná rána, rychlá, čistá. Kdo to udělal, věděl přesně kam tnout, nebo musel mít velké štěstí."

"Řekl jste to na policii?"

"Samozřejmě. Na místo činu přijel nějaký seržant z kriminálky. Taky se pozvracel. Pak jsem zavolal kafilerku a toho chudáka koně jsem uspal. Ztracený vandalové. Člověk by měl sto chutí jim useknout nohu, aby viděli, jaký to je žít s pahylem." V tu chvíli si uvědomil, že jsem přišel o ruku. Byl rudý jako rak, tvářil se zmateně a bylo mu trapně. Když jsem ruku ztratil, bylo kolem toho hodně povyku, taky velký soudní proces, všichni věděli, co mne potkalo. Už jsem přestal upadat do viditelných rozpaků, když o mě ztratě padla zmínka.

"To je v pořádku," utěšoval jsem veterináře.

"Omlouvám se, mám hubu nevymáchanou..."

"Nemohl tu amputaci koňské nohy provést veterinář? Nebo nějaký chirurg? Myslíte, že použili skalpel? Myslíte, že to napřed tomu zvířeti umrtvili?"

Dělalo mu to starost. "Já vám to nepovím. Jedině si troufám říct, že to musel udělat někdo, kdo s koňma umí. Ten hřebeček pobíhal volně po výběhu."

Zašel jsem za kriminalistou. Jen jsem o případu promluvil, a už to vypadalo, že mu je na zvracení.

"Víte, já vidím hodně raněných, taky mrtvol. Ale tohle bylo nějak jiný, takový zbytečný, až se z toho dělalo zle."

Policie nikoho nevypátrala. Byl to ojedinělý případ, neshodoval se s žádným jiným, do něhož nezapadal. Jediný náznak stopy, který objevili, byla výpověď, že od výběhu zmrzačeného koně někdo viděl odjíždět modrý landrover. Jenže na venkově se to modrými landrovery doslova hemží. Policie případ sice neuzavřela, ale taky už dál nevyšetřovala. Po hříběti a jeho kopytu už nezbylo nic.

"Jsou nějaké fotografie?" zeptal jsem se.

Seržant prohlásil, že fotografie jsou policejní záležitost a do rukou veřejnosti nepatří.

"Já vím, kdo jste, pane," řekl slušně a bez urážky, "ale z našeho hlediska jste veřejnost."

Majitelka koně mi pak řekla, že byla tak rozčilená, že ji nenapadlo říct si o fotografie.

Vydal jsem se na další cestu, do Lancashiru, kde mne čekaly hromy a blesky spravedlivého rozhořčení. Velký, statný, tvrdý, hodně rozzlobený velkofarmář na mne spustil jako do hromosvodu a ulevil si tak nad krutou nespravedlností.

Řval mi přímo do tváře, bradu vystrčenou, prskal na mne a tuhým ukazovákem bodal do vzduchu.

"Nejlepší hřebeček, co jsem kdy měl!" hulákal. "Dal jsem za něj balík, ale stál za to. Perfektně stavěnej, dobrá krev, a rychlej byl, že byste koukal. Příští týden jsem ho chtěl poslat do Newmarketu." Zmínil se o uznávaném trenérovi, který by určitě slabého koně nevzal. "Fakt byl dobrej," horlil farmář. "No, a pak se sem nahnou policajti a jestli jsem ho prej nezabil kvůli pojistce. No uznejte! Řekl jsem jim, že pojištěnej nebyl. Prej, jak to dokáží. Chápete? Člověk sice může dokázat, že něco pojistil, ale nemůže dokázat, že žádnou pojistku neuzavřel. Věděl jste to?"

Řekl jsem, že věděl.

"Řek jsem jim tenkrát, ať koukají vypadnout. Těm poldům vůbec nešlo o to, najít toho cvoka, co koně zmrzačil, chtěli to přišít mně. Já fakt zuřil..." Nenacházel slova. Setkal jsem se s mnoha nevinými lidmi, nespravedlivě obviněnými ze žhářství, týrání dětí, z krádeže, z korupce, a troufám si rozpoznat skutečné spravedlivé rozhořčení ukřivdřeného člověka. Byl bych vsadil krk na to, že rozzuřený farmář svého vlastního koně nezmrzačil. Taky jsem mu to řekl. Rázem se přestal vztekat a zatvářil se překvapeně. "Takže vy mi fakt věříte?"

Přikývl jsem. "Jistě. Teď jde ale o to, kdo věděl, že jste koupil výborného rychlého hřebečka a že vám běhá volně po pastvině."

"Kdo o tom věděl?" Zatvářil se provinile, zřejmě si uvědomoval, že něco zpatlal. "No, pustil jsem si trochu hubu na špacír, takže o tom vědělo skoro celý hrabství. Vytahoval jsem se s tím hřebečkem v Aintree, den před Velkou národní,

byl jsem tam na sponzorském obědě, co pořádala jedna potravinářská firma, Topline Foods. Ten den byl kůň ráno v pořádku, to jsem ho viděl. No, a ráno po Velký už byl zmrzačený."

Pořídil si sám barevné fotografie, protože policii nedůvěřoval, a ochotně mi snímky ukázal.

"Vidíte, levá přední," ukázal na detail utřátého kopyta. "Usekli nohu těsně pod hlezem, skoro se trefili do kloubu.

Tadyhle to bílý jsou konce kostí."

Fotografie byly otřesné, to, že jsem viděl vlastní ruku ve stejném stavu, mi nijak nepomohlo.

Zeptal jsem se: "Co si o tom myslí váš veterinář?"

"Co já."

Zašel jsem za veterinářem. Jedna jediná sečná rána. Jediná a bezchybná, vedená v místě, kde je koňská dolní končetina spolehlivě nejzranitelnější.

"Čím?"

To nevěděl.

Jel jsem dál, do Yorkshiru, kde před necelým měsícem, po jarních dostizích v Yorku, přišel o levou přední kaštanově hnědý dvouletý hřebeček. Stalo se to za měsíční noci. Jediná sečná rána. Kůň nebyl pojištěný. Majitelé utrpěli otřes a byli patřičně rozhořčení. Po pachateli ani stopy.

Majitelé byli starší manželé, hrdí, dobře vychovaní, uznávající staré hodnoty. Zcela je zmátla a rozvratila nesmyslná, bezúčelná zloba, která zmařila život krásného, rychlonohého, urozeného stvoření.

Nepřestávali se marně ptát: "Proč? Jak jen to někdo může udělat? K čemu to je? Takový vandalismus! Proč?"

Nebylo co odpovědět. Nechal jsem oba starší lidi, ať se vymluví, ať se zbaví potlačeného pocitu ztráty a bolesti. Jen jsem poslouchal.

"Byl to tak hezký týden. Víte, přes York Spring Meeting zde vždy máme hosty... Jak vidíte, dům je velký..., můžeme tu snadno uložit šest až osm lidí. Když máme hosty, zaplatíme si někoho na obsluhu a pořádáme večírek, bývá to opravdu hezké, a letos nám přálo počasí a my jsme si to opravdu krásně užívali."

"Vyvedlo se nám to pěkně," přikyvoval manžel.

"Letos byl u nás i Ellis Quint," usmívala se paní, "to víte, ten opravdu umí pobavit, co my se za ten týden nasmáli!

Točil při dostihových dnech jeden ze svých pořadů, takže nás všechny pozval do zákulisí a my se skvěle bavili. A pak... hned druhý den, kdy naši hosté odjeli..., prostě..."

"Přišel Jenkins a řekl..., Jenkins je náš stájník..., seděli jsme právě u snídaně, když přišel a řekl nám, že nás hřebeček..., že náš hřebeček..."

"Máme tři chovné klisny," vysvětlovala paní, "těší nás, když se hříbátka a ročci prohánějí volně na pastvinách, chápete..., ročky většinou prodáme, ale tenhle hřebeček byl tak krásný, že jsme si ho nechali. Chystali jsme se ho co nejdříve poslat do tréninku..., všem našim hostům se velmi líbil."

"Jenkins ho výborně zarajtoval, opravdu se vytáhl."

"Chudák Jenkins byl v slzách. Takový tvrdý, houževnatý chlap, a slzel!" řekla paní.

Pán domu pak ze sebe vypravil: "Jenkins našel useknuté kopyto kousek od branky, u koryta na vodu."

"Jenkins nám pak řekl o tom pořadu, který Ellis natočil před několika měsíci, o poníkovi, kterému někdo usekl kopyto, a o tom, jak z toho byl dítě zdrcené," vyprávěla paní. "Napsali jsme mu o našem hřebečkovi a Ellis nám okamžitě zatelefonoval, jak s námi cítí, že to musí být hrozné. Byl tuze milý. Zlatý Ellis. Nemohl nám samozřejmě pomoci, ale cítil s námi."

"Jistě," přikývl jsem. Na zlomek vteřiny jsem se nicméně podívil, že se mi Ellis o tom yorkském hřebečkovi nezmínil, když jsme spolu ani ne před týdnem hovořili o Rachel Fernsově.

3

Po návratu do Londýna jsem si dal schůzku s Kevinem Millsem z deníku Korzo. Sešli jsme se v poledne ve stejné hospodě jako předtím.

"Je na čase to spustit naplno," řekl jsem.

Hodil do sebe obvyklý dvojité gin.

"Na co jste přišel?"

Doplnil jsem obraz, který znal, dvouletci na pastvinách za měsíční noci... Doplnil jsem, že šlo vždy o jedinou sečnou ránu, možná mačetou, a že to byla vždy levá přední a vždy poblíž koryta na vodu. Kůň nikdy nebyl pojištěný a ke zmrzačení došlo vždy po důležitém místním dostihu: v Cheltenhamu po Zlatém poháru, v Liverpoolu po Velké národní, v Yorku po jarních dostihových dnech.

"V sobotu, to znamená za dva dny, se běží Derby," dodal jsem věcně.

Pomalů odložil skleničku a po minutě mlčení se zeptal: "A co poník tý holčičky?"

Pokrčil jsem rameny.

"Ten byl první, aspoň co víme."

"Jenže nezapadá do obrazu. Nebyl to dvouletek a nedošlo k tomu po větším dostihu."

"Kopyto se našlo poblíž koryta, usekli levou přední, jedinou ranou, a zvíře nebylo pojištěné."

Zamračil se. Přemýšlel. "Řeknu vám, že přinejmenším je na místě varování. Sportovní rubriku nedělám, jak víte, ale nějak

to do novin propašuju. Něco na téma Nenechávejte své dvouletky bez dozoru na pastvinách před epsomskými dostihy ani bezprostředně po nich... Víc v tuhle chvíli nesvedu."

"To by mělo stačit."

"Jo. Jenže ne každý majitel čte náš plátek."

"To se po závodisti rozkřikne, o to se postarám."

"V den, kdy se běží Derby?" Zatvářil se pochybovačně. "No, pořád je to lepší než nic." Znovu se napil. "My bychom hlavně měli toho hajzla chytit při činu."

Zachmuřeně jsme usoudili, že to asi nejde. Na britských ostrovech se rok co rok rodí asi patnáct tisíc plnokrevníků, z toho přibližně jedna polovina hřebečků, a z těch už spousta běhá rovinu a jsou někde bezpečně schováni ve stáních. Stejně ale zbýval obrovský počet hřebečků, běžajících bez dozoru po pastvinách. Navíc v červnu už by si leckdo i některého rychle rostoucího ročka mohl splést s dvouletým hříbětem.

Rozvášněného vandala nic nezastaví.

Kevin Mills odešel, aby stačil napsat reportáž, a já odjel do Kentu podat hlášení svým klientkám.

"Už víte, kdo to dělá?" zeptala se Linda.

"Ne, ještě ne."

Sedli jsme si zase v obývacím pokoji k oknu a dívali se, jak Rachel vozí Pegottyho kolem zahrádky. Vyprávěl jsem Lindě o třech zmračených hřebečcích a jejich zdrcených majitelích.

"Takže tři další!" Linda se tvářila omráčeně. "Jeden v březnu, jeden v dubnu a jeden v květnu? Silverboye napadli v únoru."

"Ano."

"Teď je červen, co bude teď?"

Vyprávěl jsem jí, že v deníku Korzo vyjde varování.

"O těch dalších třech Rachel neřeknu," rozhodla se Linda. "Už takhle křičí ze spaní a budí se."

"Ptal jsem se na ostatní případy zmračených koní, roztroušené po Anglii, ale u těch se společný jmenovatel nenajde. Podle mého se toho dopouští několik lidí nebo skupin lidí. Taky věřím, že ty případy oslepených a pořezaných poníků tady v Kentu s případem Silverboye nijak nesouvisí."

To se Lindě nezdálo. "Přece s ním musely souviset, nemůžou tu řídit dvě bandy."

"Myslím, že můžou."

Dívala se na Rachel s Pegottym a slzy už měla zase na krajíčku. Rachel právě bratra lechtala a kluk se smál.

"Udělal bych cokoliv, abych dceru zachránila," řekla Linda. "Lékař tvrdí, že kdyby Rachel měla několik sester, byla by naděje, že by se u jedné z nich našla dostatečná imunologická blízkost. Joe - otec Rachel, je po jednom z rodičů Asiat, to ztěžuje hledání vhodného typu tkáně. Proto jsem se rozhodla mít další miminko. Pegotty se narodil před pěti měsíci." Setřela si rukou slzy. "Joe je teď zase ženatý a nechtěl se se mnou vyspat, ani kvůli Rachel ne, ale věnoval sperma a mně udělali umělé oplodnění. Zabralo to okamžitě a já doufala, že to je dobré znamení. Imunologicky to ale s Rachel nehraje. Stejně, naděje byla jen jedna ku čtyřem..., já ale doufala, modlila jsem se..., ale nehraje to." Obtížně polkla. Hrdlo se jí svíralo. "Tak tedy máme Pegottyho. Jmenuje se vlastně Petr, ale my mu říkáme Pegotty. Joe k němu nemá vztah. Vhodného dárce pro Rachel pořád nemůžeme najít a čas neúprosně běží..., s dalším dítětem už to těžko můžu zkoušet... Joe by už ani nespoulu pracoval. Jeho žena je tvrdě proti, a Joe do toho neměl chuť už od začátku."

"Je mi líto."

"Joeova žena si pořád stěžuje, že Joe musí platit na Pegottyho. Teď je sama taky těhotná."

Život dokáže být nevýslovně a nesmírně vynalézavě krutý.

"Joe není skrblik, Rachel miluje, koupil jí toho poníka a z toho, co nám platí, si žijeme dobře. Jeho žena ale tvrdí, že bych taky mohla mít postupně šest dětí a žádné z nich by nakonec nemuselo být vhodný dárce..." Hlas jí selhal. Odmlčela se. Pak řekla: "Nevím, proč vám to všechno vykládám, proč vás s tím obtěžuji, ale s vámi se tak hezky povídá."

"Mě to zajímá."

Přikývla a vysmrkala se. "Prosím vás, jděte si povídat s Rachel, řekla jsem jí, že se tu dnes zastavíte. Drží na vás."

Poslušně jsem vyšel na zahradu a vážně si s Rachel potřásl rukou.

Pak jsme se spolu usadili na dřevěné lavičce jako staří kamarádi. Bylo ještě teplo, ale zlaté červené dny už zešedly a bylo vlhko. Růžím to asi vyhovovalo, ale pro Derby to dobré nebylo.

Omluvil jsem se Rachel, že jsem ještě nenašel toho padoucha, který zničil Silverboye.

"Dřív nebo později ho ale dostanete, že?"

"To doufám."

Přikývla. "Řekla jsem včera tátovi, že ho určitě dostanete."

"Vážně?"

"Jo. Vzal mě na výlet autem, občas mne někam vyveze, když Didi v Londýně nakupuje."

"Didi je jeho žena?"

Rachel nakrčila nos a ušklíbala se. Pak řekla: "Táta mi vyprávěl, že vám prý někdo usekl ruku stejně, jako usekli nohu Silverboyovi." Vážně se na mne zadívala a čekala, co odpovím.

Vyvedla mne z míry. "Nebylo to tak docela stejné."

"Táta říká, že ten, co to udělal, byl ve vězení, a že ho teď pustili na podmínku."

"Ty víš, co je podmínka?" zeptal jsem se zvědavě.

"Jo, táta mi to vysvětlil."

"Tvůj táta toho hodně ví."

"No, ale je pravda, že vám tu ruku usekli?"

"Záleží na tom?"

"Ano, záleží, celou noc jsem na to v posteli myslela. Mám strašné sny, proto jsem se snažila zůstat vzhůru, nechtěla jsem usnout, aby mě nepronásledovalo, jak vám někdo usekává ruku."

Snažila se mluvit klidně, ale já vycítil, že se vši silou ovládá a nejrady by se dala do hysterického křiku. Ovládl jsem se proto taky, odložil svoji nechuť o věci hovořit a stručně jsem Rachel řekl, co se vlastně stalo.

"Tehdy jsem byl žokej."

"Ano, to vím, táta říkal, že jste byl šampion po kolik roků."

"Prostě jednou jsem měl při dostizích pád a než jsem stačil vstát, skočil mi cizí kůň přímo na zápěstí a roztříštil mi je. Doktoři mi to pospravili, ale ruka už byla k nepotřebě. Musel jsem dostihů nechat. Tehdy jsem začal dělat, co dělám teď. Vyšetřuju věci, jako třeba kdo ublížil Silverboyovi."

Přikývla.

"Tehdy jsem vypátral něco, co jeden padouch nechtěl, abych věděl. Za trest mě ošklivě do toho chromého zápěstí uhodil a znovu je roztříštil. To už doktoři spravit nedokázali a došli k závěru, že na tom budu líp s umělou rukou než s tou, co je k ničemu."

"Takže vám vlastně tu ruku neusekli..., ne úplně, jako třeba sekerou nebo tak?"

"Ne. Takže se ti o tom vůbec nemusí zdát."

S úlevou se usmála a s úplnou samozřejmostí položila ruku na moji protézu. Jemně hladila umělou kůži. Překvapeně se mi podívala do očí.

"Není vůbec teplá!"

"Studená taky ne."

Uvolněně se rozesmála.

"Tak to funguje?"

"Dávám té ruce povely," odpověděl jsem klidně. "Povely přicházejí z mozku až k protéze, ta dostává pokyn, aby oddálila palec, aby něco uchopila, na pokyny reagují elektrody na konci protézy, přiléhající ke kůži." Odmlčel jsem se, ale na nic se neptala. "Pahýl končí tady," ukázal jsem kde, "a protéza sahá až k lokti. Elektrody přiléhají na kůži těsně a přijímají impulsy ze svalů. Tak to funguje."

"Jak je ta ruka přidělaná? Je nějak přivázaná?"

"Ne, prostě jen těsně přiléhá a tím drží. Je dělaná na míru."

Jako všechny děti přijímala zázraky jako samozřejmost. Mně připadala myoelektrická protéza jako div světa. Představa, že se moje nervové impulsy přenášejí na mrtvý mechanismus, to byl pro mne div ještě po třech letech.

"Jsou tam tři elektrody," vysvětloval jsem. "Jedna ruku otvírá, jedna zavírá, jedna otáčí zápěstím."

"To ty elektrody pohání elektrika?" Nebylo jí to jasné. "Přece nejste zapnutý do zdi."

"Jsi chytrá holka. Ne, v protéze je zvláštní baterie, tady je na ni místo, nad hodinkami. Baterii nabíjím v dobíječce, a ta je zapnutá do zásuvky."

Zkoumavě si mne prohlédla. "Taková ruka je asi hodně užitečná, co?"

"Je geniální."

"Táta říká, že slyšel od Ellise Quinta, že se skoro nepozná, že máte umělou ruku, leda když se na ni sáhne."

Překvapeně jsem se zeptal: "Tvůj táta zná Ellise Quinta?"

Klidně přikývla. "Chodí spolu hrát tenis. Ellis pomohl tátovi koupit Silverboye. Když zjistil, že to je právě Silverboy, o kterém bude točit ten program, byl z toho moc smutný."

"Jistě."

"Přála bych si..., " zadívala se na moji ruku. "Škoda, že Silverboy nemohl dostat umělou nohu... s elektrodami a s baterií."

"Možná, že se mu mohla přidělat protéza, jenže s tou by nemohl ani cválat, ani klusat, ani skákat. Byl by nešťastný, kdyby se jen belhal," řekl jsem věcně.

Hladila mne teplými prsty po mých umělých. Nepřesvědčil jsem ji.

"Kde jste měli Silverboye?" zeptal jsem se.

"Za koncem zahrady, tamhle, odtud tam těmi stromy není vidět. Musíme projít domem ven, na cestu."

"Dovedeš mne tam?"

Chvilí váhala, pak řekla: "Dovedu vás tam, když se vás budu smět držet za ruku."

"Samozřejmě."

Vstal jsem a podal jí živou, teplou pravačku. Vstala taky a zavrtěla hlavou.

"Ne..., myslela jsem, jestli se vás můžu držet za tu ruku, co nic necítí?"

Zřejmě pro ni moje zmrzačení mělo velký význam, asi podvědomě cítila, že já líp pochopím její stav, její nemoc, to, že nemá vlasy.

"Jistě, můžeš se mne za tu ruku držet, když chceš."

Přikývla, odvezla Pegottyho domů a suše oznámila Lindě, že mne vede k pastvině, abych se podíval, kde bydlel Silverboy. Linda se na mne polekaně podívala, ale nic nenamítla. Pak tedy spolu svorně vykročili jednoruký muž a holohlavé děvčátko, až došli k brance na konci krátké cesty.

Sytě zelená, ohrazená pastvina, sotva půl hektaru, byla pokrytá hustou, šťavnatou, nespasenou travou. Kousek od branky rostl ze země vodovodní kohoutek, ze kterého se plnívalo obyčejné plechové koryto. Půda kolem koryta byla rozdupaná, jak už to bývá, a tráva řidší.

"Nechci tam jít," řekla Rachel a odvrátila hlavu.

"Nemusíme tam chodit."

"To kopyto leželo tamhle, u koryta," měla sevřený hlas. "Já..., bylo vidět krev..., a bílý konce kostí."

"Už o tom nemluv."

Přitáhl jsem ji k sobě a odvedl zpět. Neměl jsem od ní chtít, aby mne na to místo vodila.

Chytla mne oběma rukama za moji umělou ruku a zbrzdila mne.

"Už je to dobrý," řekla. "Už je to dávno, a takhle za dne, když jsem vzhůru, je to dobrý."

"Výborně."

"Nerada usínám."

Zoufalství, které jsem v těch dvou slovech zaslechl, bylo jako prosba, kterou nelze pominout.

Zůstal jsem stát kousek před vchodem do domu. Řekl jsem: "O tomhle jinak s nikým nemluví, ale tobě to řeknu. Mně se ještě dnes zdává o té ruce. Zdá se mi, že mám obě, že s nimi můžu tleskat, že ještě jezdím, pak se mi zdá, jak mi praská zápěstí. Noční můry nezastavíš. Jsou to šeredné sny a člověk jim nedokáže zabránit. Nakonec se ale vždycky vzbudíš."

"Jo, a máš leukémii, nebo umělou ruku."

"Život je pěkná kurva," prohlásil jsem.

Zakryla si ústa rukou a dala se do uvolněného smíchu. "Tohle bych před mámou nikdy nesměla říct."

"Říkej to do polštáře."

"To vy děláte?"

"Tykej mi."

"To ty děláš?"

"Často."

Vešli jsme do domu a Rachel zase vyvezla Pegottyho na zahradu.

Zůstal jsem v obývacím pokoji s Lindou a díval se na obě děti oknem.

"Tak to zvládla?" zeptala se Linda úzkostlivě.

"Je to velmi statečné děvče."

Linda se rozplakala.

"Tu noc, kdy zmrazčili Silverboye, jste opravdu nezaslechla vůbec nic?"

"Nic. Všichni se mne na to ptají, kdybych něco slyšela, řekla bych to."

"Ani zvuk motoru?"

"Policisté tvrdí, že ti útočníci určitě nechali auto na silnici a k pastvině došli po cestě pěšky. Od silnice je ke korytu vidět, když víte, kde je. Policisté taky tvrdí, že si ti vandalové určitě zmapovali celou naši část Kentu a věděli, kde jsou nestřežení poníci jako Silverboy. Já vím, vy máte tu teorii s těmi dvouletky, ale já vám říkám, že co se dělo tady, udělali vandalové. Proč se nespojíte s policií?"

"Kdybyste k policii měla tak skálopevnou důvěru, nejspíš byste mne nepožádala o pomoc."

"Před chvílí volal Joe," přiznala se naříkavě, "říká, že to jsou zbůhdarma vyhozené peníze."

"Ach tak."

"Nevím jak dál."

Řekl jsem: "Platíte mi za den plus výdaje. Můžu přestat třeba okamžitě, jestli si přejete."

"Ne. Ano. Já nevím!" Bezradně si setřela slzy. "Rachel se zdává, jak Silverboy stojí na pastvině v měsíčním světle a jak se leskne. Prý stříbrně září. A po cestě se k němu začínou plížit příšery..., prý nemají tvar a jako by tekly..., aby Silverboye zabily. Zdá se jí, že běží, aby Silverboye varovala, ale nemůže se mezi těmi příšerami k němu prodrat, lepší se na ni jako sliz. Nemůže se prodrat a ty příšery se dostanou až k Silverboyovi, uhasí jeho záři, všechna srst z něj opadá a v tu chvíli se Rachel vzbudí a křičí strachem. Tahle noční můra se stále opakuje. Myslela jsem, že kdyby se vám podařilo zjistit, kdo vlastně tomu ubohému zvířeti ublížil, že by ty příšery konečně měly tvar, tváře, jména, objevily by se v novinách a Rachel by přestala strašit beztvaré tekoucí stvůry."

Po krátkém mlčení jsem řekl: "Dejte mi ještě týden."

Prudce se odvrátila, došla k psacímu stolu a vypsala šek. "Je to na dva týdny, tenhle a příští."

Zadíval jsem se na částku. "To je víc, než jsme si domluvili."

"Ať si Joe říká, co chce, přeju si, abyste v pátrání pokračoval."

Krátce jsem ji políbil na tvář. Usmála se. Oči měla ještě uplakané.

"Pro Rachel bych udělala cokoli."

Ujížděl jsem k Londýnu a vzpomínal na rady starého cynického bývalého policisty, který mne kdysi do detektivní činnosti zaučoval. "V naší profesi platí dvě hlavní pravidla," řekl. "Za první: nevěř všemu, co ti klient vykládá a vždycky počítej s tím, že ti neřekl všechno. Za druhý: nikdy nedopusť, abys měl k zákazníkovi citovej vztah."

To se snadno řekne, dokud člověk nepotká jako klienta bystré, upřímné devítileté děvčátko, svádějící marný boj s vražedným nápojem lymfoblastů.

A ke všemu ty noční můry.

Cestou domů jsem si koupil do kelímku curry a doma jsem se pak navečeřel, než se pustím do zanedbaného úřadování. Mám radši akci, ale klienti ode mne za své peníze právem očekávají podrobné písemné zprávy o tom, co jsem pro ně vyšetřil (pokud možno zprávy s dobrým koncem). Zprávy jsem odesílal vždy s konečným vyúčtováním, doloženým účetními doklady. Klienty jsem většinou nešidil ani v nejmenším, dokonce ani takové klienty, které jsem neměl v lásce. Znal jsem samozřejmě vyšetřovatele, kteří si klidně naučtovali honorář za týden práce, kterou při trošce dobré vůle mohli zvládnout za tři dny. O takovou pověst, jaké se těšili oni, jsem nestál. V mém současném povolání hrála rychlost skoro stejně závažnou úlohu jako v mé původní profesi.

Můj příjemný, pohodlný (a nákladný) byt sestával kromě kuchyně a koupelny ze tří místností, ložnice, prostorného a slunného obývacího pokoje a z menší místnosti, ze které jsem si udělal pracovnu. Neměl jsem sekretářku ani asistenta a tajemství, která jsem odkryl, nečetl nikdo jiný než moji klienti a já. Jak klienti nebo klientky naloží s mými informacemi, jejich věc. Zákazníci mne vyhledávají, protože jim jde o diskrétnost, jsem tedy diskrétní.

Vyslechl jsem několik celkem všedních vzkazů ze záznamníku, napsal na počítači jednu zprávu, vytiskl ji a připravil k odeslání. Pokud jsem potřeboval napsat něco velmi osobního, používal jsem počítačový systém, který nebyl napojený na telefonní síť, takže se do příslušného souboru nemohl nikdo protiprávně dostat, taky jsem používal nerozluštitelná hesla. Do mého druhého systému se teoreticky vetřelec nabourat mohl, protože ten byl napojený na všeobecnou informační síť. Jenže tam byly jen takové věci, jaké si každý mohl klidně přečíst.

Pokud jde o utajení, můj cynický instruktor mne kdysi poučil:

"Tvoje pravice nikdy nesmí vědět, co dělá levice..., totiž, no nazdar..., promiň, Side."

"Za trest zaplatíš pivo."

Později, u piva, mi ještě radil: "Od všeho si .dělej kopie na diskety a citlivý věci ukládej do trezoru v bance. Z počítače je vymaž. Dokud ale ještě na něčem děláš, používej hesla, co nejdou z ničeho odvodit, a každé týden je střidej, to je poměrně bezpečný. Jakmile ale věc doděláš, udělej si kopii, ulož ji do banky a soubor v počítači vymaž, jak už jsem řekl."

"Dobře." "Nezapomínej, že pár lidí, po kterých půjdeš, ochotně sáhne k čemukoli, třeba k násilí, aby tě vyřadili."

Měl pravdu.

"Taky si pamatuj, že jsi zranitelnější než policie, musíš se o svoji bezpečnost postarat sám. Musíš si dávat pozor."

"Možná, že bych si měl vymyslet jiný zaměstnání."

"To ne, Side," řekl zcela vážně, "máš pro to dar. Dej na moje rady, však ono ti to půjde."

Učil mne celé dva roky, kdy jsem po skončení dostihové kariéry pracoval v Radnorově detektivní agentuře. Další tři roky jsem se jeho radami řídil. Už nežil, Radnor taky ne, a tak mi nezbývalo, než se spoléhat na vlastní úsudek, podle situace jsem si musel poradit sám, a to někdy člověka v práci zdržuje.

Rachel jsem řekl, že taky mívám noční můry, a trochu jsem ji utěšil. Nikdy bych jí však nemohl říct, jak jsou hrůzné a zničující. Tu noc jsem si sundal protězu, osprchoval se a šel si lehnout. Usínal jsem v myšlenkách na Rachel a po půlnoci jsem se propadl do svého vlastního pekla.

Vždy se mi zdálo totéž.

Zdálo se mi, že jsem v nějaké temné místnosti a že se ke mně blíží lidé, kteří mi chtějí useknout obě ruce.

Obě! Blížili se pomalu, ale já věděl, že přijdou, že přijde bolest, bezmoc... a že není úniku.

Probral jsem se vyděšený k smrti, srdce mi bušilo, byl jsem zpocený a třásl se po celém těle. Poté mne zaplavila vlna úlevy, že to byl jen sen, že jsem v bezpečí, ve své posteli. Pak jsem si uvědomil, že polovina snu se už naplnila a že v minulosti chybělo málo a mohl jsem přijít i o druhou ruku, když mi ji jeden zločinec chtěl ustřelit. Potom jsem se probral natolik, abych si uvědomil, že vlastně není tak zle. Znovu jsem usnul, a noční můra se vrátila. A tak to šlo v bludném kruhu znovu a znovu.

Donutil jsem se k úplnému probuzení, sedl si, vstal z postele. Znovu jsem se vysprchoval. Po vlasech, po těle mi stékala chladná voda. Navlékl jsem si koupací plášť, nalil si sklenici mléka, rozsvítil v pokoji všechna světla a usadil se v křesle.

Zadíval jsem se na pahýl levé ruky a pak na svoji silnou pravačku, držící sklenici. Uvědomil jsem si, že se o ni bojím nejen ve snu, ale i ve zcela bdělém stavu, že jsem posedlý strachem, že přijdu i o tu zbývající ruku. Šlo o to nedat ten strach najevo, nepodřídít se mu, nedopustit, aby mi kazil život.

Nemělo smysl připomínat si, že jsem si ten strach a riziko sám přivodil, sám jsem se rozhodl být žokejem, sám jsem se rozhodl pronásledovat nebezpečné zločince. Teď jsem pronásledoval kohosi, kdo jednou ranou utínil koním nohy. Já se snad zbláznil.

Držel jsem ve své "pravé přední" sklenici mléka.

Nesmím zapomínat, že jsou takoví lidé jako Rachel Fernsová.

Už jsem prožil kde co, všelijaká protivenství a trápení, a taky jsem dobře věděl, že nebýt tak zavile paličatý, mohl jsem se mnohému vyhnout. Bylo mi jasné, že ať se střetnu s čímkoli, neuhnu. To děvčátko ale přišlo o všechny vlasy, našlo utřátou nohu svého milovaného poníka a za nic nemohlo, za nic. Není divu, že ve svých devíti letech po tom, čím prošla, nemá klidné spání.

Ach Rachel moje milá, kdybych mohl tvoje noční můry vzít na sebe, udělal bych to rád.

Ráno jsem si nakreslil analytickou tabulku různých ukazatelů, týkajících se Rachelina poníka a těch tří dvouletků. Do záhlaví svislých sloupců jsem zprava doleva napsal: Ferns, Cheltenham, Aintree a York. Vlevo, shora dolů, jsem napsal: datum, jméno vlastníka, dostihový program, motiv, a na poslední řádek jsem napsal: kdo věděl o dostupnosti oběti? Odpovědi na poslední otázku jsem sice měl v hlavě, ale nechťelo se mi je do tabulky vepsat. Po krátké chvíli nerozhodnosti jsem zatelefonoval Kevinu Millsovi z Korza. Po troše vytrvalosti jsem ho konečně dohonal.

"Side," pozdravil mne srdečně, "to varování vyjde zejtra. Příčinil jste se, teď už si můžete pohovět."

"Výborně," řekl jsem. "Mohl byste ale pro mne udělat ještě něco? Když se na to zeptáte vy jako novinář, nikomu to nebude divný, kdybych se na to zeptal já, lidi by si mysleli kdo ví co."

"O co jde?"

"O seznam hostů při sponzorském obědě, pořádaném v Aintree potravinářskou firmou Topline Foods den před Velkou národní."

"Na co to sakra potřebujete?"

"Zjistíte mi to?"

"O co vám jde?" zeptal se.
"Slíbil jsem vám výhradní práva."
"Nevím, proč vám důvěřuju."
"Vyplatí se vám to," usmál jsem se.
"To bych vám taky radil," praštil sluchátkem, ale já stejně věřil, že mi vyjde vstříc.

Pátek ráno. Ten den se v Epsomu běží Coronation Cup a Oaks, "Derby" pro klisny. Drobně přšelo a nad jižní Anglii se zvolna rozšiřovala slabá teplá fronta.

Dostihová závodistiště mne ještě stále přitahovala, jako bych k nim byl připoutaný pružnou nití. Než jsem se ale vydal na cestu, zatelefonoval jsem majitelce hřeběte, kterému usekli nohu v noci po cheltenhamském Zlatém poháru.

"Odpusťte, že vás znovu obtěžuju, ale chtěl jsem se ještě na něco zeptat."

"Když ty darebáky chytíte, klidně se ptejte."

"Byl ten váš hřebeček na pastvině sám?"

"Ano. Vlastně to byl jen obyčejný výběh. Samozřejmě oplocený. Měli jsme hřebečka v tom výběhu, protože je tak blízko u domu, to na tom bylo nejvíc k vzteku. O kus dál máme větší pastvinu, tam jsme měli dvě staré klisny, na ty ale vandalové ani nesáhli."

Zeptal jsem se jako mimochodem: "Kolik lidí vědělo, že je váš hřebeček tak na ráně?"

"Side, kdybyste věděl, jak jsme si s tím lámali hlavu. Potíž je v tom, že to vlastně věděli všichni naši přátelé. Byli jsme z hřebečka a jeho nadějně budoucnosti celí rozčilení. Na Cheltenhamu jsme se pak s kde kým radili, kam ho poslat do tréninku. Starý Gunners, ke kterému jsme předtím koně posílali, zemřel. Ten nafoukaný asistent, který po něm stáje převzal, se nám nelíbí, tak jsme se všelijak vyptávali po něčem jiném."

"Aha. Vybrali jste si nakonec někoho?"

"Ano, vybrali, jenže..."

"Je to velká škoda, jistě. Koho jste si tedy vybrali?"

Vyslovila slavné jméno. "Několik lidí nám potvrdilo, že u něho nemůžeme udělat chybu."

V duchu jsem si povzdechl. "Jistě."

Pak jsem na to šel z jiné strany. "Co se vám na dostizích ten den líbilo nejvíc?"

Odpověděla bez zaváhání. "Přišla tam královna. Já měla na sobě teplé vysoké boty a málem jsem se o ně přerazila, jak jsem se klaněla." Dala se do smíchu. "Mimochodem, víte, že tam visíte ve Dvoraně slávy?"

"Ano, vážím si toho. Dali mi tam broušený pohár, teď se na něj právě dívám, mám ho tady v pokoji."

"No, prohlíželi jsme si právě výstavu o vás a četli si, co se píše pod obrázky, když se tam objevil miláček Ellis Quint."

Vzal mě kolem ramen a povídá: Sid byl opravdu někdo."

Do prdele!

I v telefonu jsem vycítil, jak se usmívá. "S Ellisem se známe už řadu let, jezdil naše koně jako amatér. Po Zlatém poháru se pak u nás zastavil na skleničku. Takový to byl krásný den!" Povzdechla si. "Pak přišli ti vandalové..., najdete je, Side, vidíte?"

"Budu se snažit."

Spousta políček v tabulce zůstala nevyplněná. Odjel jsem do Epsomu v pramizerné náladě, temnější než deštivé nebe. V barech bylo plno a z deštníků kapalo. Pestré barvy letních šatů kryly střízlivé barvy pláštěů do deště. Jen muškáty se tvářily vesele.

Před dostihem na šest furlongů pro dvouleté hřebce jsem se zvolna dočvachtal k padoku. Zamyšleně jsem se díval na pravá přední kopyta, dusající bezstarostně v blátě. Mladé štíhlé nohy hřebečků dokážou nést těla o váze čtyř set padesáti kilogramů rychlostí vyšší než šedesát kilometrů za hodinu. Jezdával jsem kdysi překážky na větších, starších, o něco pomalejších koních, kteří dokázali uběhnout čtyři míle s třiceti překážkami, byť měli v nejužším místě nohy silné jen jako mužské zápěstí.

Přední koňská končetina sestává anatomicky od plece dolů z ramene, lokte, z předrábí, karpálního kloubu, holeně, spěnky a kosti korunkové, končící v kopytě. Podle fotografií, které pořídil onen rozhořčený lancashirský farmář, byla amputace provedena těsně pod spěnkou, kde ze spěnkového kloubu odstupuje kost korunková a kde je noha nejslabší. Amputovaná část obsahovala kopyto a korunkovou kost.

Koně umějí vycítit nebezpečí a snadno se vyplaší. Mladý kůň klidně nepostojí. Ve všech případech se však podařilo končetinu přetrnout jedinou ranou. Jak to, že všechna ta nešťastná zvířata klidně stála, když je ten kdosi přepadl? Ani nezanařikala, nevarovala své majitele.

Šel jsem na tribunu a díval se, jak dvouletci cválají doleva na kopec, jak obíhají Tattenham Corner jako pestrý obloukový kobereček, jak se na cílové rovince pole rozpadá a dělí na vítěze a poražené, na rovince se sklonem, který koně s nezkušeným jezdcem snadno zahání k bariéře.

Povzdechl jsem si. Od mého posledního dostihu uplynulo dlouhých pět let. Copak mi to všechno nikdy nepřestane chybět?

"Co že jste tak zamyšlený, Side, kamaráde?" Za loket mne chytil jeden starší trenér. "Dám jednu skotskou za to, co si myslíte."

Odtáhl mne k nejbližšímu baru a já se nebránil. Zákazníci za mnou často přicházeli takhle neformálně. Můj průvodce to skvěle uměl s koňmi, a pokud jde o peníze, byl velký skrblik.

"Slyšel jsem, že jste hodně drahý," začal nenápadně a podal mi skleničku. "Kolik si účtujete za den?"

Řekl jsem mu to.

"To je sakra hodně. Nemohl byste pro mě něco udělat zadarmo, ze starýho přátelství?"

Usmál jsem se. "Kolik koní trénujete zdarma?"

"To je něco jinýho."

"Chtěl byste po mně, abych pro vás jezdil zadarmo?"

"Tak tedy dobře, co mám dělat. Zaplatím vám, zatraceně. Jde o to, že ze mne někdo možná dělá vola, a já bych si to rád prověřil."

Dozvěděl jsem se, že na jeho inzerát odpověděl jeden šofér-domovník-údržbář a že zaměstnavatelka tomu dotyčnému napsala přímo vynikající doporučení. Můj přítel trenér chtěl vědět, jestli má žadatele vůbec zvát k pohovoru.

"Volal jsem jeho zaměstnavatelce, když jsem to doporučení dostal, abych si to ověřil. Rozplývala se chválou, vynášela toho člověka do nebes, ale... já nevím..., chválila ho až moc, jestli víte, jak to myslím."

"Chcete říct, že se ho možná chce zbavit?"

"Vy se s ničím moc nemažete, co, Side? Tak jsem to opravdu myslel."

Podal mi dopis plný nebeské chvály. "Naučtuju vám honorář za jeden den plus cestovní výlohy a pošlu vám písemnou zprávu."

"Pořád ještě vypadáte jako žokej, ale jste sakra dražší teď, když se pohybujete po svých."

Usmál jsem se a schoval dopis do kapsy. Napil jsem se skotské a poblahopřál mu k celé řadě vítězů z poslední doby, abych mu trochu osladil, že mi musí zaplatit.

Zbytek dne jsem neúčelně, ale příjemně proflákal. V noci jsem krásně spal, noční můry žádné. Ráno, v den Derby, svítilo slunce a můj přítel z Korza splnil slib.

"Hledte mít své hřebečky pod zámekem," napsal. "Už jste slyšeli o sběratelích kopyt? Ten náš je až neskutečný."

V několika stručných odstavcích nastínil společné jmenovatele "případů useknutých nohou". Zdůraznil, že v noci po Derby, největším ze všech dostihů, bude měsíc svítit až do tří hodin ráno tak jasně, že bude vidět i bez baterky. Všichni dvoulletí hřebečci by do půlnoci měli být v bezpečí, pod střechou, jako Popelka. Zakončil dramaticky: "Kdybyste snad náhodou zahlédli, jak se na vaši pastvinu nebo výběh, plíží někdo s mačetou, ihned se spojte se Sidem Halleyem, kdysi žokejem, nyní detektivem. Sid nám poskytł všechny tyto informace. Můžete se s ním spojit prostřednictvím naší Horké linky Korza. Braňte hřebečky! Volejte o pomoc, volejte Sida!"

Nemohl jsem pochopit, že mu ten poslední odstaveček v redakci prošel, zvláště ten telefon. Zato jsem si nemusel lámat hlavu, jak zprávu rozšířím po závodisti, protože tam se celé odpoledne o ničem jiném nemluvalo.

Zavolal jsem Korzo a dozvěděl se, že Kevin Mills odjel ke srážce vlaků.

"Sakra!" ulevil jsem se. "Jak mi tedy budete předávat telefonáty, týkající se těch hřebečků? Jak to máte zařízené?"

"Moment prosím."

Čekal jsem. Pak se ozval jiný hlas.

"Když tu není Kevin, přepojujeme hovory ze Sidovy horké linky na číslo..." a nadiktoval mi moje vlastní číslo do bytu na Pont Square.

"Kde je ten váš prokletý Mills? Zakroutím mu krkem!"

"Odjel ke srážce vlaků a než odjel, dal nám tohle číslo, abychom se s vámi mohli spojit. Říkal, že byste určitě jakoukoli zprávu chtěl mít co nejdřív."

To sice byla pravda, ale zatraceně, kdyby mi to řekli, zařídil bych to jinak.

Derby jsem sledoval nesoustředěně. Vyhrál outsider. Ellis si mě za ten článek v Korze dobíral.

"Horká linka Sid Halley!" smál se a poplácal mne po zádech. Vysoký, přátelský, milý, okamžitě rozptýlil všechny pochybnosti, které mne strašily. "Je to neuvěřitelná souhra okolností, ale já jednoho z těch hřebečků viděl," řekl, "samozřejmě živýho. Byl jsem na návštěvě u přátel v Yorku. K tomu zmrazení došlo hned po mém odjezdu. Takový moc příjemný lidi. To si nezasloužili, fakticky ne."

"To si nezaslouží nikdo."

"Máš pravdu."

"Co mě nejvíc mate, je motiv," řekl jsem. "Mluvil jsem osobně se všemi majiteli. Žádný z těch hřebečků nebyl pojištěný. Poník Rachel Fernsově taky ne, samozřejmě."

"Ty si myslíš, že jde o pojišťovací podvod?" zeptal se zvědavě.

"Taková věc člověka napadne. Teoreticky můžeš koně pojistit a pak shrábnout plnění, a majitel se o tom vůbec nedozví. To se stává. Pokud ale opravdu jde o tohle, tak si to příslušná pojišťovna v Korzu přečte a dá si to dohromady. Když tak o tom uvažuju, neuškodí, jestli kopii článku s varovným průvodním dopisem rozešlu všem ředitelům správních rad všech pojišťoven, co by nejspíš přicházely v úvahu."

"To je dobrý nápad. Poslyš, vážně ti jednání s pojišťovnami vynahrazuje dostihy? Mně to připadá dost nudný, když si vzpomenu, jakej jsme měli život."

"Tobě to televize vynahradila?"

"Ani trochu." Zasmál se. "Risk je droga, nemyslíš? Jediný, co se v televizi spojuje s nebezpečím, jsou válečné reportáže. A všimni si, člověk na obrazovce vídá pořád ty samý lidi, vážný tváře, reportáže o aktuálních bitkách, kolem uší jim lítají kulky a za nima se třísti omítka, aby bylo úplně jasný, v jakým jsou nebezpečí."

"Ty jim to závidíš," usmál jsem se.

"Někdy mě k smrti nudí bejt slavnej kecal z televize, i když je samozřejmě příjemný, když je člověk populární. Tobě se nesteská po rychlosti?"

"Dnes a denně."

"Jsi jedinej, kdo mi rozumí. Lidi vůbec nechápou, že sláva je slabá náhražka rizika."

"Záleží na tom, co člověk riskuje."

Jenom ne ruce, ne obě ruce.

"Tak zlom vaz, Horká linko," rozloučil se se mnou.

Majitelé dvouletků měli štěstí, já smůlu. Když jsem se vrátil z Derby, telefon nepřestal zvonit a zvonil až do rána. Volali ale jenom lidé, kteří se rádi bojí a lekají se stínů. Na tiché pastviny svítil měsíc, a žádný plnokrevník ani poník, žádné zvíře nepřišlo o kopyto.

Čas plynul a vzrušení a zájem pomalu vyprchaly. Dvanáct dní po Derby, v noci po Royal Ascotu, znovu zavládla hrůza.

4

V pondělí po Derby jsem se věnoval onomu posudku plnému přehnané chvály. Se zaměstnavatelkou doporučeného jsem nemluvil, to by nebylo k ničemu, stačilo opatřit si z různých zdrojů informace telefonicky. Týž den už jsem mohl zavolat svému lakotnému známému trenérovi a předat mu dobrou radu.

"Chce se ho zbavit, aniž by riskovala, že si na ni bude stěžovat pro neoprávněnou výpověď," řekl jsem. "Krade jí z bytu menší věci, ty projdou jedněma, dvojíma rukama a skončí v místním starožitnictví. Nemůže dost dobře prokázat, že to jsou její věci, a starožitník nařiká, že za nic nemůže. Ta dáma zřejmě svému zaměstnanci slíbila, že ho nebude žalovat, když se sebere a rychle vypadne. Nejspíš trval na tom dobrém posudku. Ten chlap je těžký hazardér, sází v místní sázkové kanceláři na koně. Chcete ho?"

"Ani za nic."

"Pošlu vám zprávu, bude tam jen, že jde o personální šetření ve věci náboru pracovníků, to si pak můžete odepsat z daní."

Zasmál se. "Kdybyste vy náhodou potřeboval posudek, rád vám ho napíšu."

"Co vy víte, třeba budu. Děkuju."

Telefonoval jsem s ním z budky na parkovišti u dálnice, když jsem se za šera vracel domů. Na Pont Square byla ještě větší tma, a doma mne čekal dvoustránkový fax. Rázem mě přešlo pomyšlení na příjemnou skleničku whisky a klidný večer. Těžko jsem přijímal pravdu, nechtělo se mi uvěřit jí a bylo mi mizerně.

Fax mi poslal Kevin Mills. "Nevím, k čemu vám tenhle seznam bude dobrý, ale chtěl jste ho a já vám ho slíbil. Posílám tedy seznam hostů na obědě firmy Topline Foods, pořádaném den před Velkou národní."

V seznamu jsem podle očekávání našel jméno onoho rozhorleného lancashirského farmáře a taky, hned v záhlaví, jméno, které mne nalomilo.

"Čestný host - Ellis Quint."

Podezření a pochyby, které jsem se snažil zahnat, se náhle vrátily s plnou silou. Pokusil jsem se svoje závěry zlehčit, mít se za pitomce, bránil jsem se logice všemi způsoby.

Přece nemůžu, nemůžu přijmout pomyšlení, že by Ellis dokázal mrzačit - a tím i zahubit - tři dostihové koně a poníka patřícího malému děvčátku. To je absurdní! Ellis - nemožné! To přece ne.

Musí být celé tucty lidí, kteří vědí, kde najdou zranitelná, nestřežená zvířata. Je hloupé vyvozovat závěry z náhodné shody okolností. Vytáhl jsem nicméně ze zásuvky svoji tabulku a vyplnil řadu prázdných okének. Psal jsem drobným písmem, jako bych tím mohl snížit váhu závěrů, vyplývajících z vepsaných slov. Do všech políček odpovídajících otázce "Kdo věděl o dostupnosti oběd?" jsem napsal neuvěřitelné jméno: Ellis Quint.

Okénka vyhrazená pro "motiv" zůstala prázdná. Žádný racionální motiv se nenabízel. Proč lidi oslepují poníky? Proč pronásledují jiné, proč píšou jedovaté anonymní dopisy? Proč mučí a zabíjejí děti a natáčejí na video jejich zoufalý křik? Napsal jsem do tabulky "Sebeukájení", ale zdálo se mi to slabé. Šílenství? Psychóza? Nezvadatelné primitivní nutkání dopouštět se bezúčelné krutosti?

K Ellisovi mi to nešlo, ne k tomu Ellisovi, kterého jsem znal z dostihů, se kterým jsem soupeřil, ne k mému dlouholetému příteli. Přece není možné, aby někdo někoho tak dobře znal a přitom ho nepoznal?

Nebo ano? Ne.

Neodbytné myšlenky mne pronásledovaly celou noc. Ráno jsem Lindě Fernsové poslal její šek. Neinkasovaný.

"K ničemu jsem nedošel," napsal jsem jí. "Je mi moc líto."

O dva dny později se mi šek vrátil.

"Milý Side," psala Linda. "Prosím, nechte si ty peníze. Vím, že dříve či později ty vandaly chytíte. Nevím, co jste Rachel vyprávěl, ale je teď mnohem veselejší a ty noční můry ji už nestraší. Už jenom za to bych dala dvakrát tolik. Vaše Linda Fernsová."

Vložil jsem šek do neuzavřeného spisu, dal do pořádku úřadování a šel na pravidelný trénink juda.

Učil jsem se jemnému umění sebeobrany, ve kterém stačí posunout rovnováhu a nápor a síla útočníka se obrátí proti němu samotnému. Judo je rytmus, přenos váhy, rychlost. Někdy je třeba přitlačit na nerv, vždy je nezbytná sebekázeň. Hulákání a kopání při karate, kdy člověk bouchá do žíněnky, aby zdůraznil vlastní agresivitu, mi nevyhovuje, nemám na to povahu. Nejde mi o fyzickou nadvládu, sám nikdy nezavdám podnět ke rvačce. Chybí mi jedna ruka, málo vážím, měřím jen sto šedesát osm centimetrů a jde mi jen o přežití.

Rutiní pohyby jsem prováděl nesoustředěně. Umění sebeobrany mi sloužilo spíš jen jako morální berla. Je příliš mnoho situací, ve kterých je člověku málo platné, že by protivníka dokázal přehodit přes rameno. Ellis mi nešel z hlavy.

Určitě se pletu. Samozřejmě určitě se pletu.

Ellise každý znal od vidění, nemohl přece riskovat, že by ho někdo zahlédl, jak se s mačetou v ruce plíží v noci k

pastvině.

Ellise však přestala bavit sláva. Řekl, že sláva riziko nenahradí. Nestačilo mu, co má.

Ale přece jen..., tohle udělat nemohl.

Dva týdny po Derby jsem odjel na čtyři dny na Royal Ascot. Potuloval jsem se po závodisti v gala, díval se na lesklou srst koní a na exotické klobouky dam. Jindy mě to bavilo, ale tentokrát ne. Měl jsem neskutečný pocit, že to všechno je maškaráda na okraji propasti.

Ellis tam samozřejmě byl každý den a samozřejmě mne vyhledal.

"Tak co, jak to jde, Horká linko?"

"Horká linka mlčí."

"No vidíš, zřejmě jsi toho svého sběratele kopyt zastrašil," řekl přátelsky a pobaveně.

"Doufám, že natrvalo."

"Co když si nemůže pomoci?" řekl.

Otočil jsem se a podíval se mu do očí. "Dostanu ho."

Usmál se a odvrátil se. "Všichni vědí, že v tomhle jsi geniální, ale teď bych se s tebou vsadil..."

"Ne, nesázej se, přináší to smůlu."

Vtom se k němu někdo přitočil z druhé strany a chtěl s ním mluvit. Ellis mne poplácal po rameni a řekl přátelsky: "Zatím ahoj, Side." Pak ho ten kdosi odtáhl. To snad není možné, to opravdu není možné, on mi přímo do očí řekl proč. Neřekl mi jak.

Co když si nemůže pomoci?

Může posedlost vést k těm krutě nesmyslným skutkům? Ne...

Ano, může, samozřejmě, často k nim vede.

U Ellise ne, ne!

Co alibi..., hledal jsem východisko. Musím nějak zjistit, kde přesně Ellis byl, když došlo k jednotlivým nočním přepadením koní. Sám si dokážu, že to Ellis být nemůže, oddechnu si a začnu zase pěkně od začátku. Nemám žádné stopy, ty vandaly možná nikdy nenajdu, Lindě neposloužím, prostě si s úlevou zaznamenám neúspěch.

Noc po ascotském Zlatém poháru mě v půl šesté vzbudil telefon.

Ozval se rozčilený ženský hlas: "Chtěla bych mluvit se Sidem Halleyem."

"U telefonu." Posadil jsem se a zamžoural na hodinky.

"Prosím?"

"Sid Halley je u telefonu." Potlačil jsem zívnutí. Do háje, půl šesté!

"Já ale vytočila číslo Korza a chtěla jsem Horkou linku."

Trpělivě jsem vysvětloval: "Oni ty hovory směřují přímo ke mně. Já jsem Sid Halley. Co pro vás můžu udělat?"

"Bože!" Byla na výsost rozčilená. "Máme tu hřebečka bez nohy."

Na chvíli jsem zatajil dech.

Pak jsem se zeptal: "Odkud voláte?"

"Z domova. Ach tak, z Berkshiru."

"Odkud z Berkshiru?"

"Z Combe Bassetu, je to jižně od Hungerfordu."

Nejdřív jsem měl sto chutí se zeptat, které že se odehrává dějství, ale pak jsem položil způsobilější otázku:

"Jak to teď u vás vypadá?"

"Jsme všichni vzhůru, a všichni brečí nebo křičí."

"Co veterinář?"

"Právě jsme mu volali. Je na cestě."

"A policie?"

"Taky sem někoho posílají. Napadlo nás, že musíme zavolat vás."

"Ano. Chcete-li, můžu přijet hned."

"Proto vám přece volám."

"Můžete mi prosím nadiktovat jméno a adresu?"

"Betty Brackenová, Manor House, Combe Basset," mluvila trhaně, nejistě, jako by si ani nepamatovala, kde bydlí.

"Prosím vás, požádejte veterináře, aby neposílal pro kafilerku a neodklízel amputovanou část, dokud nepřijedu."

"Pokusím se o to," vydechla rozčileně. "Proboha proč? A proč zrovna náš hřebeček?"

"Do hodiny jsem u vás."

Co když si nemůže pomoci...

Vyžadovalo to však tolik příprav, tolik opatrnosti, takové riziko! Někde ho někdo mohl snadno zahlédnout.

Kéž to není Ellis. Kéž tou šílenou posedlostí trpí nějaký jiný ubožák. I kdyby Ellise něco podobného lákalo, dokázal by se přece ovládnout.

Kéž to není Ellis.

Ať je to kdo je, musím ho zarazit, jak jen to půjde.

Oholil jsem se ve voze (byl to mercedes), elektrický holicí strojek v elektrické protěze, a ujel sto třicet kilometrů po prázdné dálnici v dobrém čase. Ručička na tachometru se třepotala v místech, do kterých se došplhala jen velmi zřídka. Hlídači radarů naštěstí spali.

Bylo krásné červnové ráno, jasné a svěží. Vjel jsem branou Combe Basset Manor a zastavil před domem. Bylo půl sedmé, když jsem vcházel do budovy plné zmatku, hlasitého hovoru, pláče a skřípění zubů.

Žena, která mi předtím volala, mi vyšla vstříc. Mávala bezmocně rukama a byla zcela neovladatelně rozrušená.

"Sid Halley? Zaplať pánbůh. Prosím vás, srovnejte to tady."

Ukázalo se, že mám srovnat dav sestávající z policistů, členů rodiny, sousedů, trampů a asi šesti psů.

"Kde je hříbě a kde je to kopyto?" zeptal jsem se.

"Venku ve výběhu. Je tam veterinář. Tlumočila jsem mu vaše přání, ale je to pan Důležitý, Skot, boží vědí, jestli si dal říct, je to tvrdohlavý mezek, on..."

Skočil jsem jí do řeči. "Dovedte mne tam."

Zamžikala. "Prosím? Ano. Tudy prosím."

Rychle vykročila. Vedla mne domem, zadními chodbami, připomínajícími chodby v Aynsfordu i v jiných domech, kde stavitel počítal se služebnictvem. Prošli jsme zbrojnicí, místností pro přípravu květin a komorou, ve které se skladovaly řady vysokých gumových holínek. Zadními dveřmi jsme se vynořili na dvorku mezi popelnicemi. Odtamtud jsme prošli zelenými dřevěnými vrátky do zahrady. Vedla mne spěšně po travnaté pěšince k železným vratům na konci cesty. Už jsem si myslel, že jsme zabloudili, když vtom jsme se náhle octli na cestě, kde se to hemžilo vozy a asi deseti lidmi, dívajícími se přes plot do výběhu.

Moje průvodkyně byla vysoká, hubená, asi padesátiletá paní ve starých manšestrácích a špinavě olivovém svetru. Prošedivělé rozčuchané vlasy jí spadaly do čela. Bylo jí zřejmě v tu chvíli úplně jedno, jak vypadá, ale já tušil, že jí nejspíš nikdy na vzhledu příliš nezáleží.

Lidé se k ní chovali s úctou. Muži opření o plot se narovnali a div že nezasalutovali. "Brýtro, paní Brackenová."

Automaticky na ně kývla a vedla mne kovovou brankou, kterou nám jeden z mužů otevřel.

Ve výběhu, asi ve vzdálenosti třiceti kroků, stáli dva další muži, jedna statná paní a jedno hříbě o třech nohách. V postoji i chování všech přítomných (s výjimkou koně) byla znát podrážděná netrpělivost.

Jeden z mužů, vysoký, bělovlasý, se skly v černých obroučkách, nám vykročil vstříc.

"Poslyšte, paní Brackenová, poslechl jsem vás, ale teď už je opravdu nejvyšší čas ukončit tomu zvířeti trápení. A vy, koukám, jste nejspíš Sid Halley." Zadíval se na mne jako z rozhledny. "Tady toho moc nepořídíte."

Potřásl si se mnou krátce rukou, jako by tenhle způsob pozdravu neschvaloval.

Měl silný skotský přízvuk a byl zřejmě zvyklý velet. Člověk stojící za ním byl nenápadný, mlčenlivý pozorovatel.

Přešel jsem k hřebečkovi. Držela ho za úvazek ta statná žena. Mladý kůň se na mne zadíval klidně, jasněma očima, nebyl vylekaný. Pohlídl jsem ho po nose a tiše na něj promluvil. Otřel se mi o ruku jako na pozdrav a měkkými černými pysky mně pohlídl prsty. Poplácal jsem ho po šíji. Srst měl suchou, nepotil se. Netrpěl, neměl strach.

"Je nadopovaný?" zeptal jsem se.

"To nevím, to by se poznalo vyšetřením vzorku krve."

"K tomu se chystáte, že?"

"Samozřejmě."

Na ostatních přítomných jsem poznal, že do té chvíle nepadlo o odběru krve ani slovo.

Odstoupil jsem od hlavy zvířete a sklonil se, abych si prohlédl jeho levou přední. Přejel jsem rukou po noze zezadu a nahmatal měkkou chabou tkáň, kde měla pružit pevná Achillova šlacha, napjatá jak tětíva. Smutný pahýl vypadal čistě, nekrvácel. Sklonil jsem se ještě níž, abych si přeseknutou spěnku důkladně prohlédl. Rána byla úhledná, pahýl kosti nebyl roztržštěný, kůže byla prořátá čistě, jako když drůbež dranzíruje zkušený kuchař.

Kůň trhl zmrzačenou nohou a couvl ode mne. Vstal jsem.

"Tak co?" zeptal se Skot útočně.

"Kde je to kopyto?" zeptal jsem se.

"Za korytem na vodu."

Když jsem vykročil, otočil se ke mně a náhle dodal:

"Tam se ale nenašlo, já ho tam uklidil, aby bylo z dohledu. První sem přišli ti trampové."

"Trampové?"

"Ba."

Došla k nám paní Brackenová a dodala: "Každý rok se tu v červnu v jednu sobotu scházejí houfy trampů a procházejí tady po všech pěšinách, aby bylo jasno, že jsou podle zákona přístupné veřejnosti."

"Copak kdyby se skutečně drželi na pěšinách, nic proti tomu," řekl přísně Skot.

Paní Brackenová přikývla. "Vozí sem i děti a psy a chovají se, jako by jim to tu patřilo."

"Ale..., jak probůh mohli na tu nohu narazit tak brzo ráno?"

"Vyrážejí při rozednění," řekla nevrle paní Brackenová, "a v červnu svítá už před půl pátou. Tentokrát se shromáždili v pět, dokud bylo ještě chladno, a ve čtvrt na šest už mi bušili na dveře. Tři z dětí hystericky křičely a nějaký fousatý chlap s copánkem hulákal, že za všechno může elita. Jaká elita? Jeden z trampů zatelefonoval novinám a někdo další z nich zalarmoval nějakého bojovníka za práva zvířat. Pak sem přijelo plné auto aktivistů s plakáty Zabraňte dostihům." Obrátila oči v sloup. "Je to k uzoufání! Nestačí, že přicházíme o toho nádherného hřebečka, navíc nám tu z toho ti lidé dělají cirkus."

Musím se soustředit na skutečnou tragédii, skrývající se v té frašce. Šel jsem se podívat po kopytu, schovanému za korytem. Všude kolem se po zemi povalovaly krmné granule. Shýbl jsem se pro kopyto.

Předtím jsem amputované nohy ve skutečnosti neviděl a trochu se mi zdálo, že majitelé postižených zvířat reagovali příliš přehnaně. Při pohledu na to ubohé, smutné kopytko, na hroudu kostí s potrhanými šlachami a cévami, na zmařený zázrak živé elegance, mne však přepadl skoro stejný smutek a vztek, jaký cítili majitelé.

Na kopytě byla podkova, malá a lehká, aby chránila mladé nohy na pastvinách. Ta podkova o něčem vypovídala:

civilizace nohy koní opatruje, barbaři je usekávají.

Odjakživa jsem miloval koně, ale nedokážu popsat zvláštní vztah, jaký vzniká mezi koňmi a těmi, kdo o ně pečují nebo na nich jezdí. Koně jako by žili ve stejné rovině a komunikovali stejnou řečí, avšak postrádali lidskou citlivost, laskavost a svědomí, nicméně jako by ve své nezkrotné a nezkrocené záhadnosti s lidským duchem splývali. Jako by v koních žil velký lesní bůh Pan. Pokud jim někdo utál nohu, učinil tak na vlastní nebezpečí.

Vrátil jsem se duchem na zem a na zem jsem odložil i smutné kopyto. Odepjal jsem od pasu mobilní telefon, zalistoval v notesu, našel telefonní číslo a zavolaal svému příteli veterináři, který pracoval v jedné nemocnici v Lambournu jako chirurg.

"Bille? Tady je Sid Halley."

"Nech mě spát."

"Ne, vzbud' se, je půl sedmé a já jsem teď v Berkshiru. Mám tu useknutou nohu dvouletého hřebečka."

"Probůh!" okamžitě se probral.

"Byl bych rád, kdyby ses na to podíval. Co myslíš?"

"Jak dlouho už je ta noha oddělená? Třeba by se mohla přišít."

"Byla utátá aspoň před třemi hodinami, aspoň podle mého odhadu. Možná víc. Achillovu šlachy jsem nenahmatal, stáhla se nahoru. Rána byla vedena přímo spěnkovým kloubem."

"Jediná rána? Jako u těch ostatních?"

Chvilí jsem váhal. "Ty ostatní jsem neviděl."

"Něco se ti nezdá?"

"Byl bych rád, kdyby ses na to přijel podívat."

V minulosti už jsme s Billem Ruskinem řešili několik záhad a vzniklo mezi námi nenárodné, ale pevné přátelství, i když jsme se vídali jen zřídka.

"V jakém stavu je ten kůň?" zeptal se.

"Klidný, nezdá se, že by měl bolesti."

"Je majitel při penězích?"

"Řekl bych že ano."

"Zjistí, jestli by byl ochotný to hříbě i jeho nohu poslat ke mně."

"Je to ona, majitelka. Zeptám se jí."

Přetlumočil jsem Billův návrh paní Brackenové. Zalapala po dechu a zatvářila se omámeně, ale nakonec vydechla:

"Ano."

Bill řekl: "Sežeň sterilní obvaz a nohu do něj zabal. Amputovanou část taky zabal do sterilního obvazu, strč do polyetylenového pytlíku a ten dej do kbelíku s ledem. Je čistá?"

"Našli ji ráno nějaký trampové."

Povzděchl si. "Pošlu veterinární sanitku. Kde je to?"

Vysvětlil jsem, odkud volám. Pak jsem dodal:

"Je tu veterinář, Skot, všechny nutí, aby se hříbě hned utratilo. Zkus to s ním nějak diplomaticky."

"Dej mi ho k telefonu."

Přešel jsem zpět k hřebečkovi, vysvětlil, kdo je u aparátu, a podal mobil Skotovi. Škaredil se.

Paní Brackenová opakovala: "Souhlasím se vším, se vším."

Bill mluvil.

"Tak budiž," řekl pak Skot mrazivě. "Paní Brackenová, je vám ovšem jasné, že ten kůň dostihy nikdá běžat nebude, i kdyby se nakrásně podařilo nohu replantovat, o čemž pochybuji."

Paní Brackenová řekla krátce: "Nechci o něj přijít. Za pokus to stojí."

Musím říct ke Skotově cti, že pečlivě pahýl ošetřil a přikryl sterilním obvazem, který měl s sebou v brašně, a odborně převázal. Muži, opření o plot, se zájmem přihlíželi. Statná, chlupatá paní ještě přitom stála koni u hlavy a po větrem ošlehaných tvářích jí tekly slzy. Tíse hříběti domlouvala. Pak jsme se s paní Brackenovou vrátili do domu, kde ještě pořád panoval zmatek a halas. Nejvíce rámusu nadělali trampové, tábořící na podlaze a chystající se právě na invazi prvního patra. Paní Brackenová se zoufale chytla za hlavu.

"Prosím, ať jdou všichni pryč," řekla tak tiše, že ji skoro nebylo slyšet.

Obrátil jsem se na jednoho z policistů:

"Prosím vás, vyhod'te tu bandu."

Konečně všichni odešli a ve světle zeleném, zlatě zdobeném salonu po tom exodu zůstalo asi pět nebo šest lidí, tři psi a spousta plastikových kalíšků, zanechávajících mokrá kolečka na naleštěném starožitném nábytku. Paní Brackenová chodila po místnosti jako náměsíčná a začala kalíšky přenášet z místa na místo. Přemohl mne vrozený smysl pro pořádek, vzal jsem koš na odpadky, chodil za ní, kalíšky jí bral z ruky a sbíral.

Roztržité se na mne zadívala.

Pak řekla: "Zaplatila jsem za to hříbě čtvrt milionu."

"Je pojištěné?"

"Ne. Šperky taky nemám pojištěné."

"Zdraví ano?"

"Ne, jistěže ne."

Rozhlédla se nesoustředěně po místnosti. Pět přítomných lidí sedělo v křeslech. Nesnažili se jí být oporou slovem ani skutkem.

"Nemohl by někdo uvařit čaj?" zeptal jsem se.

Nikdo se ani nepohnul.

Řekla jako na vysvětlenou: "Ester chodí až v osm."

"Hm..., a přítomní jsou prosím kdo?"

"Bože, odpusťte, jsem nevychovaná. Toto je můj muž," zadívala se s láskou na staršího plešatého pána, tvářícího se zcela nechápavě. "Je chudák hluchý."

"Ach tak."

"A zde je moje teta, většinu času žije u nás."

Teta byla taky stará, sobecká, a očividně nepoužitelná.

Pak paní Brackenová ukázala na usedlý manželský pár: "To jsou naši nájemníci. Žijí tady v domě. A můj synovec."

Navzdory svému dokonalému vychování se neovládla a posledního z přítomných představila s podrážděním ve tváři i hlase. Synovec byl mladík s omrzelými rty. Činil dojem rodinného problému.

Ani jeden z té nemožné, k ničemu dobré skupinky nevypadal na spolupachatele zmrazení bezbranného zvířete, dokonce ani ten problematický mladík ne. Upřeně se na mne díval, jako by si přál, abych si ho všiml, jako by mi chtěl něco vnuknout. Určitě se na mne nedíval z obyčejné zvědavosti, ani nepřátelsky, ani se strachem, aspoň se mi to tak zdálo.

Obrátil jsem se k paní Brackenové: "Když mi řeknete, kde je kuchyně, uvařím čaj."

"Máte přece jen jednu ruku."

"Na Mount Everest nepolezu, ale čaj udělat dokážu," ubezpečil jsem ji.

V očích se jí zableskla nepatrná jiskřička humoru a stav šoku z ranních událostí se začal vytrácet.

"Půjdu s vámi," řekla.

Jako celý dům, i kuchyně byla koncipovaná pro potřebu mnoha hostí. Bez potíží jsem uvařil čaj do stříbrné konvice a postavil na čistě vydrhnutý stůl ve středu místnosti.

"Nejste vůbec takový, jak jsem očekávala, jste milý."

Nedalo se nic dělat, byla mi sympatická.

Pokračovala: "Nejste takový, jak vás vidí můj bratr. Obávám se, že jsem vám předtím ve výběhu bratra neukázala, byl tam s veterinářem. To on mi poradil, abych vás přivolala. Neřekl mi, že jste milý, říkal, že jste jako ze železa. Měla jsem vás představit, ale viděl jste, jak to tam vypadalo... No nic, hodně se na něho spoléhám. Bydlí ve vedlejší vesnici. Když jsem mu zavolala, hned přijel."

"Je to otec vašeho synovce?"

"Probůh ne. Můj synovec..., Jonathan..." zarazila se a potřásla hlavou. "Co bych vám o něm vykládala, nezajímalo by vás to."

"Co když ano?"

"Je to syn můj sestry, je mu patnáct. Měl nepříjemnosti, vyloučili ho ze školy..., podmíněčně..., nevlastní otec ho nesnáší. Sestra si s ním neví rady, a tak jsem se nabídla, že si ho tu na čas nechám. Moc nám to ale spolu nejde.

Nerozumíme si." Zatvářila se zděšeně. "Snad si nemyslíte, že s tím hříbětem měl něco společného?"

"Ne, to ne. Jaké měl vlastně nepříjemnosti? Byly to drogy?"

Povzdechla si a opět potřásla hlavou. "Se dvěma kamarády ukradli auto a havarovali. Jonathan seděl vzadu. Chlapec, který řídil, si zlomil vaz a je ochrnutý. Taky mu bylo patnáct. Prý si vyjeli jen tak pro zábavu. Pěkná zábava. Byla to sprostá krádež. Jonathan se vůbec nechová kajicně. Je nemožný. Ale tohle..., to hříbě..., to ne."

"Já vím, to jistě ne," ubezpečoval jsem ji. Napil jsem se horkého čaje. "Víte se tady v okolí, kde máte toho hřebečka? Že je v tom výběhu?"

Přikývla. "Eva, jeho stájnice, o ničem jiném než o něm nemluví. Celá vesnice ví, kde je, proto je tu taky teď tolik lidí. Je tu polovina mužů ze vsi a navíc ještě ti trampové, přestože je tak brzy ráno."

"A co vaši přátelé? Ti taky věděli, kde hřebečka máte?"

Zasmušile přikývla. "Všichni to vědí. Koupila jsem ho při dražbách vloni v říjnu. Má dokonalý původ. Byl pozdní hříbě, dubnové, a do tréninku půjde..., měl jít..., příští týden. Ach bože..."

"Je mi to nesmírně líto," řekl jsem. Pak jsem se odhodlal k nevyhnutelné otázce. "Kdo z vašich přátel se přijel na hříbě podívat osobně?"

Hloupá určitě nebyla. Energicky mne začala přesvědčovat:

"Nikdo z těch, kdo tu byli, to udělat nemohl. Vyloučeno! Lidé jako lord a lady Dexterovi, nebo Gordon a Ginnie Quintovi či miláček Ellis? Vyloučeno, nebudte bláhový. Ačkoli..., zarazila se. "Mohli se o hříběti někde zmínit, nebylo to žádné tajemství. Od dražeb vědí všichni, že tu hřebečka máme, jak už jsem vám řekla."

"To je jasné."

Ellis.

Dopili jsme čaj a vrátili se do salonu. Synovec Jonathan se na mne nepřestával upřeně dívat. Abych si ověřil, jestli hádám správně, ukázal jsem hlavou ke dveřím a vykročil k nim. Skoro bez zaváhání se taky zdvihl a šel za mnou.

Vyšel jsem z obývacího pokoje, prošel halou a ze široka otevřeným hlavním vchodem ven na příjezdovou cestu.

"Side Halley..." ozvalo se za mnou.

Otočil jsem se. Stál asi čtyři kroky ode mne. Nebyl ještě zcela rozhodnutý. Podle způsobu řeči i zevnějšku chodil do nákladných škol a těšil se různým výhodám zámožných lidí. Vypadal však vyžile a znučeně.

"Tak pověz, co víš," vyzval jsem ho.

"Moment..., jak to myslíte?"

Netlačil jsem na něj. "Chceš mi přece něco říct, ne?"

"Nevím..., proč si to myslíte?"

Vypadal jako tlakový hrnec před výbuchem, dobře jsem ten výraz znal, výraz člověka, který ví, že by něco měl prozradit. V tom, aby promluvil, mu až do té chvíle bránila jeho odbojnost a neochota.

Nepokoušel jsem se apelovat na jeho lepší stránku, ani jsem nevěděl, jestli nějakou má.

Zkusil jsem hádat: "Byls před čtvrtou vzhůru?"

Vzpurně se na mne zadíval a mlčel.

Zkusil jsem to znovu: "Ty nerad spolupracuješ, co? Slušnost je pro tebe nepřijatelná, styděl by ses za ni, že? Pověz mi, co víš. Neboj se, budu o tobě mluvit tak špatně, jak si budeš přát. Tvoje nemožná černá pověst zůstane bez bílé poskvrny."

"Jděte do háje." čekal jsem.

"Zabila by mě, a co hůř, poslala by mě domů."

"Paní Brackenová?"

Přikývl. "Jo, teta Betty."

"Cos provedl?"

Použil několik jadrných slov, aby mi dokázal, jaký je chlap. Chudák. Smutné.

"Trvá na těch svých zasranejch pravidlech hry. Bejt doma do půl dvanáctý."

"Včera ses do půl dvanácté nevrátil, že?"

"Jsem v podmínce. Řekla vám to?"

"Jo."

Došel blíž ke mně.

"Kdyby se dozvěděla, že jsem to zase přetáh, můžu skončit v past'áku."

"Chceš říct, kdyby to na tebe píchla?"

"Jo. Ale do háje..., useknout nohu hřiběti..."

Možná se v něm kousek lepší stránky přece jen skrýval. Krást auta nebylo nic zvláštního, ale zmrzačit dostihového koně ano. Nedokázal by oslepovat poníky, to ne, takový darebák nebyl.

"Když mi řekneš, co víš, u tety ti to vyžehlím."

"Musí vám slíbit, že to neřekne Archiemu. Ten je ještě horší než ona."

"A kdo je Archie?"

"Strejda, brácha tety Betty. On je ministerskej, hotovej inkvizitor."

Nic jsem neslíbil. Vyzval jsem ho, ať vysype, co ví.

"Za tři tejdny mi bude šestnáct."

Pátavě se na mne zadíval, ale mně to nedocházelo. Věděl jsem přece, že věková hranice "mladistvých" je osmnáct, že mu vězení nehrozí.

Viděl na mně, že nic nechápu. Podrážděně vysvětloval:

"Když je člověk chlap, není pod zákon jako holky."

"Jsi si tím jistý?"

"Ona to tvrdí."

"Teta Betty?" podivil jsem se.

"Co vás bere, ne, ta ženská ve vesnici."

"A...aha."

"Její starej jezdí na dlouhý štreky nákladákem. Bejvá pryč kolik nocí. Ten by mě zabil. Past'ák by proti tomu byl procházka rajským sadem."

"Problém."

"Ona to chce, chápete? Já to předtím nikdy s nikým nedělal. Koupil jsem jí v hospodě gin."

To už samo o sobě bylo u patnáctiletého proti zákonu.

"Takže..., včera v noci ses vracel z vesnice..., kolik bylo přesně hodin?"

"Byla ještě tma, před rozedněním. Předtím svítil měsíc, ale já se zdržel dýl, takže..., běžel jsem. Ona..., tedy teta Betty, vstává se slepicema. Před šestou pouští ven psy."

Z toho, jak byl rozrušený, se zdálo, že mluví pravdu.

Chvilí jsem uvažoval a pak jsem se zeptal: "Viděls ty trampy?"

"Ne, na to bylo brzo."

Na chvíli jsem zatajil dech. Na něco jsem se ještě zeptat musel, ale děsil jsem se odpovědi.

"Koho jsi tedy viděl?"

"Nejde o to koho, ale co."

Zarazil se. Přemýšlel o své situaci.

"V žádný vesnici jsem nebyl, zapřu to."

"Jasně, byls neklidný, nemohls usnout, tak ses šel projít."

Ulevilo se mu. "Jo, to je ono."

"Cos tedy viděl?"

"Landrover."

Nešlo o to koho, ale co. Dílem se mi ulevilo, dílem jsem byl zklamaný.

"To není na venkově nic zvláštního," poznamenal jsem.

"Ne, jenže tohle nebyl landrover mojí tety. Byl mnohem novější a byl modrej, ne zelenej. Stál na cestě kousek od brány

výběhu. V autě nikdo nebyl. Moc jsem si toho nevšímal. Od cesty vede k baráku pěšinka, po té chodím. Je to na hony daleko od tetina pokoje."

"Přes dvůr s popelnicemi?"

Žasl až směšně. Nevyprávěl jsem mu, že mne tamtudy jeho teta už provedla. Zeptal jsem se:

"Nemohl ten vůz patřit trampům?"

"Nevím, proč se s váma bavím," řekl otráveně.

Ptal jsem se dál: "Pamatuješ si ještě něco o tom autě, kromě barvy?"

"Nic, přece vám to povídám. Šlo mi především o to, abych se dostal do baráku, než mě někdo zahlídne."

Chvilí jsem uvažoval. "Jak blízko jsi byl od toho vozu?"

"Dotkl jsem se ho. Neviděl jsem ho, až jsem byl přímo u něj, přece jsem vám povídal, že jsem běžel. Koukal jsem se na zem, kam šlapu, byla skoro úplná tma."

"Jak stálo to auto, předkem k tobě?"

"Předkem. Měsíc ještě přece jen trochu svítil a světlo se blejskalo na předním skle. Zahlídl jsem právě ten lesk."

"Kam jsi na to auto sáhl?"

"Na kapotu. Plech byl horkej."

Viděl jsem, že ho překvapilo, kolik si toho pamatuje.

"Viděl jsi poznávací značku?"

"Ani náhodou. Na to jsem neměl čas."

"Cos ještě viděl?"

"Nic."

"Jak víš, že ve voze nikdo nebyl? Mohl se tam někdo s někým muchlovat."

"Jenže se tam nikdo nemuchloval. Podíval jsem se okýnkem."

"Bylo zavřené nebo otevřené?"

"Otevřený," zase se tvářil překvapeně. "Podíval jsem se dovnitř jen krátce, jak jsem běžel kolem. Ne, lidi tam nebyli, jen nějaký harampádí, náradí, za předním sedadlem."

"Jaké náradí?"

"Jak to mám sakra vědět? Čouhaly tam nějaký dlouhý držadla, jako od sekačky na trávu. Já si je neprohližel, chvátal jsem. Šlo mi o to, aby mě nikdo neviděl."

"Jistě," přikývl jsem. "A co klíčky, byly v zapalování?"

"Moment," ohradil se dotčeně. "Já si do toho neseidl."

"Proč ne?"

"Nevozím se každým autem, co vidím. A sám už vůbec ne."

"Jezdit sám není žádná zábava, co?"

"Dalo by se říct."

"Takže tam klíček byl, že?"

"Asi jo. Jo."

"Jeden klíček nebo svazek klíčků?"

"Vy si teda vymejšlete."

"Vzpomínej."

"Totiž," spustil neochotně, „já si klíčků všímám."

"Ano?"

"Byl jich svazek, a z kroužku visela na řetízku malá stříbrná podkova. Obyčejnej kroužek."

Chvilí jsme se na sebe dívali.

"Nepřipadalo mi to nijak důležitý."

"Jistě, proč taky. Teď se ale o kousek vrátíme. Když ses opřel o tu kapotu, podíval ses na přední sklo?"

"Asi jo, určitě."

"Co jsi na něm viděl?"

"Nic. Jako co jste myslel?"

"Byla tam nálepka, že je zaplacená daň?"

"Ta tam být musela."

"Jiného nic? Nic jsi neviděl? Třeba nápis ‚Zachraňte tuleně‘?"

"Ne, neviděl."

"Zavři oči a vzpomínej," prosil jsem ho. "Utíkáš, nechceš, aby tě viděli. S tím landroverem se málem srazíš. Hlavu máš skoro až na předním skle..."

"Byl tam červenej drak," skočil mi do řeči. "Červený kroužek a v něm drak. Bylo to spíš malý, taková ta průhledná nálepka."

"Výborně. Jiného nic?"

Poprvé se opravdu soustředil, ale už si na nic nevzpomněl.

"S policií nemám nic společného," ubezpečoval jsem ho. "A tu podmínku ti nepokazím, ani tě neudám tetě, ale rád bych sepsal, co jsi mi řekl, a pokud s tím budeš souhlasit, podepíšeš mi to?"

"Tak moment, tím si nejsem jistý. A vůbec, nevím, proč vám to všechno vykládám."

"Může to být hodně důležité. Taky ne. Ale toho grázla chci chytit..." Pán bůh se mnou, ale nic jiného mi nezbývá.

"To já taky."

Myslel to vážně. Možná nebyl beznadějný případ. Otočil se na patě a odešel do domu. Měl jsem dojem, že nechtěl, aby ho viděli v poměrně slušné společnosti. Pomalu jsem ho následoval. Do salonu, kde ještě seděli zdejší nájemníci a kde si nepříjemná stará teta stěžovala, že ji tak brzo ráno zburcovali, kde starý pan Bracken v pravidelných intervalech opakoval "Cože?" a kde se Betty Brackenová dívala do prázdna, tam se Jonathan nevrátil. Jen tři psi vypadali vyrovnaně, klidně leželi s hlavami na tlapkách.

Zeptal jsem se paní Brackenové: "Nemáte tu někde náhodou psací stroj?"

Řekla: "Máme, v kanceláři."

"Já..."

"Dovedu vás tam."

Odvedla mne do malého, spořádaného zadního pokoje, kde byly základní prostředky komunikace, ale nezdály se být v častém provozu.

"Nevím, jak co funguje," řekla Betty Brackenová upřímně. "Jednou týdně k nám na částečný úvazek dochází sekretářka. Snad si s tím poradíte."

Poděkoval jsem. Kývla na mne a odešla. Pod krytem proti prachu jsem našel do sítě zapojený elektrický psací stroj.

Napsal jsem:

Nemohl jsem spát, a proto jsem se šel v půl čtvrté ráno dne (doplnil jsem datum) na chvilku projít po pozemcích Combe Bassett Manor. Na cestě poblíž výběhu u domu jsem prošel kolem zaparkovaného landroveru. Vozidlo bylo modré. Na poznávací značku jsem se nepodíval. Když jsem se cestou kolem opřel o kapotu, byla horká. V zapalování byly klíčky na kroužku se stříbrnou podkovou na řetízku. Ve vozidle nikdo nebyl. Za předním sedadlem jsem zahlédl nějaké nářadí. Povšiml jsem si, že na předním skle je zevnitř umístěna nálepka s obrázkem červeného draka v červeném kroužku. Prošel jsem kolem vozu a vrátil se domů.

Pod dalším krytem jsem našel kopírku. Vyšel jsem z malé kanceláře se třemi listy papíru a vydal se hledat Jonathana.

Našel jsem ho v kuchyni, kde si sháněl snídani. Právě jedl ovesné vločky. Četl můj text, v jedné ruce papír, ve druhé lžici. Mlčky jsem vytáhl pero a podal mu ho.

Po krátkém zaváhání pokrčil rameny a velkorysým písmem podepsal první kopii.

"Proč tři?" zeptal se podezíravě a odstrkoval další kopie.

"Jedna je pro tebe," řekl jsem klidně, "jedna pro moji evidenci a jedna do kousků skládačky, která nás snad nakonec k těm darebákům dovede."

"Aha." Zamyslel se. "Dobře."

Podepsal zbývající kopie a já mu jednu předal. Připadalo mi, že ho docela těší, že se projednou zachoval, jak se na občana sluší. Když jsem ho opouštěl, znovu si nad ovesnými vločkami pročetl svoji zredigovanou výpověď.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje a zeptal se, kde bych našel paní Brackenovou. Od její tety, muže a nájemníků jsem se však odpovědi nedočkal.

Vydal jsem se tedy do zadní chodby, přes dvůr s popelnicemi k pastvině, kam právě zajížděla veterinární sanitka až těsně k hřiběti. Paní Brackenová, muži u plotu, bratr paní Brackenové a veterinář přihlíželi.

Veterinární sanitka se skládala z úzkého, nízkého, dlouhého vleku, zapřaženého do range roveru. Sanitkou přijeli zkušení lidé, zvyklí zacházet s nemocnými zvířaty, řidič a stájník, a jemně, šetrně vyvedli hřibě po mírně nakloněné rampě na vlek, za neustálé asistence a chlácholení stájnice Evy. Zvíře pracně a klopotně kulhalo po třech.

"Ach, ach," šeptala nešťastně paní Brackenová, "chudák zvíře..., jak jen mohli?"

Pokrčil jsem rameny. Ponik Rachel Fernsové a čtyři vzácní plnokrevníci..., jak jen někdo mohl!

Vlek zavřeli, naložili taky kbelík s useknutou nohou a vydali se na cestu do Lambournu. Smutných osmnáct kilometrů. Skotský veterinář poplácal Betty Brackenovou s účastí po zádech, popřál jí mnoho zdaru a štěstí pro hřibě, sedl do jednoho z vozů zaparkovaných na cestě a odjel.

Odepjal jsem od pasu mobilní telefon a zavolal Korzo, odkud mne přepojili do bytu dopáleného novináře.

Kevin Mills na mne řval: "Sakra, kde jste byl? Na vaší horký lince prej se hlásí jen záznamník. Volalo nejmíň padesát lidí a všichni se rozčilovali."

"To byli asi trampové."

"Cože?"

Podal jsem vysvětlení.

"Dnes mám mít volno," brblal. "Sejdeme se v hospodě? V kolik? V pět?"

"Radši v sedm."

"Je vám jasný, že už to není jen věc našich novin? Vy si ale všechno schovávejte pro mne, jasný, kamaráde? Důvěrný informace?"

"Budou vaše."

Vypnul jsem telefon a varoval Betty Brackenovou, že se na její práh co nevidět dostaví tisk.

"To snad ne!"

"Váš hřebeček je už příliš."

"Archie," obrátila se bezradně k bratrovi a mávla zoufale rukou.

Bratr okamžitě zareagoval a nabídl logické řešení i útěchu. Jistě ne poprvé.

"Milá Betty, jestli nemáš na novináře nervy, tak jednoduše odtud zmiz."

"Ale..., váhala.

"Být vámi, neztrácel bych čas," řekl jsem.

Bratr paní Brackenové se na mne pátravě zadíval. Byl středně velký, štíhlý, prošedivělý, snadno by se v davu ztratil.

Jen oči měl zajímavé: hnědé, jasné, poučené a pronikavé. Měl jsem nepříjemný pocit, že toho o mně hodně ví. Byl to přece on, kdo poradil Betty, aby mi zavolala.

"My se ještě neznáme," řekl zdvořile. "Jsem bratr Betty, Archie Kirk."

"Těší mě." Potřásl jsme si rukama.

5

Vrátil jsem se s Betty Brackenovou a s Archiem Kirkem do domu, opět cestou kolem popelnic. Kirk parkoval u hlavního vchodu kousek od mého auta.

Paní domu odmítla odjet bez svého muže, takže starý, nic nechápající pán musel být šetrně vyveden přes halu hlavním vchodem a posazen do starodávného daimleru, symbolizujícího zcela přesně vyšší konzervativní vrstvy.

Já měl světlého mercedesa. Napadlo mě, co vypovídá to auto o mně? Dostatečně při penězích, střízlivý, dává přednost spolehlivosti před efektností. Jistě, to odpovídá. Důležitá je taky rychlost, samozřejmě.

Betty posadila svého milovaného na zadní sedadlo a sedla si vedle něj. Jemně ho pohladila po ruce. Uvědomil jsem si, že dotek u manželů Brackenových nahrazuje hovor. Archie Kirk si sedl za volant se samozřejmostí nejvyššího velitele a než odjel, řekl mi stručně:

"Dejte mi vědět."

Automaticky jsem přikývl. Jenže o čem mu mám dát vědět? Nejspíš o všem, co se dozvím.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje. Usedlý manželský pár nájemníků se už zdvihl a chystal se do svého bytu. Psi spali. Protivná tetička se dožadovala služeb Ester, ta však nastupovala v osm a ani o chvíli dříve, policisté nepolicisté, trampové netrampové. Stála přísně ve dveřích, menší, kudrnatá, a trvala na svých právech.

Nechal jsem obě ženské, ať si to spolu vyřídí, a vydal se hledat Jonathana. To byla domácnost! Jen ať si to tisk hezky užije. Jonathana jsem nenašel, musel jsem tedy doufat, že mu rozum i vrozená neochota napovědí, aby se vyhnul zvědavým reportérům a mužům s mikrofony. Landrover, který popsal, možná dovezl k hřiběti mačetu, a proto jsem si přál ten vůz najít pokud možno dřív, než se jeho majitel dozví, že je třeba ho ukrýt.

V tu chvíli jsem ale myslel hlavně na hřibě samotné. Vyjel jsem na sever k Lambournu. Přemýšlel jsem, jak bych se měl zachovat vůči policii. V minulosti jsem s rukou zákona učinil různé zkušenosti, dobré i špatné. Obecně možno říct, že policisté soukromé detektivy nemilují a dokážou člověku pěkně mařit práci, mají-li pocit, že se jim plete do něčeho, co přísluší jim. Taky se mi ale stalo, že ode mne rádi převzali vyšetřování trestného činu, který bylo třeba žalovat.

Pohyboval jsem se po kraji policejních kompetencí velmi opatrně, stejně jako kolem oblasti bezpečnostní služby Jockey Clubu a Britského dostihového výboru. Dával jsem si dobrý pozor, aby se mi veřejně nepřipisovaly úspěchy ve vyšetřování, do kterých se zapojili jiní. Nebyl jsem Sherlock Holmes.

Z pohledu Jockey Clubu jsem byl buď hvězda, nebo na obtíž, podle toho, kdo zrovna vládl jako hlavní stevard, u policie záležela možnost spolupráce na tom, na koho jsem zrovna narazil a v jaké náladě a osobní situaci ten dotýčný v tu chvíli byl.

Pokud jde o získané důkazy, byla pravidla hry čím dál tím obtížnější. Poroty už nepřijímaly svědectví policistů s úplnou důvěrou. Pokud se u soudu předkládal doličný předmět, musel být řádně zaevidovaný a označený. Nešlo přijít k soudu, mávat mačetou a hlásat: "Tohle jsem našel v autě pana X, proto je to pan X, kdo usekává koním nohy." Aby se člověk přiblížil k usvědčení zločince aspoň na vzdálený dohled, musel získat nejdřív ze všeho povolení k prohlídce, aby si příslušný landrover vůbec směl prohlédnout a podívat se tam po mačetě. Sidové Halleyové ovšem povolení k prohlídce nedostávali, a někdy ani policie ne.

Celá policie se dělí do autonomních oblastí, a tak se třeba kupříkladu policie oblasti Thames Valley stará o svoje teritorium a ostatní ji moc nezajímají. V Yorkshiru o zmraženém hřiběti v Lancashiru patrně nic nevědí. Úchylní muži často znásilňují ženy několik let, aniž byli zjištěni, protože informace se z oblasti do oblasti dostávají těžko. Úchylný člověk mrzačící koně se patrně vůbec nevyskytuje v centrálním registru.

Zvolna jsem jel do posledního kopce před Lambournem, když vzadu v autě jako by něco tlouklo. Zajel jsem zasmušile ke straně a říkal si, že nejspíš moji důvěru zklamal tlumič, jenže ono bušení nepřestalo, ani když jsem zastavil. Rázem jsem ještě víc zpozorněl, vyskočil z vozu a běžel ke kufru. Šel špatně otevřít.

V prostoru pro zavazadla ležel do klubka stočený Jonathan. Jednu botu si zul a tou bušil do mé krásné světlé karoserie. Když jsem zvedl víko kufru, přestal bušit a útočně se na mne zadíval.

"Co tu sakra děláš?" zeptal jsem se.

Hloupá otázka. Zadíval se na svou botu.

Řekl jsem: "Vypadni."

Pracně se z kufru vysoukal na silnici a klidně se obul. Omluva žádná. Napodruhé se mi podařilo kufr přibouchnout. Sedl jsem si za volant. Jonathan šel ke dvířkům pro spolujezdece, zjistil, že jsou zamčená, a zaklepal na okno, aby na sebe upozornil. Nastartoval jsem, stočil elektronicky ovládané okénko na dva prsty a křikl na něj:

"Do Lambournu je to jen pět kilometrů."

"Moment! Hej! Přece mě tu nenecháte."

Chceš se vsadit? pomyslel jsem si a vyjel po opuštěné venkovské silnici. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak za mnou odhodlaně utíká. Jel jsem pomalu, ale přece jen o něco rychleji, než dokázal běžet.

Po necelých dvou kilometrech jsem mu v zatáčce vyjel z dohledu. Zastavil jsem. Vyběhl ze zatáčky, uviděl můj vůz a

přidal. Tentokrát se hrnul k řidičově straně vozu. Dvířka jsem zamkl, ale okénko jsem nechal trochu stočené.

"Co blbnete?" zeptal se.

"Jako jak?"

"Proč mě nutíte utíkat?"

"Rozbils mi zámek od kufru."

"Cože?" tvářil se nechápavě. "Jen jsem do něj praštil, neměl jsem klíček."

Samozřejmě, když není klíček, musí se do zámku praštit. To je přece jasné, proč se divím.

"Kdo zaplatí opravu?"

Podrážděně se zamračil, takovou malichernost nemohl pochopit.

"Co to s tím má společného?"

"S čím?"

"S tím hřebečkem."

Vzdal jsem to. Natáhl jsem se a odemkl dvířka pro spolujezdce. Oběhl vůz a nastoupil. Se zájmem jsem zaregistroval, že není vůbec udýchaný.

Podíval jsem se na něho, jak se usazuje, aniž by se obtěžoval s bezpečnostním pásem. Mladíkův účes se světlými neuspořádanými pruky, jako by si je sám vyrobil hřebenem namočeným v kysličníku, hodně vypovídal o mladistvé rozháranosti. Mladému muži šlo o to šokovat, upozornit na sebe. Husté rovné vlasy s pěšinkou uprostřed, s delšími prameny splývajícími podél tváří, zastiňující oči. Vzadu měl vlasy od ucha k uchu rovně přistřížené a krk vyholený. Mně se ten účes zdál ošklivý, jenže mně nebylo patnáct.

Lidé obecně účesem provokují, aby zdůraznili svoji osobitost a jedinečnost. Muži s copánky a vyholeným temenem, muži s vousy spletenými do vrkoče, žehy s vlasy přísně staženými dozadu, ti všichni jako by říkali: "Tohle jsem já, liším se od ostatních." Za vlády Karla I. bylo u mužů zvykem nosit dlouhé vlasy a vzpurní synové si nechávali kučery stříhat skoro dohola. Archie Kirk měl šedé vlasy úpravně ostříhané nakrátko. Kdybych si já nechal dlouhé vlasy, byl bych kudrnatý jako slečna. Nic naplat, účes o člověku vyrazí mnoho. Na druhé straně stačí paruka, a z dotyčného je rázem někdo jiný.

Zeptal jsem se Jonathana: "Vzpomněl sis ještě na něco?"

"Ne, fakt ne."

"Tak proč ze sebe děláš černýho pasažera?"

"No tak mějte trochu pochopení! Copak se v tom baráku, co je teď jako krematorium, dalo vydržet? Teta skučí, že by z toho člověk lez po zdi, a Ester by snad uškrtil i sám Karel Marx."

Měl svou pravdu.

Zamyšleně jsem sjížděl dolů k Lambournu.

"Řekni mi něco o svém strýci, o Archiem Kirkovi."

"Jako co?"

"To mi řekni ty. Pro začátek co dělá."

"Něco pro vládu."

"Co?"

"Co já vím, prostě je na ministerstvu. Nuda."

Poté, co jsem se mu podíval do očí, byla nuda to poslední, co bych v činnosti Archieho Kirka hledal.

"Kde bydlí?"

"V Shelley Green, to je asi tak pět kilometrů od tety Betty. Teta nevyleze na žebřík, aby jí ho nepodržel."

Dojeli jsme do Lambournu a zabočili do ulice k veterinární nemocnici. Přestože jsem jel záměrně pomalu, veterinární sanitka jela pomaleji. Když jsme dorazili, hřebečka ještě vykládali.

Podle toho, jak se tvářil, viděl Jonathan useknutou koňskou nohu poprvé, i když byl pahýl přikrytý obvazem.

"Pokud se ti chce na mne půl hodiny počkat, prima. Jinak si dělej, co chceš. Kdyby ses mi ale pokusil ukrást auto, postarám se osobně o to, abys přišel o podmínku."

"Mějte trochu uznání, jo?"

"Už jsem k tobě měl uznání víc než dost. Takže za půl hodiny."

Mlčky se na mne zaškaredil. Přешel jsem k Billu Ruskinovi. Byl v bílém a sledoval pacienta.

"Ahoj, Side," řekl, duchem nepřítomný.

Došel pro kbelík s kopytem a odvedl mne do laboratoře, kde bylo všechno možné vybavení pro různá měření a vážení. Rozbalil amputovanou část, položil na lavici a pozorně si ji prohlížel.

"Dobrá, čistá práce," poznamenal.

"Co je na tom dobrého?"

"Hřebeček to nejspíš ani necítil."

"Jak to usekli?"

"Hm." Zamyslel se. "Na přední končetině nenajdeš jiný místo, kde bys nohu mohl přeseknout, jediné upilovat. Velkým nožem by se takováhle přesná čistá rána těžko docílila, ještě k tomu v několika obdobných případech stejně."

Přikývl jsem.

"No, skoro bych pomýšlel na řeznický nůžky."

"Řeznický nůžky? To myslíš takový, co se s nimi půlí drůbež?"

"Jo, takovýho něco."

"Ty jsou ale příliš malé, třeba by to nešlo."

Našpulil rty. "A co takový ten velký nůž, co se s ním vyvrhává zvěř?"

"Páni!"

"Jsou tam ale na krajích známky zhmoždění. Spíš bych si vsadil na nějaký velký nůžky. Jak ale docílil, že mu to ubohý zvíře postálo?"

"Na zemi se povalovaly granule."

"Sráč zsranej," zasmušile pokýval hlavou.

"Těžko hledat slova."

Zadíval se zblízka na červeně potřísněný konec kosti.

"Kdyby se mi nakrásně podařilo tu nohu replantovat, kůň už nikdy dostihy běhat nebude."

"To je majitelce jasný. Chce, aby hříbě zůstalo naživu."

"Byla by na tom líp, kdyby jí vyplatili pojistku."

"Žádnou nemá. Prostě spláchne do záchodu půl milionu. Jí ale nejde o peníze, spíš se cítí provinilá."

To pochopil, byl zkušený.

Nakonec řekl: "Pokusím se o to, ale velké naděje si nedělám."

"Vyfotografuješ to ještě předtím?"

Zadíval se na amputovanou nohu.

"Samozřejmě vyfotografuju a udělám RTG snímky. Taky musím nechat udělat laboratoř. Pak začneme s mikrochirurgií, všechno, co je v našich silách. Hříbě uspím co nejdřív. Ta noha už je hodně dlouho oddělená..." Potřásl hlavou. "No nic, zkusíme to."

"Zavolej mi na mobil, bez ohledu na to, kolik bude hodin, ano?"

"Dobře, Side. A koukej toho hajzla chytit."

Odspěchal i s kopytem a já se vrátil k vozu, kde čekal Jonathan. Byl celý rozčilený a poskakoval netrpělivostí.

"Co se děje?" zeptal jsem se.

"Ten autíák, co přijel s tím vlekem s hříbětem..."

"Co s ním?"

"Měl červeného draka na předním skle."

"Cože? Tys ale říkal, že to auto bylo modrý..."

"Jo, jasně, na té cestě jsem tohodle neviděl, tam byl přece landrover, Range Rover je jiná značka, ale měl taky červeného draka na předním skle."

Rozhlédl jsem se, ale veterinární sanitka už nebyla v dohledu.

"Už s tím odjeli," řekl Jonathan. "Ale já si tu nálepku prohlídnut zblízka, a byly na ní písmena," hlásil vítězoslavně.

Právem.

"Povídej, jaký písmena?"

"To mě ani nepochválíte?"

"Chválím tě. Jaký písmena?"

"E.S.M. Jsou v tom kroužku jako vynechaný, nejsou natištěný, ale vyštancnutý."

Nebyl si jistý, jestli mu rozumím.

"Je mi to jasný," přikývl jsem.

Vrátil jsem se do veterinární nemocnice a šel se Billa zeptat, kde svůj range rover koupil.

"Obstarali nám ho v našem servisu v Oxfordu."

"Co znamená E.S.M.?"

"Boží vědí."

"Bohů se zeptat nemůžu. Jak se jmenuje ten servis v Oxfordu?"

Na chvíli se zamyslel, pak se dal do smíchu.

"Přece English Sporting Motors, teda E.S.M. Páni."

"Nemůžeš mě tam na někoho odkázat? S kým jsi tam jednal?"

Ztrácel se mnou trpělivost. "Poslyš, Side, musím se jít umejt a pokusit se přišít tu nohu."

"Zatímco já se pokouším chytit toho hajzla, co ji usekl. Zdá se pravděpodobný, že jezdí landroverem koupeným od English Sporting Motors."

Zorničky se mu rozšířily.

"Dobrý bože!"

Odspěchal do nemocničního archivu, plného registratur. Rychle vytáhl jednu fakturu, prohlédl si ji a potřásl hlavou.

"Možná by ti poradil Ted James dole ve vesnici, platil jsem jemu, s Oxfordem jednal on. Musíš jít za Tedem Jamesem."

Poděkoval jsem, sebral Jonathana, odjel do městečka Lambourn a vyhledal Teda Jamese. Zdálo se, že pro tak dobrého zákazníka, jako je Bill Ruskin, ochotně udělá hodně.

"Žádný problém," ubezpečoval mne, "ptejte se v Oxfordu po Rogeru Brookovi. Mám mu zavolat?"

"Kdybyste byl tak hodný..."

"Dobrý."

Krátce hovořil do telefonu, pak hlásil:

"Má hodně práce, v sobotu je vždycky dost kšeftů, ale pomůže vám, pokud mu to nezabere moc času."

Ono ráno se zdálo být nekonečné. V jedenáct už jsem mluvil s Rogerem Brookem, menším obtlouklým důležitým pánem v koberci obložené prodejně English Sporting Motors.

Roger Brook našpinil rty a potřásl hlavou. Jeho firma prý informace o zákaznících nepodává.

Řekl jsem skromně: "Nechceme s tím obtěžovat policii..."

"Aha..."

"A za váš čas samozřejmě zaplatíme honorář."

Honorář je přijatelný a důstojný, úplatek ne. Rozdal jsem v minulosti hodně honorářů.

K našemu potěšení se ukázalo, že se červení draci rok od roku mírně liší. Prý se vylepšují.

Došel jsem k autu pro Jonathana, aby se šel podívat k Rogeru Brookovi na jeho minulé a současné draky. Jonathan si s naprostou jistotou vybral draka, který byl podle Brooka z předloňska.

"Výborně," kývl jsem spokojeně hlavou. "Kolik jste v tom roce prodali modrých landroverů? Chci říct, můžete nám dát seznamjmen skutečných kupců, ne zprostředkovatelů, jako byl Ted James?"

Hluboké ticho si vyžádalo zvýšení honoráře.

"Naše slečna Denverová" nám to pak vyjela z počítače a dostala za to ode mne pusou. Roger Brook přijal důstojně odměnu v hotovosti. Netrvalo dlouho, a vracel jsem se s Jonathanem k vozu, v ruce seznamjmen a adres dvou set jedenácti kupců modrých landroverů z předloňska.

Když jsem si seznam prohlédl, chtěl ho vidět Jonathan. Měl na to právo, podal jsem mu ho. Dočetl až do konce a tvářil se zklamaně. Neupozornil jsem ho na jméno, při jehož spatření se mi sevřel žaludek.

Jeden z landroverů dodali Twyford Lower Farms, s.r.o.

Byl jsem tam jednou na obědě. Společnost patřila Gordonu Quintovi.

Bylo sobotní poledne. Seděl jsem ve voze před prodejnou English Sporting Motors. Jonathan vedle mne sebou šel netrpělivostí a dorážel na mne:

"Co bude teď?"

"Jdi si někam sníst hamburgera a vrať se sem do dvaceti minut."

Neměl peníze, tak jsem mu nějaké dal.

"Dvacet minut?"

Nic mi neslibil, ale vrátil se včas. Do dvaceti minut chyběly ještě tři minuty. Zatímco byl pryč, honily se mi hlavou černé myšlenky. Rozhodoval jsem se co dál. Když se Jonathan vrátil, čpěla z něho cibule a hořčice. Vyjel jsem na jih, směrem na Combe Basset.

"Kam jedeme?"

"Za tvoji tetou Betty."

"Tak moment! Přece není doma, je u strejdy Archieho."

"Pojedeme k Archiemu, aspoň mi ukážeš, kudy se tam jede."

Moc se mu to nelíbilo, ale přestože jsem musel třikrát zastavit na červenou, neutekl mi.

Dům, ke kterému jsme dojeli, byl mnohem menší než Manor House, a navíc zcela moderní. Překvapující.

Zeptal jsem se váhavě: "Viš jistě, že je to tady?"

"Jo, to je vlčí doupě, jasně. Nebude mě chtít ani vidět."

Vystoupil jsem z vozu a zazvonil na moderní zvonek u zasklené haly. Ke dveřím přišla drobná paní, hubená jako vyschlý pomeranč, v modroběžových letních šatech bez rukávů.

"Já...", zadíval jsem se do jejích tázavých očí. "Je zde prosím Archie Kirk?"

Zadívala se za mne, až k vozu, na Jonathana. Stáhla přísné rty. Zřejmě došla k mylnému závěru. Otočila se na patě, odešla a vrátila se s Archiem.

Archie se podrážděně zeptal: "Co ten tady dělá?"

"Mohl byste mi prosím věnovat půl hodiny?"

"Co provedl Jonathan?"

"Hodně mi pomohl. Vás bych ale rád požádal o radu."

"Že pomohl?"

"Ano. Byl byste tak velmi laskav a odložil svoji nevělu aspoň na půl hodiny, než vám vše vysvětlím?"

Upřeně se na mne zadíval, hnědé oči pronikavé. Rozhodl se rychle.

"Pojďte dál," zešíroka otevřel dveře.

"Jonathan se vás bojí," řekl jsem. "Nepřiznal by to ani za nic, ale bojí se vás. Mohl byste ho výjimečně ušetřit hubování? Nemohl byste ho prostě pozvat dál?"

"Nevíte, co ode mne žádáte."

"Ale vím."

"Takhle se mnou nikdo nemluví," řekl, ale rozzlobený nebyl.

Usmál jsem se na něho. "Netroufnou si, protože vás dobře znají, já vás znám teprve od dnešního rána."

"Ano," přikývl, "slyšel jsem, že docházíte k závěrům bleskovou rychlostí."

Pocítil jsem příjemný, uspokojivý pocit spřízněnosti, jaký jsem cítil jen s některými lidmi. V tu chvíli mi bylo jasné, že jsem se rozhodl správně a zamířil ke správným dveřím.

Archie udělal tři kroky směrem k vozu. Zavolal do okénka:

"Jonathane, pojď dál prosím."

Jonathan se podíval na mne a já na něj souhlasně kývl. Opustil bezpečí auta a namířil do domu, neochotně, s kamenným výrazem. Archie Kirk nás vedl přes skromnou halu do středně velkého obývacího pokoje, kde byla Betty Brackenová s mužem a malá paní, která mi předtím přišla otevřít. Všichni byli usazení v křeslech a popíjeli kávu.

Místnosti dominovalo dubové dřevo a knihy. Byla to místnost jako stvořená pro tmavé zimní večery pod lampou při krbu, v horkém červnu byla jaksi nepatřičná. Tváře přítomných vyjadřovaly zřetelně, že obtížný mladík není vítaný host.

Malá paní se mi představila jako Archieho žena. Zvolna vstala a nabídla mi kávu.

"A..., hm..., Jonathane..., chceš coca-colu?"

Jonathan se tvářil trochu jako na hanbě. Následoval paní do kuchyně. Řekl jsem paní Brackenové, že jejímu hřebečkovi se právě v tu chvíli pokoušejí přišít uťatou nohu a že se mi z nemocnice co nevidět ozvou. Měla dojemnou radost, až skoro příliš.

Obrátil jsem se k Archiemu a zeptal se věcně:

"Mohl bych s vámi mluvit o samotě?"

Bez řeči ukázal: "Tudy," a zavedl mne do sousední malé místnosti, sloužící jako pracovna. Opět všude dubové dřevo a knihy.

"O co běží?" zeptal se.

"Potřebuju policistu."

Dlouze, pátravě se na mne zadíval, pak mi pokynul, abych si sedl na jednu z dubových židlí, a sám si sedl na druhou, vedle papíry obloženého psacího stolu.

Vyprávěl jsem mu revidovanou verzi Jonathanovy noční procházky a o tom, jak jsme landrover vystopovali v Oxfordu. Řekl jsem mu, kde si myslím, že onen landrover v tu chvíli je a že sám nemůžu získat povolení k prohlídce vozu.

Zdůraznil jsem, že pro žalobu je nezbytné mít nezpochybnitelné důkazy, aby bylo jasné, že podvrh nepřichází v úvahu.

Vysvětlil jsem, že právě z toho důvodu potřebuju policistu, a to navíc takového, který by mne řádně vyslechl a byl by ochotný spolupracovat, prostě nikoho, kdo by mne vůbec nebral vážně, nebo někoho, kdo není v policejní práci dostatečně pečlivý a zodpovědný.

"Napadlo mne, že byste mohl někoho vhodného znát," řekl jsem závěrem. "Nevím, na koho jiného bych se obrátil v okamžiku, kdy jde o to připlazit se ke kulometnému hnízdu takřkajíc po břiše."

Opřel se o opěradlo židle, díval se do prázdna a kolečka se mu v hlavě rychle otáčela a zpracovávala přijaté informace.

Konečně promluvil: "Betty povolala dnes ráno místní policii, ale..., " zaváhal. "Ne, to nebyli lidé s potřebnou průrazností."

Chvilí ještě uvažoval, pak sáhl po adresáři, listoval a potom vytočil telefonní číslo.

"Normane? Tady je Archie Kirk."

Nevěděl jsem, kdo je Norman, který asi nejevil nadšení.

"Je to nesmírně důležité," přesvědčoval ho Archie.

Norman se zřejmě váhavě vzdal. Předal pokyny.

"Doufám, že se nemýlíte," řekl Archie, když zavěsil. "Byl mi dlužný několik ochot, a teď ten dluh vyplývám na vás."

"Kdo je to?"

"Inspektor kriminálky Norman Picton od policejního sboru Thames Valley."

"To je vynikající."

"Není teď ve službě, je u zatopeného lomu. Je to velmi bystrý a schopný mladý muž." V očích mu zajiskřilo. "Kromě toho já jako občanský soudce mám právo podepsat povolení k prohlídce, pokud se na tom domluví s vrchním komisařem."

Ztratil jsem řeč, a to ho rozveselilo.

"Vy jste to nevěděli?"

Potřásl jsem hlavou a řeč zase našel: "Jonathan mi řekl, že děláte pro vládu."

"To taky," přikývl. "Jak jste prosím vás donutil toho zhýralého mladíka k hovoru?"

"Já..., co dělá inspektor Picton u zatopeného lomu?"

"Jezdí na vodních lyžích," odpověděl Archie.

Byly tam motorové čluny, spousty dětí, piknikující skupinky. Na chudou travou porostlé louce stála klubová budova a po lesklé hladině umělého jezera litali lidé zavěšení na laně.

Archie zaparkoval daimler na konci řady vozů a já mercedes hned vedle. Rozhodli jsme se předtím, že vezmeme oba vozy, protože až všechno skončí, budu muset odjet do Londýna, zatímco Archie poveze Jonathana domů do Combe Bassetu. Jonathan celým plánem nebyl nijak nadšený a provázel mě dost nevrle. Dával nicméně tomuhle výletu přednost před zahálkou v domě přeplněném tetami.

Došel k jezeru a díval se na obecnou sportovní činnost bez úšklebku, skoro se zájmem. Během krátké jízdy od Archieho domu mi položil tři otázky, z nichž jsem odpověděl na dvě.

Za první: "Tohle byl zatím nejsnesitelnější den, co jsem zažil. Jak to, že toho tolik stačíte za tak krátkou dobu?"

Neodpověděl jsem.

Za druhé: "Už jste někdy něco ukradnul?"

"Čokoládu."

Za třetí: "Vadí vám, že máte jen jednu ruku?"

"Ano," odpověděl jsem stručně.

Překvapeně se na mne zadíval a já pochopil, že očekával zápornou odpověď. Byl příliš mladý, než aby věděl, na co není radno se ptát. Ačkoliv on by se možná zeptal stejně.

Když jsme vystupovali z vozu u klubové budovy, zeptal jsem se ho:

"Umíš plavat?"

"No dovolte!"

"Tak plav."

"Jděte do háje," dal se dokonce do smíchu.

Archie mezitím zjistil, která z postav, vznášejících se po hladině, je člověk, kterého hledáme. Čekali jsme hodnou chvíli, než vysoký muž v modré neoprenové kombinéze s červenými pruhy na nohách i pažích dojel elegantně ke břehu na

prkennou přistávací plochu a než s úsměvem sestoupil z lyží. Věděl, že předvedl dobrý výkon. Podal Archiemu mokrou ruku.

"Omlouvám se, že jste museli čekat, ale mně bylo jasné, že jakmile se tu objevíte, mám na celý den po zábavě." Hovořil se samozřejmou sebedůvěrou, s nepatrným berkshirským přízvukem.

Archie nás formálně představil.

"Normane, Sid Halley."

Potřásli jsme si rukou. Měl ji mokrou a studenou. Pak si mne pozorně prohlédl, podobně jako předtím Archie. Nedokázal jsem uhodnout, co si myslí.

Konečně se pohnul.

"No, já se jdu převlíct."

Dívali jsme se za ním, jak čvachtavě odchází, jak opatrně našlapuje bosýma nohama a nese si lyže. Za pět minut už byl zase s námi, v džínách, teniskách, rozhalené košili a svetru, tmavé vlasy ještě ježaté a mokré, neučesané.

Obrátil se ke mně. "Tak spusťte."

"Já...", váhal jsem. "Nebylo by možné zařídit, aby někdo svezl synovce pana Kirka na motorovém člunu?"

Oba se zadívali k mému autu. Jonathan se tvářil omrzele a opíral se o vůz. Jonathan k sobě není ani trochu laskavý, pomyslel jsem si, nihilismus mu čouhá z účesu i z dobře nacvičeného bolševického postoje.

"Nezaslouží si to," řekl Archie.

"Nechci, aby slyšel, co si budeme povídat."

"To je něco jiného," uznal Norman Picton. "Zařídím to."

Jonathan bez úsměvu a bez poděkování dovolil, aby ho paní Pictonová a její syn provezli. Dívali jsme se, jak se člun řítí kolem nás a jak Jonathanovy vlasy s vyšisovanými pruhy vlají ve větru.

"Je zahnaný do kouta, ale kus dobrého v něm je."

"Jste jediný, kdo si to myslí."

"Rád by se srovnal, ale má strach, že by se shodil."

Oba se na mne dlouze zadívali. Pak pokrčili rameny.

Vytáhl jsem z kapsy přepis Jonathanovy výpovědi.

"Co byste pro začátek řekli tomuhle?"

Oba si to přečetli, nejdřív Picton, pak Archie.

Archie užasle vydechl: "On se přece s nikým nebaví, tohle přece určitě jen tak nevyprávěl."

"Já kladl otázky," vysvětloval jsem, "on odpovídal. Do obchodu s landrovery v Oxfordu jel se mnou. Oni tam tu nálepku s červeným drakem dávají na všechny prodané vozy. Nebýt Jonathana, o voze, který stál na cestě u výběhu, bychom nevěděli nic, ani bychom netušili, komu patří. Myslím, že si tu projížďku po jezeře zaslouží."

"Proč vlastně myslíte, že potřebujete povolení k prohlídce?" zeptal se Picton. "Povolení k prohlídce člověk nedostane, pokud k tomu nemá zatraceně dobrý důvod - nebo přinejmenším věrohodnou vyhlídkou na získání průkazného materiálu."

"Dobře. Jonathan se rukou opřel o kapotu toho vozu na cestě k tomu výběhu, kde hříbě přišlo o nohu. Kdyby byl jistý landrover prohledán, kdyby se na něm našel otisk Jonathanovy ruky, byl by to dostatečný důkaz, že jde o hledané vozidlo?"

Picton kývl. "Ano."

Klidně jsem pokračoval: "Necháme-li Jonathana tady, u jezera, zatímco vaši lidé budou snímat otisky z landroveru, bude zcela jasné, že se vozu dnes odpoledne dotknout nemohl, že to muselo být v noci."

"Poslouchám vás," řekl Picton.

"Myslím, že by neškodilo ty otisky sejmut před deštěm nebo než to auto projde mycí linkou."

"Kde to je?" zeptal se Picton ostře.

Vytáhl jsem sjetinu z počítače prodejny English Sporting Motors a ukázal na příslušnou adresu.

"Tady je to."

Archie četl nahlas, Picton mlčky.

"Ale tam já to znám, to jsou Bettyini přátelé, určitě se mýlíte, byl jsem tam na návštěvě," bouřil se Archie.

"Já taky."

Dobře slyšel, jak zasmušile mluvím.

"O kom je řeč?" zeptal se Picton.

"O Gordonu Quintovi. Je to absurdní."

"Kdo je Gordon Quint?"

"Otec Ellise Quinta," odpověděl Archie Pictonovi. "A o tom jste už určitě slyšel."

Picton přikývl. Slyšel o něm.

"Připouštím, že někdo si jejich landrover mohl v noci vypůjčit," poznamenal jsem.

"Vy tomu ale sám nevěříte, co?" řekl Picton.

"Chtěl bych tomu věřit."

"Co pro to ještě svědčí?" zeptal se Picton. "Musíme toho mít víc. Fakt, že společnost Twyford Lower Farms vlastní modrý landrover z příslušného roku, sám o sobě nestačí. Pokud chceme z toho vozidla sejmut otisky prstů, musíme mít hodně pádný důvod k podezření, že to je hledané vozidlo."

Archie poznamenal zamyšleně: "Povolení k prohlídce se vydávají i na základě slabších indicií."

Na chvíli s Pictonem poodešel. Profesionálové se distancovali od civilisty Sida. pomyslel jsem si, že pokud se rozhodnou po naznačené stopě nejít, nejspíš se mi uleví, měl bych po problémech. Na druhé straně, uplyne měsíc,

objeví se další hříbě..., s úspěchem se posedlost stupňuje.
Když se vrátili, zeptali se mne, proč s tím vším spojuju Quintovy.
Popsal jsem jim svoji tabulku.
Prý to nic nedokazuje.
Souhlasil jsem. Ne, nedokazovalo to nic.
Picton po mně opakoval: "Poníka koupil pro Rachel její otec, Joe, na radu Ellise Quinta?"
Doplnil jsem: "Ellis pak o noze Rachelina hříběte natočil pořad pro televizi."

"Viděl jsem to," řekl Picton.
Nechtěli tomu uvěřit, stejně jako já. Hodnou chvíli panovalo nerozhodné ticho.
Jonathan se vrátil ze své rychlé projížďky po jezeře s výrazem prosté radosti ve tváři. V tu chvíli se Norman Picton prudce zdvihl, odešel do klubovny a vrátil se s plechovkou coca-coly. Podal ji Jonathanovi. Jonathan držel plechovku v levé ruce, když ji otvíral, v pravé, když pil. Norman mu pak plechovku šikovně za kraj nenápadně odebral a zeptal se, jestli by si Jonathan nechtěl zkusit zalyžovat.
Jonathan málem nadšeně přikývl, pak se ale vzpamatoval, vzpomněl si, že je vlastně ze zásady protivný.
Řekl znuděně: "Proč nakonec ne, jestli na tom trváte, tak asi budu muset."
"Ano," řekl Picton vlídně. "Člun bude řídit moje žena a syn pohlídá lano. Najdeme vám oblečení."
Odvedl ho. Archie přihlížel s nevzpytatelným výrazem.
"Dejte mu šanci," zamumlal jsem, "ať se s něčím popere."
"Poslat ho do kolonií, aby z něj byl chlap?"
"Smějete se, ale kdysi to bývalo účinné. Je to chytrý mladík, nudí se a není ještě docela zkažený."
"Z vás by byl hodně měkký soudce."
"Asi máte pravdu."
Picton se vrátil. "Mládenec tu zůstane až do našeho návratu, my abychom tedy radši vyrazili. Musíme jet dvěma vozy, mým a pana Halleyho, aby mohl odjet do Londýna, až bude chtít. Váš vůz, Archie, necháme tady. V pořádku?"
Archie prohlásil, že Jonathanovi nevěří, že by mu mohl s autem ujet.
"Nebaví ho krást, když u toho nejsou kamarádi," řekl jsem.
Archie vytřeštil oči.
"Ten kluk se přece s nikým nebaví."
"Najděte mu nebezpečné zaměstnání."
Picton nás poslouchal.
Zeptal se: "Jaké?"
"Jaké..., " nebyl jsem na to připravený. "Třeba..., no... třeba na vrtné plošině. Na dva roky. Řekněte mu, aby si psal deník."
"Dobrý bože," Archie potřásl hlavou. "Podpálil by to tam."
Zamkl vůz, schoval klíčky do kapsy a sedl si vedle mne do auta. Jeli jsme za Normanem Pictonem do Newbury, k jeho hlavnímu pracovnímu stanu.
Seděl jsem v autě před policejní stanicí, zatímco Archie s Pictonem uvnitř zajišťovali, co a koho bylo třeba: fotografa, technika, který snímá otisky, a detektiva, aby Pictonovi zapisoval.
Seděl jsem v odpoledním slunci dopadajícím předním sklem a přál si být kdekoli jinde, dělat něco dočista jiného.
Všichni padouši, které jsem až do té doby chytil, byli cizí lidé, nebo lidé, o kterých jsem si jen myslel, že je znám, to bylo třeba si přiznat. Někdy jsem míval pocit .zadostiučinění, jindy cítil úlevu, někdy i lítost, nikdy jsem však nebyl tak zdrcený.
Ellise lidé milovali. Mne budou nenávidět. Nevyhnu se nenávisti.
Výdržím to?
Neměl jsem na vybranou.
Archie a Picton vyšli z policejní stanice s celým svým podpůrným týmem.
Archie vklouzl na sedadlo vedle mne a oznámil mi, že povolení k prohlídce už je podepsané s povinným požehnáním od vrchního komisaře. Prý můžeme vyrazit k Twyford Lower Farms.
Seděl jsem bez hnutí. Vůz jsem nenastartoval.
"Co se děje?"
Archie si mne prohlížel.
Řekl jsem nešťastně: "Ellis je můj přítel."

Ginnie Quintová ve velkém slaměném klobouku, v šedém džínovém overalu a pracovních rukavicích zahradničila. Sváděla ztracenou bitvu s plevem na záhoncích před pěkným domem Twyford Lower Farms.
"Dobrý den, Side, zlato," zdravila mě srdečně, vstala, upažila špinavé ruce a nabídla mi měkkou tvář k políbení. "To je milé překvapení! Ale Ellis tady není, jel na dostihy, a pak pojedou rovnou do svého bytu v Regent's Parku, tam byste ho zastihli."

Zadávala se zmateně za mne, kde právě vystupovala z vozů ekipa Normana Pictona.

Ginnie se mne nejistě zeptala: "Kdo jsou ti tvoji přátelé?" Pak se jí tvář najednou rozjasnila. "Ale to je přece Archie Kirk! Archie, můj drahý, jak ráda tě vidím!"

Norman Picton, nezatížený minulostí a přátelstvím, šel tvrdě rovnou k věci.

"Jsem inspektor Picton z kriminálky policejního sboru Thames Valley, madam. Domnívám se, že vlastníte modrý landrover. Mám povolení k prohlídce vašeho vozidla."

Ginnie řekla nechápavě: "To přece není žádné tajemství, že máme landrover, samozřejmě, že ho máme. Asi byste měl promluvit s mým mužem. Side..., Archie..., o co vlastně jde?"

"Je možné," vysvětloval jsem stísněně, "že si někdo váš vůz vypůjčil a... prostě... dopustil se s ním trestného činu."

"Smím se prosím podívat na ten vůz, madam?" Picton byl neodbytný.

"Je nejspíš na dvoře," přikývla Ginnie. "Zavolám muže, aby vám auto ukázal."

Dějství dramatu se začalo nezadržitelně odvíjet. Gordon se přihmul rozčileně z domu, ale tváří v tvář řádně vystavenému povolení k prohlídce těžko mohl víc než vznést chabou námitku. Policisté se ujali svých úkolů: fotografovali, snímali otisky, odebírali vzorky hlíny z profilu pneumatik. Každý akt byl řádně zaznamenán a dokumentován asistujícím detektivem.

Povolení se vztahovalo i na nářadí a další věci uložené ve voze za předním sedadlem. Rukojeti, které vypadaly jako držadla od sekačky na trávu, patřily skutečně k lehké elektrické sekačce. Pak se tam našlo asi šest železných sloupků k plotu a kolo drátu. Pytel s krmnými granulami. Kožená zástěra, jakou nosí kováři. Dvě lopaty, těžké vidle a velký, v pytlovině zabalený nůž, podobající se mačetě.

Nůž byl čistý, ostrý, dobře nakonzervovaný olejem.

Gordon podrážděně odpověděl na příslušný dotaz, že prý se mu o nářadí stará svědomitý údržbář. Na důkaz toho sáhl po mastném hadru a plechovce s olejem. Nač že ten nůž má? Na vysekávání zarostlých příkopů, na prosekávání lesa, na všechno možné.

Pod železnými sloupky byl další balík v pytlovině. Nenápadně, mlčky jsem na něj ukázal. Norman Picton balík vytáhl a rozbalil. Dřevěná, kdysi namořená a naleštěná držadla, dobře metr dlouhá, na druhém konci ocelové, těžké čelisti.

"To jsou nůžky na proklestování stromů," řekl Gordon, "tím se ucvakávají menší větve. Mladý stromky se musejí prořezávat, jinak by se jim větve zapletly a nerostly by."

Vzal Pictonovi nůžky z ruky, aby nám ukázal, jak se s nimi pracuje. Jak od sebe oddálil dlouhá držadla, oddálily se i ocelové čelisti. Ostré, čisté, dobře olejem nakonzervované čelisti, natolik velké, že by dokázaly sevřít dvanáct centimetrů silnou větev. Gordon jediným energickým pohybem stiskl rukojeti k sobě a čelisti hlasitě zaklaply.

"Náramně užitečný nástroj," Gordon rozvázně kýval hlavou a balil nůžky do pytloviny.

Archie, Picton ani já jsme neřekli ani slovo. Bylo mi nanic.

Archie mlčky poodešel. Gordon byl zmatený. Uložil nůžky v pytlovině zase do vozu, vykročil za Archiem a nechápavě se ho zeptal:

"Archie, co se děje?"

Picton se obrátil ke mně: "Tak jak?"

"No..., " polkl jsem. "Co kdyby se ty nůžky rozebraly? Vypadají čisté, ale ty čelisti... v kloubu..., kdyby tam byla kapka krve nebo chlup..., to by snad stačilo, ne?"

"Takže téměř nůžkama by to šlo?"

Přikývl jsem.

"Pan Kirk viděl nohu toho koně, viděl taky utřatou část." Znovu jsem pracně polkl. "Nůžky na proklestování větví! Ach bože."

"Přece šlo jen o koně," namítl.

"Jsou lidé, kteří milují své koně jako svoje děti. Co byste dělal, kdyby někdo vašemu dítěti usekl nohu?"

Mlčky se na mne zadíval.

Dodal jsem: "Betty Brackenová je pátá, kdo takhle přišel o zvíře a s kým jsem v průběhu uplynulého týdne mluvil.

Zármutek těch lidí se člověka dotkne."

Zvolna promluvil: "Mému synovi přejeli psa. Syn nám pak všem dělal hroznou starost..., nechtěl jíst..." Odmlčel se. Pak ještě řekl: "Vás a pana Kirka se to všechno příliš dotýká."

"Vzpomeňte si, jak naší veřejnosti krvácela srdce po tom teroristickém masakru vojenských koní v Hyde Parku."

Byl už tehdy dost starý, aby si pamatoval ta strašná jatka, o kterých se všude psalo, i to, jak národ prohlásil Seftona za hrdinu, protože přežil ten surový pumový útok, namířený proti nevinným koním, koním, kteří vystupovali výhradně při přehlídkách, neškodní, celí vyparádění, s chocholey na hlavách.

Tentokrát britská veřejnost sice taky nepochybně odsoudí hanebné skutky, ale neuvěří, že se jich mohl dopouštět jejich miláček, miláček národa. Kdepak. Teroristé ano. Vandalové ano. Jejich idol? Nikdy!

Vykročili jsme s Pictonem zvolna za Archiem a Gordonem. Připojili jsme se k nim, když došli k Ginnie čekající u vchodu.

"Já tomu nerozumím," stěžovala si, "říkáte, že naše auto někdo použil při nějakém zločinu..., jaký to byl zločin?"

Gordon odpověděl, než to stihl Picton.

"Vždycky jde o loupež," řekl s jistotou. "Kam s tím ti zloději jeli?"

Místo odpovědi se Picton zeptal: "Necháváte v autě klíčky?"

"Samozřejmě že ne," ohradil se Gordon. "Zkušenýho zloděje ale přece neodradí taková maličkost, jako že nemá klíček od zapalování."

"Pro případ, že byste přece jen nechal klíče někde po ruce..., i když věřím, že tomu tak nebylo..., prosím nerozčilujte se,

pane, ale řekněme, že by někdo vaše klíčky našel a použil... Nebyly náhodou na kroužku se stříbrnou podkovou na řetízku?"

"Kdepak," vložila se do toho nic netušící Ginnie. "To by byly Ellisovy klíčky, a ta podkůvka není stříbrná, ale platinová. Nechala jsem ji loni dělat na objednávku Ellisovi k vánocům."

Odvezl jsem Archieho Kirka nazpět do Newbury. Ve voze před námi jeli čtyři policisté s celou řadou pečlivě v sáčkích uložených, popsaných a řádně označených předmětů. Na všechny dostal Gordon Quint stvrzenku.

Proklešťovací nůžky zabalené v pytlovině. Mačeta v pytlovině. Mastný hadr a plechovka s olejem. Vzorek krmných granulí. Polaroidové fotografie nálepky s červeným drakem. Pečlivě uložené sejmuté otisky prstů včetně zřetelného otisku pravé dlaně z kapoty landroveru. Otisk už na první pohled odpovídal otisku z plechovky coca-coly, kterou předtím u jezera držel v ruce Jonathan.

"Není pochyb o tom, že právě landrover Quintových stál v noci na cestě u domu mé sestry," řekl Archie. "Taky není pochyb o tom, že v zapalování byly klíčky Ellise Quinta. Nic z toho ale nedokazuje, že tam někde byl Ellis Quint."

"Ne. Nikdo ho neviděl."

"Požádal vás Norman, abyste mu napsal zprávu?"

"Ano."

"Předá vaši zprávu a Jonathanovu výpověď královské prokuratuře spolu s vlastními výsledky. Pak už to bude na nich."

Chvilí bylo ticho, jako by Archie hledal vhodná slova útěchy.

Pak řekl: "Dokázal jste zázraky."

"S velkou nechutí."

"Ale neodradí vás nic."

Co když si nemůže pomoci... Co když si ani já nemůžu pomoci, co když prostě musím...

Při rozloučení před policejní stanicí Archie řekl: "Side..., smím vám říkat Side? Já jsem samozřejmě Archie, jak víte..."

Poslyšte, vím velmi dobře, co vás čeká. Chtěl jsem, abyste to věděl."

"Já... děkuju. Kdybyste ale teď ještě chvilku počkal, zavolám do té veterinární nemocnice, jak to vypadá s hříbětem."

Rázem se mu trochu rozjasnily oči, ale zprávy nebyly jednoznačné.

"Sešil jsem šlachy a spojil cévy, musel jsem je taky trochu nastavit, ale cévní zásobení je obnovený. S nervama je to vždycky těžký. Dělal jsem opravdu, co jsem mohl, a pokud nám do toho neskočí infekce, měla by se ta amputovaná část připojit. Noha je zasádrovaná. Hříbě je ještě oblužený a visí v závěsu. Ale víš dobře, jak to chodí, je to nevypočitatelný. Zvířata se vzpamatovávají hůř než lidi. V žádném případě dostihy běhat nebude, to je jasný, ale pokud jde o chov..., co já vím, tak má královský předky. No, zatím nic neslibuju."

"Jsi skvělý."

"Chvála člověka vždycky potěší," zasmál se.

"Jo, a přijedou si k tobě policajti pro kapku krve a vzorek srsti toho hříběte."

"V pořádku. Koukej toho hajzla chytit."

Jel jsem zamyšleně a beze spěchu hustým londýnským provozem. K hospodě na schůzku s Kevinem Millsem z Korza jsem přijel o půl hodiny pozdě. Nikde jsem ho neviděl, žádná plešatá hlava, břicho, smutný knír, světem protřelý cynik nikde.

Nijak mne to nezarmoutilo. Šel jsem zasněně k baru, objednal si whisky a nalil si do ní tolik londýnské vody, že by z toho odborník na destiláty dostal infarkt.

Nepřál jsem si nic jiného, než se napít utišujícího prostředku, jít domů, něco sníst a usnout. Zívl jsem. O spánek mi šlo nade vše. Plány mi překazil ženský hlas, který se ozval vedle mne.

"Jste Sid Halley?"

Neochotně jsem se otočil. Lesklé černé vlasy jí spadaly až na ramena, oči měla modré a tmavou rtěnku tmavě olemovanou. Pěknou pleť měla světle napudrovanou, takže vypadala jako z porcelánu. Černé obočí a černé řasy její tvář zvýrazňovaly, silná osobnost, i podle chování. Byl červen, a ona byla v černém. Nedokázal jsem odhadnout, kolik jí je, mohl bych se splést i o deset let, ale podle její tváře a rukou jsem odhadoval ne víc než třicet.

"Jsem z Korza," řekla. "Kolegu Kevina Millse odvolali k znásilnění."

"Aha," řekl jsem neutrálně.

"Jsem India Cathartová."

"Ach tak."

Znal jsem ji podle jména, věděl jsem, jaké se těší pověsti a jak píše. Byla významná, měla svůj sloupek, její rozhovory s lidmi byly dost nemilosrdné a nemilosrdně taky odkrývala smutné lidské slabosti. Říkalo se o ní, že má na psacím stole nůž k ořezávání propisovaček. Dovedla být vtipná, a já, abonent Korza, jsem její články lačně hltal a smál se, i když jsem se zlobil.

Nehodlal jsem se však stát její obětí ani v tu chvíli, ani v budoucnosti.

"Přišla jsem si pro ty exkluzivní informace," řekla.

"Obávám se, že žádné nejsou."

"Slíbil jste to."

"Doufal jsem, že budou."

"Celý den jste nebral telefon."

Odepjal jsem si mobil od pásku a naoko nechápavě se na přístroj zadíval. Pak jako bych právě učinil objev:

"Není zapnutý."

Skepticky odsekla: "Však mi říkali, že nejste hloupý."

Nebylo co odpovědět, tak jsem mlčel.

"Pokoušeli jsme se s vámi spojit. Kde jste byl?"

"U přátel."

"Jela jsem do Combe Bassetu. A co myslíte, že jsem našla? Hříbě nikde, noha nikde, Sid Halley nikde, uplakaná majitelka nikde. Byla tam jen taková stará pomatená babka, a že prý všichni odjeli k Archiemu."

Dobromyslně jsem se na ni díval. Dobromyslný pohled umím.

India Cathartová pokračovala znechuceně: "Jedu do vesnice Shelley Green za Archibaldem Kirkem, a co myslíte, že tam najdu?"

"Co?"

"Pět dalších novinářů, několik fotografů, paní Kirkovou a starýho hluchýho pána, který se zmůže jenom na čože."

"A potom?"

"Paní Kirková lhala, jako když tiskne, naoko samá ochota. Prý nemá tušení, kde všichni jsou. Po třech hodinách týhle zábavy jsem se vrátila na Combe Basset Manor, abych tam promluvila s těmi trampy."

"Našla jste je?"

"Ušli asi třicet kilometrů a přelezli plot do ohrady, kde se pásł býk. Jedna skupina trampů z ohrady prchla živým plotem, ostatní účastníci akce se chystají žalovat příslušného farmáře za to, že chová nebezpečné zvíře poblíž veřejných cest. Nějaký mladík s copánkem se taky hotoví žalovat paní Brackenovou za to, že neměla poníka ustájenýho. Prý kdyby byl ve stáji, neusekli by mu nohu a dcera toho trampa by z toho nedostala hysterický záchvat."

"Život je fraška."

Chyba.

Okamžitě se toho chytila: "To je váš komentář k mrzačení zvířat?"

"Ne."

"Váš názor na trampy?"

"Přístup na veřejné cesty je důležitý."

Zadívala se za mne, na barmana. "Prosila bych minerálku s ledem a citronem."

Zaplatila si pití s naprostou samozřejmostí sama. Docela by mne zajímalo, jestli je její útočné chování přirozené, podvědomé, anebo do jaké míry se zcela přesně ovládá a přidává nebo ubírá na tvrdosti podle toho, s kým právě jedna. Často jsem se o lidech poučil nejvíc z toho, jak mluvili a jednali s jinými a porovnal si to s tím, jak jednali se mnou. Prohlížela si mne nad okrajem skleničky, ozdobené nařiznutým kolečkem citronu.

"Nejste fěr, byl to náš deník, naše horká linka, jejíž zásluhou jste se vypravil do Combe Bassetu. Kevin tvrdí, že své dluhy splácíte. Tak tedy plat'te."

"Horká linka byla jeho nápad. Docela dobrý nápad, přestože mě nejmiň stokrát burcovali pronic zanic. Dnes večer vám ale nic nového říct nemůžu."

"Ne že nemůžete, spíš nechcete."

"Někdy je to totéž."

"Nechte si to filozofování."

"Rád čtu vaše věci."

"Ale o sobě číst nechcete, že?"

"To je na vás."

Zdvihla bradu. "Silní mužové mne prosí na kolenou, abych nenapsala, co vím."

Nechtěl jsem ji proti sobě příliš popudit, proto jsem se vzdal celkem příjemného slovního měření sil, vlídně se na dámu zadíval a mlčel.

Zničehonic se zeptala: "Jste ženatý?"

"Rozvedený."

"Děti?"

Zavrtěl jsem hlavou. "A vy?"

Nebyla zvyklá odpovídat na otázky, většinou je sama kladla.

Po krátkém zaváhání řekla: "Jsem na tom jako vy."

Napil jsem se skotské. Pak jsem řekl: "Řekněte Kevinovi, že skutečně lituju, že mu nic důvěrného říct nemůžu. Řekněte mu, že se v pondělí ozvu."

"To nám nestačí."

"No..., lituju, víc udělat nemůžu."

"Platí vás někdo?" zeptala se. "Platí vás jiný noviny?"

Zavrtěl jsem hlavou.

"Takže v pondělí."

Odložil jsem prázdnou skleničku na bar.

"Na shledanou."

"Počkejte..."

Zpřima se na mne zadívala. Nedělala dojem feministky, spíš se chovala jako žena považující za zbytečné bít se za něco, co už vydobyla předchozí generace. Napadlo mě v tu chvíli, že být taková India Cathartová moje žena, možná by netrvala na tom, abych se vzdal své největší dovednosti. Oženil jsem se s milující něžnou dívkou, která v manželství se mnou zatrpkla. Byla to největší prohra mého života.

India Cathartová se zeptala: "Nemáte hlad? Já celý den nejedla, a od podniku na dvě večeře mám."

Člověka může potkat horší osud. V duchu jsem si představil, jak mne rozmázne a roztrhá na cucky na celé stránce patnáct, ale pak jsem jako obvykle došel k závěru, že i opatrnost má své meze. Moje skvělé heslo: Riskuj opatrně.

"Jdeme do vaší hospody nebo do mojí?" zeptal jsem se s úsměvem.

V očích se jí objevil varovný vítězoslavný záblesk. Nejspíš si myslela, že ryba, která zabrala, jako by už byla na pekáči. Večeřeli jsme v hlučné, jasně osvětlené restauraci, všude černá zrcadla a spousta lidí. Místo pro zasvěcence a stále hosty. Několik rukou se natáhlo slečně Cathartové na pozdrav. Následovali jsme majordoma, který nás šišlavě vítal a zavedl ke zvláštnímu stolu. India plula mezi svými obdivovateli jako kometa (Halleyova?) a já se za ní táhl jako její ohon. Nepředstavila mě nikomu.

Jídelní lístek byl velkolepý, ale já si ze zvyku objednal jídlo, které se dá snadno zvládnout jednou rukou: zeleninový nákyp a kachní curry s pečeným banánem. India si objednala pesto a baby aubergines a pak smažená žabí stehýnka. Bez rozpaků je jedla rukama.

Restaurace měla jednu výhodu, hladina hluku byla tak vysoká, že vylučovala důvěrný rozhovor. Cokoli člověk zahulákal, slyšeli hosté u sousedních stolů.

India na mne křikla: "Tak co, plakala Betty Brackenová?"

"Žádné slzy jsem neviděl."

"Jakou cenu mělo to hříbě?"

Ujedl jsem trochu banánu a zjistil, že to kuchař přehnal s karamellem.

"To nikdo neví."

"Kevin mi řekl, že stálo čtvrt milionu. Vy se jednoduše vyhýbáte odpovědi."

"Jedna věc je kolik stálo, jiná jakou by mělo cenu. Hřebeček mohl vyhrát Derby a jeho cena mohla vyšplhat na miliony.

To se prostě nedá odhadnout."

"Vždycky si takhle hrajete se slovy?"

"Často. Vy ostatně taky."

"Kam jste chodil do školy?"

"Zeptejte se Kevina," řekl jsem s úsměvem.

"Kevin mi o vás vyprávěl věci! Asi z toho nebudete mít radost."

"Jako z čeho třeba?"

"Jako že vám člověk snadno skočí na to, jak neškodně vypadáte. Jako že místo nervů máte ocelový dráty. Jako že vám vadí, že jste přišel o ruku. To jen tak pro začátek."

Kevina uškrťm.

Zeptal jsem se: "Jaký jsou ty žabí stehýnka?"

"Svalnatý."

"To nic, máte ostrý zuby."

Viděl jsem na ní, že znejistěla, už se necítila tak nadřazená, a mně začala být sympatická.

Cítit sympatie k protivníkovi je riskantní.

Po curry a po žabách jsme si dali černou kávu a trochu se navzájem prohlíželi. Ona si mne asi překládala do slov svého sloupku, já uspokojil svoji zvědavost. Už jsem věděl, jak paní s perem ostrým jako dýka vypadá u večeře.

Taky mne napadlo, jak asi vypadá v posteli, takové myšlenky se člověk těžko ubrání. Nehnul jsem ale prstem ani brvou, abych tu představu uskutečnil, není chytré lísat se ke kobře.

Zdálo se mi, že moji nevtrávnost považuje za samozřejmou. Zaplatila za nás oba podnikovou kreditní kartou, jak slíbila, pak poznamenala, že já nepochybně splatím svůj dluh v pondělí a předám Kevinovi podklady pro exkluzivní článek.

Slíbil jsem něco, co jsem nemohl splnit. Potom jsem jí nabídl, že ji odvezu domů.

"Přece nevíte, kde bydlím," namítla.

"Odvezu vás kamkoli."

"Děkuju, existují autobusy."

Nevnucoval jsem se. Rozešli jsme se na chodníku před restaurací. Žádné políbení, ani stisk ruky. Jen na mne kývla. Pak se otočila a odešla, aniž se ohlédla. Nedělal jsem si iluze o jejím milosrdenství.

V neděli ráno jsem otevřel malý modrý kufřík vypůjčený od Lindy a znovu si přečetl všechny výstřižky týkající se zmračených poníků v Kentu.

Znovu jsem si taky pustil videozáznam dvacetiminutového pořadu, který Ellis natočil s dětmi, majiteli poníků. Tentokrát jsem se na pořad díval z jiného, praošklivého úhlu.

Na obrazovce působil Ellis jako vždy přátelsky, sympaticky a krajně profesionálně. Soucitně objal Rachel kolem ramen, v sympatické tváři soucítění i pobouření. Říkal, že když někdo oslepuje poníky nebo jim usekává nohy, je to skoro takový zločin jako vražda.

Ellisi, říkal jsem si nešťastně, jak jen jsi mohl!

Co když si nemůže pomoci?

Přebral jsem si pásku ještě jednou, všiml si podrobností a pozorně poslouchal, co Ellis říká.

Měl dokonalý smysl pro dramatickou stavbu. V záběru, ve kterém byly všechny postižené děti, které utěšoval, rozsádl děti v sedlárně na balíky sena a sám si sedl mezi ně na zem. Děti měly na sobě jezdecké kalhoty, dvě nebo tři na hlavách černou sametovou jezdeckou čapku,

Ellis byl ve sportovním, tmavá, u krku rozepnutá joggingová souprava, na hlavě čepice kšiltlem dozadu, v kapse brýle proti slunci. Některé děti tonuly v slzách. Půjčil jim svůj kapesník a utěšoval je v jejich zármutku.

Když mluvil přímo do kamery, činil to tak přesvědčivě, tak barvitě, že člověk jako by vše, co děti děsilo, viděl.

"Prázdné oční důlky, oči tekoucí po tvářích zvířat." Nebo: "Ušlechtilý poník, hrdý, stříbřitě zářící ve světle měsíce."

Hovořil soucitně, s porozuměním, jen díky tomu se jeho obrazotvorná slova dala snášet.

"Poník stříbřitě zářící ve světle měsíce." Přesně to strašilo Rachel.

"Ve světle měsíce." Musel toho poníka v měsíčním světle vidět.

Přehrál jsem si pásku potřetí. Poslouchal jsem se zavřenýma očima, aby mne nerozptylovaly známé tváře.

Řekl: "Stříbrný poník důvěřivě klusal loukou, přivábený hrstkou granulí."

Jak tohle věděl?

Mohli o tom mluvit Fernsovi.

Fernsovi ale o tom jistě nehovořili, oni sami Silverboye granulemi nekrmili, ty přinesl noční škůdce.

Ellis samozřejmě bude tvrdit, že ho to v tu chvíli jen tak napadlo, že to je náhodná shoda. Přetočil jsem pásku a díval se chvíli do prázdna. Ellis se vymluví ze všeho. Ellisovi každý uvěří.

Odpoledne jsem napsal dlouhou, podrobnou zprávu pro Normana Pictona. Nebyla to radostná práce.

V pondělí brzo ráno jsem podle instrukcí zajel k policejní stanici v Newbury a předal balíček se zprávou přímo do inspektorových rukou, jak si přál.

"Nemluvil jste o tom s nikým?"

"Ne."

"Hlavě ne s Quintem..."

"Samozřejmě že ne. Ale...", chvíli jsem váhal, "Quintovi jsou velmi soudržná rodina, je dost pravděpodobné, že když ne v sobotu večer, tak určitě někdy během neděle Ginnie a Gordon Ellisovi řekli, že jsme tam s vámi a s Archiem čenichali kolem landroveru a pak že jsme si odvezli ty nůžky. Měli bychom počítat s tím, že Ellis už asi ví, že jsme zahájili hon."

Znechuceně přikývl. "A protože Ellis bydlí oficiálně v hlavním městě, nemůže policie Thames Valley zasahovat..."

"Chcete říct, že ho nemůžete sebrat, zavřít do místní šatlavý v Regent's Parku a klást mu nepříjemné otázky, jako třeba kde přesně byl v sobotu ve tři ráno?"

"Správně. My se ho na nic vyptávat nemůžeme."

"Já myslel, že se už s tímhle oddělováním skoncovalo."

"Všechno chce čas."

Zanechal jsem ho, ať si s tím poradí, jak umí, a vyjel jsem do Kentu. Cestou jsem odbočil do spleťtých ulic Kingstonu, protože jsem chtěl Rachel koupit něco pro potěšení. Chodil jsem uličkami v centru a čekal na inspiraci.

Zastavil jsem se u výkladu, za kterým si hrálo klubko štěňat. Třeba Rachel potřebuje nějaké zvíře, které by jí nahradilo poníka, které by mohla milovat. Na druhé straně Linda by asi štěnětem nadšená nebyla, musela by je učit čistotnosti, vyrostl by z něj obtížný pes a okusoval nábytek. Do obchodu jsem nicméně vešel a rozhlédl se tam. Tak se stalo, že jsem k domu Lindy Fernsové dorazil s autem plným věcí. Velké akvárium, vodní rostliny, miniaturní zřícenina hradu, elektrické čerpadlo, osvětlení, potrava pro ryby a tři kbelíky s víčkem, plné exotických rybiček.

Rachel na mne čekala u vjezdu.

"Máš půl hodiny zpoždění," hubovala, "slíbil jsi, že tu budeš do dvanácti."

"Už jsi slyšela o dálnici M 25?"

"Všichni se vymlouvají na dálnici."

"Tak odpusť."

Pohled na její holou hlavu mnou vždy znovu otřásl. Jinak ale vypadala dobře, tváře měla plné, zakulacené po steroidech. Měla na sobě volné letní šaty a na hubených nohách bachraté tenisky. Je nesmysl zamilovat se tak opravdově do cizího dítěte, ale přiznávám, že se mi představa otcovství najednou zdála docela zajímavá.

Jenny kdysi odmítla mít děti, tvrdila, že by se mohla stát vdovou při kterémkoli dostihu, a mně to bylo celkem jedno. V tu chvíli jsem si ale řekl, že pokud se kdy znovu ožením, budu toužit po holčičce.

Linda se na mne zářivě usmála, políbila mne na tvář a nabídla mi gin s tonikem. Šla do kuchyně dovařit špagety k obědu. Prostřeno už bylo. Pak přinesla kouřící misky.

"Rachel na vás čekala venku dvě hodiny. Čím jste ji tak očaroval?"

"Jak je jí?"

"Dobře." Slzy jí stoupaly do očí. Odvrátila se. "Dejte si ještě gin. Říkal jste, že pro mne máte nějaké novinky."

"Teď ne, až po obědě. Jo, přivezl jsem Rachel dárek."

Akvárium mělo obrovský úspěch. Rachel byla nadšená, Linda mi s opravdovým zájmem asistovala.

"Zaplat' bůh," řekla, "že jste nekoupil psa. Nesnesu, když se mi pod nohama plete nějaké zvíře. Nedovolila jsem Joeovi, aby jí psa opatřil, proto si přála poníka."

Čilé rybičky vesele plavaly mezi zdmi trosek gotického hradu, vodní rostliny nabobtnaly a ladně se vztyčily, světlo a bublinky taky dělaly své. Rachel do akvária nasypala trochu potravy a sledovala, jak se její noví kamarádi krmí. Majitel obchodu se zvířaty mne přemluvil, abych koupil větší akvárium, než jsem si původně vybral, a já musel uznat, že měl pravdu. Bledý obličej děvčátka doslova zářil a Pegotty v chodítku koukal na rybičky s vykulenýma očima a pootevřenou pusou.

Šli jsme s Lindou na zahradu.

"Je něco nového s transplantací?" zeptal jsem se. "Kdyby něco bylo, okamžitě bych vám to hlásila."

Sedli jsme si na lavičku. Byl krásný den, kvetly růže, bylo to nesmírně smutné.

Linda mi nešťastně vysvětlovala: "Při akutní lymfoblastické leukémii po chemoterapii skoro vždy nemoc ustoupí. Snad asi v devadesáti procentech případů. U sedmi z deseti dětí to bývá remise trvalá a po pěti letech je možné takové děti prohlásit za vyléčené. Děvčátka jsou na tom líp než chlapci, není to zvláštní? V jedné třetině případů se však onemocnění vrací."

Odmělčela se.

"Je to případ Rachel?"

"Ach Side..."

"Povídejte mi o tom."

Začala vyprávět a slzy jí přitom tekly po tvářích.

"U Rachel se onemocnění znovu objevilo po necelých dvou letech, a to není dobré znamení. Už jí začínaly růst vlasy, ale po léčbě zase vypadaly. Pak se doktorům zase podařilo přivodit remisi, ale podruhé je to už obtížnější. Poznám na nich, jak se tváří..., nenabízeli by nám transplantaci, kdyby to nebylo nezbytné, protože transplantace je úspěšná jen v polovině případů. Já o tom přenosu dřene mluvím, jako by to byla jistá záchrana, ale jistá není. Kdyby našli tkáň, která by se imunologicky snášela s její, museli by její kostní dřeň úplně zničit zářením, a po ozáření je dětem mizerně, špatně to snášejí. Když je jejich vlastní dřeň zcela zničená, nastoupí transfuze dřene v roztoku do krevního oběhu a je třeba doufat, že buňky doputují do kostí a začnou vyrábět nové, zdravé krevní buňky. Často se to zdaří..., dokonce se může i změnit krevní skupina. Je to všechno zvláštní. Rachel má teď skupinu A, ale může nakonec získat krevní skupinu 0. Dokážou dnes mnoho. Jednoho dne se jim podaří vyléčit všechny leukemiky. Jenže..., ach..."

Rozplakala se. Vzal jsem ji kolem ramen. Jsou neštěstí, která nikdy nepominou. Tolik ztracených rájů!

Počkal jsem, až se utíší, a pak jsem jí řekl, že už vím, kdo zmrazil a tím taky zahubil Silverboye.

"Nebude se vám to líbit," varoval jsem ji. "Taky by bylo asi dobře, aby se to Rachel nedozvěděla. Čte noviny?"

"Jen přílohu pro děti."

"A co zprávy v televizi?"

"Nechce se dívat na hladovějící děti." Linda se na mne ustaraně podívala. "Ale mně přece šlo o to, aby se to dozvěděla, za to vás platím."

Vytáhl jsem z kapsy její šek (ten už se nacestoval!) a roztrhal ho na čtyři kusy.

"Co jsem zjistil, mne netěší, proto od vás žádné peníze nechci. Lindo..., je mi to moc líto, ale byl to sám Ellis Quint, kdo Silverboyovi usekl nohu."

Pobouřeně a rozhněvaně vyskočila. Utrpěla i fyzický šok, obludnost mého tvrzení způsobila, že se doslova roztrásla. Měl jsem jí to říct šetrnějším způsobem, pomyslel jsem si, ale řečeno to být muselo.

"Jak vůbec můžete takový nesmysl vyslovit?" obořila se na mne. "Jak jen můžete? Máte v tom úplný zmatek. On to nemohl udělat, vyloučeno. Pokud tomu věříte, tak jste se dočista zbláznil."

Vstal jsem. "Lindo..."

"Nic mi neříkejte! Nechci nic slyšet. Nic! Ellis je přece hodný a vy jste blázen! Samozřejmě, že o téhle vaší teorii Rachel nic neřeknu, byla by z toho nešťastná, a hlavně nemáte pravdu. Uznávám, že jste k Rachel byl laskavý..., ke mně taky..., ale neobrátila bych se na vás, kdybych tušila, že přijдете s tak strašlivou křivdou. Prosím... odejděte. Jděte pryč."

Pokřčil jsem rameny. Reagovala přehnaně, ale byla už taková, vždy v ní bouřily city. Chápal jsem ji, ale to mi nebylo nic platné.

"Lindo, prosím, vyslechněte mne!"

"Ne!"

Řekl jsem: "Ellis byl můj kamarád celá léta. Pro mne je to taky těžké."

Přikryla si uši dlaněmi a odvrátila se ode mne.

Křičela: "Jděte pryč! Okamžitě odejděte!"

Řekl jsem rozpačitě: "Potom mi prosím zavolejte."

Neodpověděla. Sáhla jsem jí na rameno. Ucukla a běžela po trávníku pryč. Asi po minutě jsem se otočil a vrátil se do domu.

"Máma brečí?" zeptala se Rachel. Dívala se na matku oknem. "Slyšela jsem, jak křičí."

"Je rozčilená," byl jsem nešťastný, ale usmál jsem se. "Ona se zase uklidní. Co dělají rybičky?"

"Jsou skvělé."

Klečela na zemi a dívala se do jejich vodního světa.

"Musím už jít," řekl jsem.

"Ahoj."

Počítala samozřejmě s tím, že zase přijdu. Pro ni to rozloučení bylo nakrátko, jak mezi kamarády bývá. Dívala se na rybičky, ani se na mne neohlédla.

"Ahoj," řekl jsem a smutně se vydal na cestu do Londýna.

Linda byla první, kdo se proti mně obrátil, a já věděl, že takových bude přemnoho.

Když jsem na Pont Square odemykal dveře, zvonil telefon. Nepřestával zvonit, když jsem si naléval ledovou vodu ze džbánu z ledničky. Zvonil ještě, když jsem po tom horkém odpoledni žíznil pil, zvonil, když jsem si v protěže měnil baterii.

Pak jsem to přece jen zdvihl.

"Sakra, kde jste byl?"

V uších mi duněl berkshirský hlas. Nešlo o to vynadat mi, šlo o předání informace. Volal inspektor Norman Picton z policie Thames Valley.

"Novinky už jste slyšel, jak předpokládám," hlaholil.

"Jaké novinky?"

"Copak žijete s hlavou v písku? Nemáte rádio?"

"Co se stalo?"

"Ellis Quint je ve vazbě," řekl.

"Cože?"

"Jo, prostě je ve vazbě, tedy svým způsobem. Je v nemocnici pod policejním dozorem."

"Normane...", byl jsem najednou dočista zmatený. "Začněte prosím od začátku."

"Dobře." Mluvil s ovládanou trpělivostí, jako s dítětem. "Dnes ráno šli dva civilní policisté od Metropolitní policie k bytu pana Quinta nad Regent's Parkem, aby se ho zdvořile zeptali, kde se nalézal v sobotu brzy ráno. Pan Quint opouštěl budovu, když přicházeli k hlavnímu vchodu. Jelikož jim byl pan Quint od vidění znám, oslovili ho a legitimovali se. V dalším okamžiku...", Picton si odkašlal, ale policejního jazyka se nezbavil, "...v dalším okamžiku pan Quint vrazil do jednoho z policistů takovou silou, že tento ztratil rovnováhu a upadl pozadu do vozovky, kde ho zachytilo projíždějící vozidlo. Pan Quint sám pak vběhl do vozovky mezi vozidla ve snaze dospět na druhou stranu vozovky, aby unikl policistům. Vběhl do cesty autobusu, tento prudce zabrzdil, dostal smyk a pana Quinta srazil k zemi. Pan Quint byl omráčený a utrpěl pohmožděniny. Byl převezen do nemocnice, kde byl umístěn do zabezpečené místnosti. Probíhá šetření."

"Nečtete to z písemné zprávy?"

"Ano, čtu."

"Co takhle komentář v běžné řeči?"

"Volám z kanceláře a nejsem tu sám."

"Aha. Myslíte, že se Ellis vylekal, nebo že si myslel, že ho někdo chce přepadnout a okrást?"

Picton se usmál. "Tipoval bych si na první verzi. Jeho právníci se samozřejmě chytí té druhé. Teď vám ale něco řeknu, co vás bude zajímat: když Ellisovi v nemocnici vyprázdnili kapsy, našli tam balík peněz a cestovní pas."

"Ne."

"To není proti zákonu."

"Co na to Ellis?"

"Zatím ještě nepromluvil."

"Jak je tomu policistovi, do kterého strčil?"

"Měl štěstí, jen zlomená noha."

"A... co bude, až se Ellis probere?"

"To záleží na Metropolitní policii. Můžou ho držet sedmdesát dvě hodiny, než dají dohromady obvinění. Těžko říct, co bude. Stejně, s tím, co za ním stojí, se snadno dostane ven za pár hodin."

"Co jste udělal s tou mojí zprávou?"

"Předal jsem ji na patřičná místa."

Patřičná místa jsou skvěle neurčitá. Copak by někdo o sobě řekl, že pracuje na "patřičném místě"?

"Děkuju, že jste mi zavolał."

"Zůstaňte se mnou ve spojení."

Znělo to jako rozkaz.

Položil jsem sluchátko. Pak jsem našel ve faxu rukou psaný vzkaz od Kevina Millse s hlavičkou Korza.

Vzkaz byl stručný.

"Side, jste sráč!"

7

Jak ubíhal týden, bylo hůř a hůř, jediné, co mne trochu povzbudilo, byl dopis od Lindy. Přišel ve čtvrtek. Psala nepravděpodobným, rozčfeseným rukopisem. Povaha zmítaná city.

Drahý Side,

je mi velmi líto, že jsem s Vámi mluvila tak ošklivě. Ještě stále se mi nechce věřit, že to byl Ellis, kdo usekl Silverboyovi nohu, ale vybavuji si, že když sem přišel točit ten svůj program, věděl překvapující spoustu podrobností o tom, co se tu stalo, myslím tím, že věděl věci, které nebyly v novinách, jako třeba že Silverboy měl rád krmné granule, přestože my mu je nikdy nedávali, takže jsme ani nevěděli, že je rád. Jak se to dozvěděl Ellis? Pak jsem si uvědomila, že Joeovi doporučil poníka Ellis, takže o něm asi věděl víc už z minulosti, třeba mu předtím někdo granule dával, ještě než přišel k nám.

Chápu ale, že jste si to mohl s Ellisem všechno poplést. Byl jste moc hodný, že jste Rachel koupil to akvárium, nemůže se od něj odlepit. Pořád se po Vás ptá a já se nemůžu odhodlat jí říct, že už nepřijdete. Proto Vám slibuji, kdybyste k nám přece jen přijel, že už o té věci neřeknu ani slovo, že už Vám nebudu vyčítat, že pokud jde o Ellise, nemáte pravdu. Prosím přijďte, prosím Vás kvůli Rachel.

Jsme opravdu moc rády, že ten ošklivý autobus Ellisovi příliš neublížil.

Upřímně Vaše

Linda Fernsová

Okamžitě jsem odepsal. Poděkoval jsem za dopis, přijal pozvání a slíbil, že co nejdřív zavolám.

V úterý proti Ellisovi vznesli obvinění pro "ublížení na těle", způsobené neúmyslně, když domnělého "útočníka" srazil do vozovky a tím vystavil nebezpečí úrazu (v podobě kol projíždějícího vozidla). Obviněný byl propuštěn z vazby, ve vyšetřování se pokračuje.

Norman Picton mi znechuceně hlásil: "Jediná slušná zpráva je, že mu sebrali pas. Jeho obhájci krouť uchem každému policistovi, na kterého narazí, a křičí, že to je skandál."

"Kde je Ellis teď?"

"Dejte si na sebe pozor. Vaši zprávu stejně jako moji má královská prokuratura."

"Chcete mi naznačit, že se neví, kde Ellis je?"

"Je pravděpodobně v Británii, nebo někde, kde pas nepotřebuje. Prohlásil, že hodlá točit sportovní program v Austrálii a že pas potřebuje, aby si mohl zažádat o vízum."

"Nikdy nepodceňujte jeho vynalézavost," řekl jsem.

"On by neměl podcenit vaši."

"Známe se dobře."

Ve středu se Ellis dostavil do televize na své pravidelné vysílání, sportovní kvíz za účasti publika, jako by se nic nedělo. Přišli tři policisté a bez hluku a zmatků ho zatkl. Ellis strávil noc ve vazbě a nazítří, ve čtvrtek, byl obviněn z toho, že usekl hříběti nohu: přesněji řečeno, že usekl levou přední drahocennému plnokrevníkovi v majetku paní Elizabeth Brackenové, bytem v Combe Basset Manoru, Berkshire. K hlasitému pohoršení národa rozhodl vyšetřující soudce o prodloužení vazby na sedm dní, tedy o preventivním opatření, jaké se ukládá v případech vraždy.

Norman Picton mi zavolal domů. Důvěrně.

"Poslyšte, kdyby něco, nic jsem vám neřekl..."

"Ucpal jsem si uši."

"Stálo by mě to místo..."

"Slyším vás. Budu mlčet."

"Vám to věřím."

"Prosím?"

"Člověk ledaco vyslechne. Taky jsem si prošel zápis z procesu s tím člověkem, který vám roztříštil ruku. Jemu jste jak jsem zjistil taky nic neřekl."

"Ne..., člověk se občas chová bláhově."

"Pěkná bláhovost. No nic, teď ty zacpaný uši našpicujte. Ellis Quint dostal těch sedm dní navíc, protože se po svém zatčení ve vazbě pokusil spáchat sebevraždu, chtěl se oběsit na kravatě."

"To snad ne!"

"Nesebrali mu kravatu ani pásek, protože je, kdo je. Nikdo na stanici nevěřil v jeho vinu. Teď se tam rozpoutal pěkný zmatek. Pánové na nejvyšších místech si to házejí jako horký brambor a ven se to prý nesmí dostat pod trestem smrti, takže Side..."

"Slibuju."

Pokračoval: "Nechají si ho ve vazbě sedm dní jednak proto, aby se nemohl znovu pokusit o sebevraždu, jednak proto, že..."

Váhal na prahu slepé důvěry. Riskoval kariéru.

"Slibuju," řekl jsem znovu. "Pokud nechcete, abych vyhradil, co víte, radši mi to řekněte, abych věděl co neřít, kdybych na to náhodou přišel sám."

"Bože...", strach se vytrácel. "Tak tedy... na těch nůžkách se našly stopy koňské krve, na mastném hadru krev a srst, v pytlovině krev a srst. Odebrali příslušné vzorky postiženému hříběti ve veterinární nemocnici v Lambournu a všechno to poslali na DNK testy. Výsledky budou příští týden."

"Víš o tom Ellis?"

"Předpokládám, že proto se rozhodl skoncovat se životem. Věšel se na drahé kravatě, pro zajímavost..., byly na ní malé podkovy... Udělal na kravatě jen jednoduchý uzel, a protože ta kravata byla z čistého klouzavého hedvábí, uzel povolil."

"Probůh. . ."

"Pořád zapomínám, že to je váš kamarád. No nic. Teď už ho mají v práci jeho právníci, je jich šest. Ellis hraje roli bezstarostné televizní hvězdy a vás, Side, lituje, protože jste tak trapně pomýlený. Jeho právníci trvají na důkazu, že Ellis skutečně byl tu noc v Combe Bassetu, zatímco my požadujeme důkaz, že tam nebyl. Právníci vědí, že pokud se jim podaří vyrobít věrohodné alibi pro kterýkoli případ obdobného zmrazení koně, budeme to muset vzdát. Zatím ale s ničím nepřišli. Ono je ale ještě brzy. Oni nepřestanou něco hledat, na to se spolehněte."

"Jo."

"Pokud jde o ten landrover, v tisku se o těch důkazech nic neobjeví, protože případ je od chvíle Ellisova obvinění sub judice. Pro nás je to výhoda, ale vy, Sid Halley, se nebudete moct v tisku obhájit, dokud neproběhne soudní řízení."

"I pak to bude problém," poznamenal jsem.

"Poroty jsou nevypočitatelné, to je fakt."

"A právo bývá často vůl."

"Chlapi v policejním sboru vás mají za cvoka, tvrdí, že Ellis je příliš známý a že ať se vrátne, kam chce, všude si ho lidi všimnou, takže pokud ho tam nikdo neviděl a nepoznal, je nabílední, že tam nebyl."

"Hm. O tom jsem taky uvažoval. Nemáte tenhle víkend čas?"

"Přes víkend sloužím. Co v pondělí?"

"Chtěl bych zkusit domluvit se s Archiem a Jonathanem."

"Jo, ještě něco," řekl. "Přítomnost toho landroveru v Combe Bassetu je jasně prokázána, ale pokud se Jonathan dostane jako svědek před soud, tak si ho tam pěkně podají, Ellisovi právníci ho znechtí. Má podmínku za krádeže aut! Co to je za svědka?"

"Pokud je mi známo, nesmějí se členové poroty o svědci dozvědět vůbec nic. Byl jsem jednou u vrchního soudu - v Old Bailey když tam svědčil spanilý, krásně oblečený a naondulovaný blondák, který lhal, jako když tiskne, a členům poroty nesměl říct, že je toho času ve výkonu trestu pro podvody a že ho k soudu přivezl rovnou z kriminálu (cestou se zastavili v šatně a u holiče). Porotu chlapec přímo okouznil. Takové jsou poroty."

"Vy nevěříte v porotní systém?"

"Věřil bych porotám víc zasvěceným. Zákon to přehání s tím, jak chrání obviněného, aby ho neofouklo, když existuje sebemenší pochybnost o jeho vině. Oběť vraždy bohužel svědčit nemůže. Hříbě z Lambournu taky ne. Je mi riskantní vraždit zvířata, než vraždit lidi. Je mi líto, ale upřímně se mi hnusí to, co se z Ellise stalo."

"Citové zaujetí svědka je u soudu ke škodě."

"Nic se nebojte," ubezpečoval jsem ho. "U soudu je ze mne ledovec."

"Slyšel jsem."

"Slyšel jste toho trochu moc."

Rozesmál se. "To víte, existuje určité společenství pánů..., kteří spolu drží. Stačí znát heslo, a celý svět je váš."

"Jaké heslo?"

"To vám nemůžu říct."

"Neblbněte mi hlavu. Ptám se na to heslo."

"Archie," řekl.

Dobrych deset vteřin jsem mlčel. Vzpomněl jsem si, jak jsem se poprvé podíval Archiemu do očí a co jsem v nich viděl: bdělost, poučenost, prozíravost. Archie o mně věděl mnohem víc než já o něm.

Zeptal jsem se: "Co vlastně Archie dělá?"

"Řekl bych, že má hodně společného s vámi. Co nechce, aby lidi věděli, jednoduše nepoví."

"Kde vás v pondělí seženu?"

"Na policejní stanici. Představte se jako John Paul Jones."

V pátek ovládl přední stránku Korza Kevin Mills. Tentokrát nechal ministry a jejich sexuální dobrodružství na pokoji a soustředil se na mne. Byla to demolice. "Náš deník zřídil Horkou linku, aby se k Sidovi Halleymu dostaly zprávy o mrzačení koní co nejdřív. Náš deník taky varoval majitele, aby si dali pozor a zamkli stáje po Derby na klíč, a vyplatilo se to. Náš deník se nicméně zřídá jakékoli zodpovědnosti za nesmyslnou teorii Sida Halleyho, která zcela absurdně označuje za pachatele krutého mrzačení bezbranných koní Ellise Quinta. Přece víme, že Ellis Quint je koním, plnokrevníkem, oddán již od let své hvězdné kariéry vrcholového jezdce amatéra, kdy se právě Ellis Quint stal pro veřejnost hrdinou zdolávajícím překážky a smrtelná nebezpečí jako středověký rytíř, v duchu čestné hry..."

A tak dále.

"Čtěte též Analýzu na str. 10 a Indii Cathartovou na str. 15."

Nejlepší je dozvědět se nejhorší, usoudil jsem a přečetl si hlavní sloupek: "Je správné, když se dovolí bývalému dostihovému jezdci, aby volně řádl jako pseudodetektiv?" (Odpověď samozřejmě zněla "ne".) Pak jsem zařal zuby a nalistoval článek Indie Cathartové.

Sid Halley si svého času zvykl na výsady šampióna. Pak v krátkém čase přišel o kariéru, ženu a levou ruku. Poté už jen bezmocně přihlížel, jak jeho přítel stoupá ke slávě, jak se z něho stává hvězda uznávaná celým národem, jak získává vše, v co Sid doufal. Co si vůbec ten trapný ubožák o sobě myslí? S Ellisem Quintem se přece nemůže měřit. Halley zmizel v propadlišti bývalých hvězd a trpí komplexy.

Tak to by pro začátek stačilo. V další části článku byl rozbor (neúprosný a nepřesný) motivace nutící člověka soutěžit v rychlosti.

V rozboru chybělo, že by taky Ellis mohl toužit po moci a vítězství z pocitu méněcennosti.

Moje bezohledná vůle vítězit, psala India Cathartová, zničila vše, co bylo v mém životě dobrého. Stejná vůle mne teď prý žene k tomu, abych zničil svého přítele Ellise Quinta. Ze ctižádostivosti se stala chorobná posedlost.

Korzo nedopustí, abych svůj záměr uskutečnil. Sid Halley je červ, kterého je třeba rozdrtit. Korzo mne rozdrtil. Sid Halley zmizel v propadlišti nul navěky, jeho mýtus je ten tam.

Zatraceně, čert vem tu ženskou, pomyslel jsem si a poprvé po osmnácti letech jsem se opil.

V sobotu ráno jsem skučel a bolela mne hlava, když jsem se toulal po bytě. Ve faxu jsem zase našel vzkaz psaný rukou Kevina Millse na hlavičkovém papíru Korza:

Lituju Side, ale řekl jste si o to.

Jste sráč.

Větší část soboty jsem poslouchal vzkazy ze záznamníku. Náзор většiny volajících se shodoval s Millsovým.

Dva vzkazy mne ale trochu potěšily.

Ozval se Charles Roland, můj bývalý tchán. "Side, jsi-li v nesnázích, je tu vždy Aynsford." Druhý útěšný vzkaz byl od

Archieho Kirka: "Jsem doma. Norman Picton říká, že mne potřebujete."

Ti dva mají mnoho společného, pomyslel jsem si vděčně. Dva racionálně, nezaújatě uvažující muži, kteří člověka napřed vyslechnou a pak teprve činí závěry.

Zavolał jsem Charlesovi. Měl jsem pocit, že se mu ulevilo, že mluvím klidně.

"Jsem v pořádku," ubezpečil jsem ho.

"Ellise ale mají za svatého."

"Jo."

"Side, jsi si opravdu jistý?"

"Naprosto."

"Ale Ginnie... a Gordon..., jsou to přece naši přátelé!"

"No řekni, co bys udělal, kdybych nohu hříběti usekl já?"

"Ty bys to neudělal."

"Ne, neudělal."

Povzdechl jsem si. Potíž byla v tom, že nikdo neuvěří, že by Ellis mohl...

"Side, můžeš přijet kdykoli," řekl Charles.

"Jsi moje pevná skála," řekl jsem jako žertem. "Až to budu potřebovat, přijedu."

"Dobře."

Zavolał jsem pak Archiemu a zeptal se ho, jestli Jonathan ještě bydlí u Betty Brackenové.

"Mluvil jsem s Normanem Pictonem," řekl Archie. "Z Jonathana se stal nadšenec pro vodní lyže, je teď u jezera denně.

Betty to stojí spoustu peněz, ale říká, že jí to stojí za to, že ho nemá aspoň doma na očích. Jonathan bude zítra určitě zase u jezera, takže bychom se mohli sejít tam, co říkáte?"

Dohodli jsme se na hodině a v příslušný čas se sešli.

Když jsme dojeli na místo, Jonathan právě brázdil vodu.

"Tamhle je," ukázal Norman.

S větrem o závod se pohybující postava v červeném vyjela na šikmou rampu, udělala ve vzduchu přemet a plavně zase přistála na obou lyžích na vodní hladině.

Archie žasl. "Tohle že je Jonathan?"

"Má vrozený talent," řekl Norman. "Jsem tu skoro denně, aspoň na chvilku. Ten mladík nejenže má nevídané pohybové nadání a smysl pro rovnováhu, ale i obrovskou odvahu."

MLčky jsme s Archiem přihlíželi, jak se Jonathan blíží ke břehu, jak se s lehkostí pouští lana na šikmé přistávací ploše, to vše skoro se stejnou samozřejmostí jako Norman.

Jonathan se šklebil od ucha k uchu. Mokrý vlasy mu spadaly do čela. Byl to zbrusu nový Jonathan, vypadal bláznivě šťastně.

Jeho blažený výraz nicméně ustoupil neklidu, když zahlédl užaslý výraz Archieho. Vzal jsem z auta měkký sportovní pytel a hodil ho Jonathanovi s tím, aby si to odnesl do šatny.

"Ahoj," řekl, "dobrý." Vzal tašku a lyže a bosky odklusal.

"Je to neuvěřitelné," vydechl Archie, "na vodních lyžích ale život strávit nemůže."

"Je to začátek," namítl Norman.

Chvíli jsme tam jen tak stáli a bavili se o Ellisovi. V tu chvíli k nám došel člověk v tmavomodré sportovní soupravě, v černých běžeckých botách, brýlích proti slunci, na hlavě čepici s kšiletem. V ruce držel list papíru. Přiblížil se na několik kroků a zastavil se.

Norman se na přichozícího nechápavě otočil.

"Přejete si něco?"

Řekl jsem: "Sundej si čepici a brejle."

Uposlechl. Zpod čepice se vyhrnuly Jonathanovy vyšisované vlasy.

Upřeně se na mne díval. Kývl jsem na něho. Došel až k nám a podal list papíru Normanovi.

Archie se mi zdál zcela výjimečně vyvedený z míry. Norman přečetl nahlas, co stálo na papíru.

"Jonathane, jde o pokus. Prosím oblékni se do toho, co najdeš v pytli. Čepici si nasad' kšiletem dopředu, aby ti stínila obličej. Vezmi si brýle proti slunci, tenhle list papíru, přiblíž se k nám na pár kroků a nemluv. Ano? Děkuju. Sid."

Norman se zadíval na Jonathana a vydechl: "Zatraceně!"

Jonathan se podíval na mne: "To je všechno?"

"Jo, bylo to perfektní."

"Můžu se už převlíct?"

Přikývl jsem. Jonathan klidně odešel.

"Vypadal úplně změněný, vůbec jsem ho nepoznal," žasl Archie.

Zeptal jsem se Normana: "Prosím, stačil jste se podívat na záznam toho Ellisova televizního pořadu, který jsem přiložil ke zprávě?"

"Myslíte to video polepené papírky, na kterých se píše, že kazeta patří paní Lindě Fernsové? Ano, pustil jsem si to."

"Když Ellis seděl mezi dětmi na zemi, měl na sobě tmavé tepláky, baseballovou čepici kšiletem dozadu a v kapse tmavé brýle. Vypadal mladě, chlapecky, děti ho braly..., sahaly si na něj..., zamilovaly si ho."

Po chvíli mlčení se ozval Norman: "To by přece neudělal, neoblékl by se snad na filmování do toho, co měl na sobě, když mrzačil u Fernsových hříběl!"

"Ale ano, to by klidně udělal, a výborně by se při tom bavil. Riziko ho vzrušuje."

"Je pravda, že baseballová čepice může úplně změnit tvar hlavy," řekl Archie zamyšleně.

"Ano," přikývl jsem. "Z kterékoli významné osobnosti dokážou tepláky a čepice udělat bezvýznamného anonyma."
"Tohle ale neprokážeme," poznamenal Norman.
Jonathan se vrátil ve svém civilu. Tvářil se znuděně, jak to uměl. Archie se okamžitě zatvářil podrážděně.
"Nejsme na cestě do Damašku," zamumlal jsem.
"Jděte do háje, Side," Archie se nejdřív zamračil, pak se rozesmál.
"O čem to mluvíte?" ptal se Norman.
"O obrácení svatého Pavla na víru, k tomu došlo, jako když se zablýskne z čistého nebe, na cestě do Damašku. Sid mi chtěl naznačit, že zázračné obrácení na víru u zatopeného lomu očekávat nemůžeme."
Jonathan ho neposlouchal. Podal mi tašku. "To bylo dobrý, nikdo mě fakt nepoznal."
"Zblízka by tě poznali."
"Stejně to byl risk," namítl Norman.
"Jak už jsem říkal, o risk právě jde."
"Je to k nepochopení."
"Když někdo usekne koni nohu, je to k nepochopení. Lidi si často počinají zcela nepochopitelně. Pochopení musí najít přihlížející."

Jel jsem zpět do Londýna.

Můj záznamník zaznamenal tolik vzkazů, až v něm došla páska. Mezi všeobecným láním a nadáváním vynikly tři věcné, rozhořčené výtky, pohoršující se nad nepříjemnostmi, jaké jsme způsobil. Všichni tři majitelé ostatních hříbat sdíleli neotřesitelný názor Lindy Fernsové.

Paní z Cheltenhamu: "Nechápu, jak se můžete tak mýlit. Ellis je zcela nevinný. Nebylo by mne ve snu napadlo, že byste na něho mohl žárlit. Teď se o tom píše ve všech novinách. Je nám líto, Side, ale u nás už nebudete vítán."

Rozzlobený farmář z Lancashiru: "Jste idiot, abyste věděl! Ellis Quint! Jste pitomec. Když jste jezdil, tak to s váma šlo. Přestaňte si hrát na Sherlocka Holmese. Jste chudák."

Paní z Yorkshiru: "Jak jen jste mohl! Miláček Ellis! Má desetkrát větší cenu než deset takových, jako jste vy."

Všechny ty kritické hlasy jsem jednoduše vypnul, ale v hlavě mne strašit nepřestaly.

Tisk více méně okopíroval Korzo. Ve všech novinách vyly fotografie usměvavého, sympatického Ellise. Objevoval se na všech stáncích. Podle soudu tisku byl Ellis Quint ukrivděný, nevinný hrdina, a Sid Halley žárlivý sketa, který mu trapně chňapal po patách.

Všil jsem, že to bude zlé, tak proč mám chuť tlouct hlavou o zeď? Protože to je lidské, protože nejsem ze železa, protože jsem bytost myslící. Seděl jsem se zavřenýma očima, jako pštros.

Úterý nebylo o nic lepší, ale hlavou o zeď jsem ještě netloukl. Chybělo však málo.

Ve středu předstoupil Ellis znovu před vyšetřujícího soudce. Pustili ho na kauci.

Norman mi zatelefonoval.

"Máte zacpaný uši?" zeptal se.

"Jsem dočista hluchý."

"Všechno bylo předem dohodnutý. Stál před soudem jen dvě minuty. Odehrálo se to dřív, než jednání oficiálně ohlásili, takže se tisk dostavil, když už bylo po všem. Ellis se na všechny líbezně usmíval."

"Do prdele!"

"Jeho právníci se vytáhli," řekl Norman. "Jak prý koho mohlo napadnout, že by tak vyrovnaný člověk mohl spáchat sebevraždu! Prostě se mu nějak za něco zachytila kravata, ale podařilo se mu ji uvolnit. Pokud jde o policistu, kterého shodil do vozovky, ten prý se mu řádně nelegitimoval. Ostatně už prý má nohu v sádře a chodí spokojeně po světě. Hříbě, které Ellis údajně zmrazil, je živé a dobře se hojí. Protože na kauci bývají propuštěni i lidé obvinění ze zabití, proč držet Ellise Quinta, když jde o tolik málo. Takže..., dostal se ven."

"Půjde před soud?"

"Zatím se s tím počítá. Jeho právníci požádali o urychlené nařízení procesu, aby se prý téhle nepříjemnosti co nejdřív zbavil. Samozřejmě prohlásí, že je nevinný. Páni právníci se navzájem poplácávají po zádech. Já... mám dojem, že v pozadí celé věci je někdo hodně vlivný, kdo věci řídí."

"Někdo vlivný? Kdo?"

"To nevím. Prostě mám takový pocit."

"Ellisův otec?"

"Ne, to ne. Úplně jiný typ. Já jen..., od chvíle, kdy se naše zprávy, tedy moje a vaše, dostaly na prokuraturu, objevil se v celém případu nový faktor, řekl bych, že snad politický. Těžko to popsat. Ne že by se to někdo snažil úplně ututlat, to ani nejde, už kolem toho bylo příliš mnoho rámusu, spíš jako by to někdo chtěl nasměrovat jinam. To, jak se vás snaží co nejvíce očernit, to není jen tisk, to jde i z oficiálních míst, někdo vlivný se vás snaží totálně diskreditovat, a to vysloveně ze zlé vůle."

"Tak vám pěkně děkuju."

"Side, prosím vás, dávejte si pozor."

Snažil jsem se zatvrdit a být připravený na katastrofickou, zdrcující ránu, ale celý proces byl mnohem rafinovanější a velmi vleklý.

Ellis se ujal svého televizního programu, jako by se vůbec nic nedělo, a začal vtípkovat na účet Sida Halleyho.

"Sid Halley? Myslíte mého přítele? Věděli jste, že je z Halifaxu? Haly tomu dal facku..., Halleyova kometa se minula cílem."

A podobně. Vymýšlel vhodná slova, halitoza, haliblb, halicvok, haliluja.

Velká legrace.

Když jsem šel na dostihy (jezdil jsem na ně mnohem míň často než dřív), lidé se ode mne odvraceli nebo se smáli. Těžko říct, co bylo horší.

Navykl jsem si jezdit na překážkové dostihy, protože Ellis dával přednost elegantní rovině. Uvědomil jsem si s nechutí, že se mu vyhýbám z určité zbabělosti. Pravda je, že jsem se mu vyhýbal cíleně a nebylo mi jasné, do jaké míry to bylo ze strachu, že mne veřejně zesměšní, a do jaké míry z nepřekonatelného odporu k tomu, co udělal, co se z něho stalo. Choval se, jako by mu žádný soud nehrozil, jako by neexistovala nepřijemná fakta jako landrover, prokletí'ovací nůžky, odpovídající DNK testy spojující nůžky se zmračením hříbete, jako by to všechno nikdy nemohlo vyjít na veřejnost, i když skončí ta strašná fáze mlčení sub judice.

Charles, Norman a dokonce i Charles Roland se báli, že Ellisovi právníci najdou způsob, jak se spojení s landroverem zbavit. Norman taky tvrdil, že za těmi právníky stojí někdo silný a vlivný, že ten někdo možná taky platí stoupající výlohy na právní pomoc a teď i na obhájce, který v posledních sedmi letech neprohrál ani jeden proces.

Bylo s podivem, že byt jsem byl v tak všeobecné nemilosti, neměl jsem nouzi o zákazníky. Pravda, obraceli se na mne váhavě a s omluvami. "Pokud jde o Ellise Quinta..., ať už máte pravdu nebo jste jednoduše paličatý..." Nebo: "S Ellisem Quintem jste to sice dokonale popletl, ale..." Jednoduše mne potřebovali, a nikdo jiný nebyl po ruce.

Sláva, aspoň to. Luštil jsem drobné záhady, ověřoval si úvěry, taky charaktery, hledal ztracené koně, chytal drobné zloděje, prostě běžná agenda.

Přišel červenec a s ním průtrže mračen, rozvodněné řeky, promočené boty dostihových diváků. Za úplňku nedošlo ke zmračení žádného hříbete, možná proto, že noci byly deštivé, větrné a temné.

Tisk konečně přestal bavit každodenní pronásledování Sida Halleyho a Ellisův program se přes léto nevysílal. Asi dvakrát jsem zajel do Kentu, koupil Rachel nové rybičky, seděl s ní na podlaze, hrál s ní dárku. Linda ani já jsme se o Ellisovi nezmínili. Linda mne při odchodu pokaždé objala a ptala se, kdy zase přijedu. Rachel prý už přestala mít noční můry, prý už dočista pominuly.

Přišel srpen a bez vzrušení uplynul. Žádné hříbě nebylo zmračeno. Horká linka nadobro vystydla. India Cathartová se soustředila na milenku jednoho ministra a do mne šla jen jednou týdně, v pátek.

Odjel jsem na dva krátké týdny do Wyomingu a jezdil tam na koni po Tetonských horách. Vysoké nebe a lesy léčily klidem.

V září, jedno mlhavé podzimní sobotní ráno po tiché měsíční noci, se našlo hříbě s useknutou nohou.

Slyšel jsem to v rozhlasových zprávách, když jsem si v kuchyni vařil kávu. Udělalo se mi z toho nanic.

Komentátor neosobním hlasem připomínal posluchačům, jak Sid Halley, bývalý žokej, v červnu obvinil Ellise Quinta z podobného činu k pohoršení celé veřejnosti. Ellis Quint nad novým útokem na koně krčí rameny, nemá s ním nic společného, nic o něm neví.

Z deníku Korzo se žádná Horká linka neozvala, zato Norman Picton žhavil dráty.

"Už to víte?"

"Ano, ale bez podrobností."

"Tak tentokrát to byl roček. Ono se teď po pastvinách moc dvouletků nepotuluje, zato ročků jsou stovky."

"Ano," přikývl jsem. "Začínají právě dražby ročků."

"Ten postižený roček patří nějakým lidem, kteří žijí někde u Northamptonu. Ti šilejí. Veterinář hříbě uspal. Ale teď dávejte pozor, právníci Ellise Quinta ohlásili, že má na inkriminovanou dobu alibi."

Stál jsem mlčky ve svém obývacím pokoji a díval se oknem do tiché, pokojné zahrady.

"Side?"

"Hm."

"To alibi musíte rozcupovat, jinak oni rozcupují vás."

"Hm."

"Sakra řekněte něco!"

"O to ať se postará policie."

"Neblázněte, uvažujte, nebudou se snažit, tomu alibi uvěří, pokud jen trochu bude za něco stát."

"Vy si myslíte, vy byste si doopravdy připustil, že by se vážený a ctěný advokát spikl s klientem a nechal zmračit..., a tak i zahubit... hříbě, jen aby zpochybnil obžalobu obdobného případu?" zeptal jsem se pak.

"Když to takhle od vás slyším, tak ne, nemyslím si to."

"Ani já ne."

"Takže to alibi si vyrobil Ellis Quint sám, a co si vymyslel on, dokážete vy vyvrátit."

"Měl na to celé týdny, plánoval to víc jak dva měsíce."

"Side, odkdy vy se vzdáváte? To vám neseď."

Kdyby tak systematicky tupili jeho, kdyby on byl po tak dlouhou dobu vystavený urážkám, možná by se cítil podobně jako já, pomyslel jsem si. Ne že bych se vzdával bez boje, jen jsem cítil únavu už před bitvou.

"Policie v Northamptonu mne s otevřenou náručí neuvítá," poznamenal jsem.

"Tím vy se přece nikdy nenecháte odradit."

Povzdechl jsem si. "Mohl byste mi od northamptonské policie zjistit, jaké vlastně alibi má?"

"To je hračka. Zavolám vám."

Položil jsem sluchátko a přešel k oknu. Malé náměstí vypadalo pokojně a mírumilovně, travnatá zahrada za ozdobnou mříží, oáza stinných stromů, kde si hrály celé generace dětí ze zámožných rodin a kde si sdělovaly klepy jejich

vychovatelky. Já strávil své dětství v zastrčených liverpoolských uličkách. Můj otec už nežil a maminka se potýkala s rakovinou. Nelitoval jsem ale, že jsem vzešel z chudoby, aspoň jsem se brzy naučil soběstačnosti a umění přežít. Možná, že si vážím toho malého parku víc při vzpomínce na zapadlé městské uličky. Napadlo mne, jak by si s Ellisem Quintem poradily právě děti odchované v tomhle zahradním parku. Třeba bych od nich mohl něco pochytit, Ellis měl takové dětství.

Morgan mi zavolal později dopoledne.

"Váš přítel údajně strávil noc na soukromém tanečním večíрку ve Shropshiru, přibližně sto padesát kilometrů na severozápad od postiženého hřiběte. To, že tam byl, mu dosvědčí celý zástup přátel, včetně jeho hostitelky, vévodkyně. Byl to večer na oslavu jednadvacátých narozenin prince dědice."

"Do háje," ulevil jsem si.

"Lepší alibi mít nemůže, je neotřesitelné."

"Navíc mu nějaká chudá štetka ráda dosvědčí, že s ním byla ve tři ráno v posteli, že spolu cvičili."

"Proč ve tři ráno?"

"Vždycky to jde nejlíp brzo ráno."

"Jak to víte, Side?"

"Prostě to vím."

"I vy jeden!"

Kdysi dávno, než jsem potkal Jenny, bývaly letní taneční večery, rosa, mokrá tráva, smích a vášeň. Dávná nevinność.

Život je kurva, pomyslel jsem si.

"Side, uvědomujete si, že od pondělka za čtrnáct dní má začít proces?"

"Uvědomuju."

"Tak sebou hněte, udělejte něco s tím alibi."

"Ano, pane kriminální inspektore."

Zasmál se. "Koukejte dostat toho hajzla za mříže."

V úterý jsem zajel do Shropshiru za paní vévodkyní, pro kterou jsem kdysi jel tři vítěze. Měla dokonce obraz, na kterém jsem byl na jejím nejmilovanějším koni, ale nebyl jsem už její nejmilovanější žokej.

"Ano, samozřejmě že tu Ellis byl celou noc," potvrdila. Menší, hubená, nevítala mne. Pak mne vedla halou, ozdobenou starými zbraněmi a brněním, studeným domem, kde všude táhlo, do obývacího pokoje, kde před mým příchodem sledovala překážkové dostihy.

Dveře mi předtím otevřel starý sluha s revmatickými klouby. Šel se podívat, jestli prý je její jasnost doma. Její jasnost přišla do haly s jasným úmyslem mne co nejdřív vystrnadit. Pak se dala obměkčit, její někdejší náklonnost ke mně jako by se odněkud znovu vynořila, jako starý zvyk.

Na obrazovce právě končil třímilový steeple, koně dobíhali do cíle, jezdci je vyjížděli, koně byli napjatí, znavení. Zvítězil kůň nesoucí menší váhu.

Vévodkyně stáhla zvuk, abychom se líp slyšeli.

"Side, prostě nemůžu uvěřit, že jste našeho milého Ellise nařkl z takové nechutné věci. Přece vím, že jste byli oba po léta přátelé, to ví každý. Uznávám, že se k vám v televizi nechoval dvakrát hezky, ale za to si můžete sám, to snad víte."

"Takže tu byl...?"

"Samozřejmě. Celou noc. Hosté se rozjížděli tak někdy kolem páté, i později, hudba ještě hrála, a my už byli všichni po snídani..."

"V kolik večírek začal?"

"Kdy jsme začali? Pozvánky byly na desátou hodinu, ale víte, jak to chodí, většina lidí přišla až tak v jedenáct nebo před půlnocí. Ohňostroj jsem objednala na půl čtvrté ráno, protože předpovídali déšť, ale nakonec byla celá noc jasná, zaplať pánbůh."

"Rozloučil se s vámi Ellis, když odcházel?"

"Můj drahý Side, minulý pátek tu bylo víc jak tři sta lidí, succes fou, troufám si říct."

"Takže si nepamätujete přesně, kdy Ellis odjízďěl?"

"Naposled si ho vybavuji, jak tančí čtverylku s tou nohatou Ravenovou. Side, přestaňte s tím. Povídám si s vámi ve vzpomínce na staré časy, ale upřímně řečeno, škodíte sám sobě."

"Nejspíš ano."

Pohládila mne po ruce. "Já se od vás nikdy neodvrátím, ani na dostizích, ani nikde jinde."

"Děkuju vám."

"Tak. A teď buďte miláček a sám si najděte cestu ven, chudáka starého Stonea moc trápí revma."

Zesílila zase zvuk, protože už se chystal další dostih, a já odešel.

Nohatá Ravenová, ta, která tancovala s Ellisem čtverylku, byla třetí dcera jednoho hraběte. Odjela někam do Řecka na jachtu, ale její sestra (druhá dcera) s určitostí věděla, že po čtverylce tančil Ellis ještě se spoustou žen a jestli prý já, Sid Halley, nejsem trochu šáhly?

Zajel jsem za slečnou Richardsonovou a paní Bethanyovou, spolumajitelkami Windward Stud Farm, kde byla ustájena poslední oběť zmrazení, a našel tam ke svému zděšení Ginnie Quintovou.

Všechny tři ženy byly v kanceláři podniku, v samostatné budově stranou od velkého přízemního obytného domu.

Poslal mne za nimi stájník, cvičící hřibě na lonži. Bez elánu jsem zajel před růžovou, cihlovou, nově vyhlížející budovu.

Netěšil jsem se na to, co mne čeká, a to jsem netušil, že se střetnu s tornádem.

Zaklepal jsem a vešel. Ocítl jsem se v místnosti s běžným vybavením a mírným nepořádkem, psací stoly, počítače, kopírky, plachty s rozpisy na stěnách a hory papírů.

Doma jsem se před cestou řádně připravil, takže jsem paní Richardsonovou, vysokou, statnou šedovlasou dámu v tvídovém saku a obnošených kalhotách snadno poznal. Stříbrné kadeřavé vlasy měla nakrátko ostříhané. Odhadoval jsem ji tak na padesát a na nepřítelkyni mužů. Druhá žena byla jakési menší a méně majestátní vydání slečny Richardsonové. Byla to paní Bethanyová, o které se vyprávělo, že běžně bdívá u březích klisen. Hřebčín se údajně držel nad vodou jen díky jejímu mimořádnému vztahu ke koním, ke koňským duším. Jediný místní hřebec majitelkám podniku nepatřil, vlastnil ho syndikát, nepatřily jim ani klisny. Podnik Windward Stud představoval cosi mezi porodnicí a jezdeckými stájemi. V žádném případě si nemohl dovolit tak nepříznivou reklamu, jakou je zmrazení svěřeného ročka. Ginnie Quintová seděla za jedním z psacích stolů. Jakmile mne zahlédla ve dveřích, rozčileně vyskočila a vychrlila na mne žhavou lávu zničujících, nelítostných slov. Stál jsem jako přikovaný, zkamenělý, v ústech sucho, jazyk přilepený na patře.

"On vám věřil. Byl by za vás dal život!"

Vytušil jsem, že jak slečna Richardsonová, tak paní Bethanyová žasnou, netuší, kdo jsem, a nevědí, proč na mne Ginnie tak vyjela. Já ale především vnímal Ginnie, jejíž dlouholetá náklonnost se změnila v zášť.

"Půjdete k soudu, abyste poslal svého nejlepšího přítele do vězení..., abyste ho zničil..., odrovnal..., znemožnil. Zradíte ho. Nejste člověk."

Vzrušení jí znetvořilo jindy tak jemné rysy. Jako by po mně nenávisťnými slovy plivala.

Způsobil to její jediný syn, její jediný, zbožňovaný syn. Udělal ze mne zrádce a kata.

Nepromluvil jsem ani slovo.

Nemělo smysl bránit se, na ten pocit marnosti a bezmoci už jsem si zvykl. K mlčení mne odsoudilo období sub judice.

Nemohl jsem se hájit, zvlášť ne poté, co tisk moje chabé protesty označil jako "kvílení", "skučení", "nářky", co jsem byl "žalobník" a "kiš-kiš", závistivý, škodolibý udavač.

Poradil jsem se s právníkem, který mi potvrdil, že bych v procesu proti jednomu z deníků sice mohl uspět, ale všechny že žalovat nemůžu. Ellisovy drobné ponižující a zlehčující žerty nebyly bohužel žalovatelné a argument, že mne veřejná kritika poškodila finančně, jsem uplatnit nemohl, protože jsem opravdu neměl o zákazníky nouzi. "Můžete jediné skřípat zuby a nějak to přežít," řekl vesele. "Hlavu vzhůru!"

Zaplatil jsem mu za radu, kterou jsem si dnes a denně dával sám a zdarma.

Věděl jsem, že ať řeknu cokoli, Ginnie mne stejně nevyslechne. Smířil jsem se s okolnostmi a obrátil se na ústup s tím, že za slečnou Richardsonovou a paní Bethanyovou zajdu jindy, když vtom se ve dveřích objevili dva statní muži, policisté. Majitelky hřebčína už je zřejmě znaly.

Jeden z nich se obrátil k slečně Richardsonové: "Seržant Smith. Chci podat hlášení."

Přikývla. "Ano, seržante."

"Našli jsme v křoví u pastviny, kde byl postižený kůň, určitý předmět. Byl tam ukrytý."

Nikdo proti mé přítomnosti nic nenamítal, zůstal jsem tedy. Jen tak jsem tam tiše a napjatě stál.

Seržant Smith nesl podlouhlý balík, který položil na jeden z psacích stolů. "Mohla byste nám prosím říct, madam, jestli toto je váš majetek?"

Choval se skoro nepřátelsky, jako by ji káral. Očekával zřejmě kladnou odpověď.

"Co je to?" zeptala se slečna Richardsonová. Netvářila se provinile, ani v nejmenším.

"Madam, podívejte se," prohlásil seržant vítězoslavně a jediným pohybem rozbalil špinavý hadr, takže jsme všichni viděli, co balík obsahuje. Dlouhá dřevěná držadla s ocelovými čelistmi na pracovním konci.

Proklešťovací nůžky.

Paní Bethanyová a slečna Richardsonová se na onen předmět dívaly nechápavě. Zato Ginnie Quintová zbledla jako smrt a omdlela.

8

To všechno se odehrálo, než nastal říjen a než ze stromů začaly kanout žluté krůpěje zvadlého listí.

Seděl jsem na pelesti Racheliny postele s načechranou, oranžovou klaunskou parukou a červenou bambulí na nose.

Nemocné děti jsem rozesmál, ale mně samotnému do smíchu nebylo.

"Jak sis poranil ruku?" zeptala se Rachel věčně.

"Praštil jsem se."

Přikývla. Linda se zatvářila překvapeně.

"Ani jsem si nevšímala,"

Rachel poznamenala: "Když někoho něco bolí, je mu to vidět na očích."

Na devítiletou toho o bolesti věděla příliš mnoho.

Řekl jsem: "Radši půjdu, aby sis odpočinula."

Usmála se. Nic nenamítala. Jak ona, tak ostatní děti, kterým jsem přinesl zábavné paruky, v sobě dokázaly najít rezervu energie jenom na chvilku. Ideální návštěvy nesetrvávaly déle než deset minut.

Sundal jsem si paruku a políbil Rachel na čelo. "Ahoj."

"Přijdeš zase?"

"Samozřejmě."

Spokojeně se usmála, věděla, že přijdu. Linda mne z nemocničního oddělení vyprovodila až před budovu.

"Je to... hrozné," vzdychla nešťastně na schodech u vchodu.

Venku bylo chladno. Blížila se zima.

Vzal jsem Lindu kolem ramen a přitiskl ji k sobě.

"Rachel se po vás stále ptá. Joe pláče, když se s ní mazlí, takže nakonec utěšuje ona jeho. Tatínkova holčička. Má ho moc ráda. Ale vy..., vy jste její kamarád. Dokážete ji rozesmát, ne rozplakat. Vás chce, po vás se ptá, po Joeovi se neshání."

"Přijdu, kdykoli to bude možné."

Plakala opřená o moje rameno. Polykala slzy.

"Chudák paní Quintová."

"Hm."

"O Ellisovi jsem Rachel nic neřekla..."

"Správně. Nic jí neříkejte."

"Chovala jsem se k vám hrozně."

"Vůbec ne."

"Noviny o vás psaly hrozně," otrásal jí pláč. "Já přece vím, že nejste takový..., řekla jsem Joeovi, že by vám to měl o Ellisovi věřit, ale on mě má za hloupou."

"Věnujte se Rachel, všechno ostatní je nepodstatné."

Vrátila se do budovy nemocnice a já jel v pronajatém voze s řidičem v mizerné náladě nazpět do Londýna.

Přestože jsem měl ještě půldruhé hodiny čas, rozhodl jsem se raději domů na Pont Square nejezdit, vzpomínka na rozzuřeného Gordona Quinta a na to, jak na mne zaútočil, byla příliš živá. Rozhodl jsem se jet přímo do hotelu na Picadilly, kde jsem měl domluvenou schůzku s Davisem Tatumem.

Francouzská vedoucí restaurace mne s okouzlejícím úsměvem zavedla k malému baru a objednala mi kávu a sendvič, zatímco budu čekat na svého přítele. Napadlo mě, že bar asi projektovali právě k tomu účelu, aby v něm lidé mohli čekat, než půjdou ke stolu. Bylo tam jen šest malých stolků, barman, který je obsluhoval, a klidné, tiché prostředí. Vlastní restaurace, zalitá světlem proudícím velikými okny se zelenými rostlinami, byla dostatečně vzdálená od rušného provozu Mayfairu dole, takže tam byl klid a člověk měl pocit soukromí, nerušeného hlukem dopravy.

Seděl jsem u stolu v baru zády ke vchodu. Nově přichozích však bylo poskrovnu. lada hostů již po dlouhém stolování a rokování odcházela. Spolkl jsem ibuprofen a trpělivě čekal. V rámci svých úkolů jsem často trávil celé hodiny čekáním, až šelma vyleze z nory.

Davis Tatum se zpozdil. Přiběhl celý udýchaný, zřejmě běžel do schodů, nečekal na výtah. Slyšel jsem, jak za mnou hvízdavě vydechuje. Pak mne obešel a složil se v celé své zavalité kráse na protější židli.

Předklonil se a napřáhl ruku. Já ruku jen nadzdvihl, nepodal jsem mu ji. Povytáhl obočí, ale zdržel se komentáře.

Davis Tatum měl neobyčejně bystrý a rychlý mozek a k tomu naprosto nepatřičný zjev. Měl odulé tváře, podbradek, pytlíky pod očima a drobná ústa. Tmavé vlasy mu však ani neřidly, ani nešedivěly. Uši měl přilehlé, šíji jako vzpěrač a na těle s břichem těsný proužkovaný oblek. Napadlo mne, že si možná na některé své důležité součástky přes břicho nedohlédne. Příroda byla štedrá jen k jeho mozkovně, jinak se k němu zachovala macešsky.

"Za prvé," spustil, "mám špatné zprávy, a správně bych se tady s vámi vůbec neměl bavit, aspoň podle Archbolda."

"Předpokládám, že Archbold je kniha pravidel nařizujících, co právník smí a nesmí."

"Dalo by se to tak říct."

"Jaké špatné zprávy máte?" zeptal jsem se. "V poslední době stejně žádné dobré nebyly."

"Ellis Quint vzal zpátky prohlášení o vině a trvá teď na tom, že je nevinný."

"Jak mohl odvolat přiznání? Copak to jde?"

"Snadno." Povzdechl si. "Quint tvrdí, že byl oťesený matčinou smrtí, a že pokud řekl, že je vinen, myslel to jinak, že to bylo špatně pochopeno. Jinými slovy, jeho právníci se vzpamatovali a všechno si znovu promysleli. Zřejmě dobře vědí, že se vám dosud nepodařilo zpochybnit Quintovo alibi na noc, kdy byl zmrazen poslední hřebeček, ten v Northamptonshiru, a proto si myslí, že se jim podaří dosáhnout, aby byla žaloba v případě hříbete Brackenových stažena navzdory důkazům týkajících se landroveru a dalších okolností. Trvají na úplném zproštění, žádné psychiatrické léčení. Říkám to nerad, ale možná se jim to podaří."

Nezmínil se o tom, že bude-li Ellisova pověst zcela očištěna, moje se už nikdy nevzpamatuje.

"Co na to Archbold?" zeptal jsem se.

"Kdybych v tomto případě Korunu zastupoval jako žalobce, mohli by mne vyloučit, protože jsem před procesem hovořil se svědkem, s vámi. Jak víte, pracuju v kanceláři s žalobcem Ellise Quinta. Viděl jsem jeho spis a případ jsem s ním probíral. Za těchto okolností s vámi hovořit mohu, není to proti pravidlům, ale jsou lidé, kteří by to považovali za nerozum."

Usmál jsem se. "Takže se rozloučíme."

"Nebudu si s vámi povídat o případu, který budu žalovat, a kde vy budete svědčit. Nebudu vás vyslýchat. Můžeme si přece povídat o čemkoli, třeba o golfu."

"Nehraju golf."

"No tak, nedělejte hloupého. Dobře vím, že vám to myslí."

"Mluvíme snad o taktice."

V očích pod tučnými víčky se zablýsklo. "Viděl jsem tu zprávu s přílohami, kterou jste poslal."

"Tu, co je na prokuratuře?"

"Ano. Náhodou jsem o tom hovořil s jedním známým. Řekl jsem mu, že mne vaše zpráva překvapila jak svojí úplností, tak závěry a logickými vývody. Ten přítel mi řekl, že bych se divit neměl. Tvrdil, že celé vedení dostihového sportu vám na slovo věří. Také mi řekl, že jste asi před rokem vyřešil dvě velké dostihové aféry současně. To prý nikdo z nich nezapomene."

"Myslel tím ty případy z předloňského května?"

"Asi ano. Prý jste měl tehdy asistenta, který už u vás není. To, co pro vás mám, by asi vyžadovalo asistenta, aby vám věci oběhával. Vy teď toho asistenta nemáte?"

"Myslíte Chicka Barnese?"

Přikývl. "Ano, tak nějak se snad jmenoval."

"Ten se oženil," odpověděl jsem stručně. "Jeho ženě se moje práce nelíbí, tak toho nechal. Učí judo. Jsme stále ve styku, skoro každý týden k němu chodím na lekci juda, ale pomoc od něj už žádat nemůžu."

"Škoda."

"Ano. Byl dobrý. Výborný, bystrý společník, kamarád."

"Jenže ho riziko zastrašilo. Proto toho nechal, že?"

To mne zarazilo. Zeptal jsem se: "Jak to myslíte?"

Upřeně se na mne díval.

"Slyšel jsem, že ho zbili řetězem, aby se s vámi rozešel, aby zanechal detektivní činnosti, a uspěli."

"Oženil se."

David Tatum se opřel o opěradlo židle. Zavrzalo pod jeho vahou.

"Slyšel jsem," pokračoval, "že vy jste to nakoupil stejně jako on a že vznikla situace, kdy vás dostihoví mocipáni přinutili svléknout košili. Prý něco takového v životě neviděli. Prý jste byl samá modřina od hlavy až do pasu, včetně paží. Dokud jste měl košili na sobě a nic z těch podlitin nebylo vidět, tak prý jste jim klidně a věcně vyprávěl, jak vás napadli, a že pachatelem je člověk z jejich středu. Podařilo se vám jednoho mocipána odrovnat."

"Jak to všechno víte?"

"Z doslechu."

V duchu jsem sprostě klel. Všech šest mužů, kteří mě tehdy viděli bez košile, se rozhodlo, že o tom nikdy nebudou mluvit. Bylo i v jejich zájmu nechat si pro sebe, jak se zachoval jeden z nich. Jejich mlčení mi skvěle vyhovovalo. Tehdy to věru za moc nestálo a já nestál o to, aby mi to někdo připomínal.

"Kde jste se to doslechl?"

"Side, mějte rozum, přece v klubech..., v různých klubech..., řeči se vedou."

"Jak často... se o tom vedou řeči? Kolikrát jste to slyšel?"

Chvilí mlčel, jako by zpytoval svědomí. Pak řekl: "Jen jednou."

"Od koho?"

"Dal jsem slovo."

"Od někoho z Jockey Clubu?"

"Dal jsem slovo. Kdybyste se vy zavázal mlčet, promluvil byste?"

"Ne."

Přikývl. "Tak vidíte. Přeptal jsem se na vás, a tak jsem se leccos dozvěděl. Důvěrně. Pokud vám na tom záleží, ujist'uji vás, že jsem to vyslechl jen jedinkrát, od jediného člověka."

"Záleží mi na tom."

"Přece vám ta věc slouží ke cti," namítl. "Je přece jasné, že jste se zastrašit nenechal."

"Kdyby ano, povzbudilo by to jiné darebáky."

"Přepadají vás takoví darebáci často?"

"Ani ne," odpověděl jsem. "Fyzicky mne od té doby nenapadl nikdo." Aspoň do včerejška ne, pomyslel jsem si.

"Jinak, pokud jde o jiná, nenásilná napadení, četl jste dnešní noviny?"

"Hodně sprostě." Davis Tatum se zkroutil v křesle, až dohlédl na barmana. "Gin a tonik prosím..., a co vy, Side?"

"Skotskou a hodně vody."

Barman nám přinesl skleničky a postavil je na malé bílé tácky.

"Na zdraví," řekl Tatum a pozvedl sklenku.

"Na přežití," přikývl jsem a připil na obojí.

Odložil pití a přešel konečně k věci.

"Potřebuji někoho, kdo se nebojí, komu to myslí a kdo se dokáže rychle rozhodovat v krizové situaci."

"Nikdo takový neexistuje."

"Co takhle vy?"

Usmál jsem se. "Jsem hloupý, často vyděšený, a straší mne noční můry. Nejsem takový, jak se zdám."

"Chci člověka, který sepsal zprávu o Quintovi."

Zadíval jsem se mírumilovně na svoji skleničku, do civilizovaných očí Davise Tatuma jsem se nepodíval. Řekl jsem:

"Když se doktor chystá udělat malému dítěti něco, o čem ví, že se mu nebude líbit, napřed je vychválí do nebes, jak je statečné, a pak do něj teprve začne píchat v naději, že se dítě nechá bez protestů rozpíchat jak jehelníček."

Chvilí panovalo hlasité ticho. Pak se zasmál, zhluboka a halasně, ale někde v tom smíchu zazněla nepatrná faleš.

Zeptal jsem se věcně: "Co je to za práci?"

V tu chvíli vešli čtyři podnikatelé. Tatum počkal, až přejdou a až se usadí u stolku na vzdáleném konci místnosti.

"Víte, kdo je Owen Yorkshire?" zeptal se a díval se přitom na nově příchozí, ne na mne.

"Owen Yorkshire..." V duchu jsem si jméno přemítal v paměti.

Nebyl jsem si jistý. "Nevlastní náhodou koně?"

"Vlastní. Taky vlastní firmu Topline Foods."

"Topline..., ta sponzorská firma z Aintree? Jak tam byl Ellis Quint jako čestný host na obědě den před Velkou národní?"

"Ano, to je ono."

"A co mám zjistit?"

"Kdo ovlivňuje proces s Quintem ke svému osobnímu prospěchu."

Řekl jsem zamyšleně: "Zaslechl jsem, že za tím je nějaké větší zvíře."

"Zjistěte kdo a proč."

"A co chudák starý Archbold, ten asi rotuje v hrobě."

"Takže se do toho dáte!"

"Pokusím se o to. Ale proč ne policie? Proč ne kamarádi?"

Zadíval se mi do očí. "Protože garantujete mlčení."

"Jsem drahý."

"Honorář a výlohy."

"Platí kdo?"

"Platby dostanete mým prostřednictvím."

"Pak tedy platí, že výsledky šetření, pokud jaké budou, předám vám a na vás bude, jak se patří, jestli vznesete žalobu či ne?"

Přikývl.

"Kdyby vás to zajímalo, tak v případě Ellise Quinta jsem klientce honorář vrátil, abych po něm mohl jít s volnými rukama. Klientka nechtěla uvěřit, že by se něčeho takového mohl dopustit. Musím vás upozornit, že vám by se mohlo stát totéž."

Předklonil se a napřáhl baculatou ruku.

"Ujednáno," řekl a stiskl mi pravici tak silně, že mě to zabolelo až do hlavy.

Vycítil to. "Co je?"

"Nic."

Moc to se mnou nevyhrál, pomyslel jsem si, pověst mám na hadry a k tomu prasklou loketní kost. Navíc musím počítat, že si mě nemilosrdně podá Ellisův obhájce. Tatum už si rovnou mohl najmout Jonathana, mého mladého přítele s pruhovanými vlasy.

"Pane Tatum..."

"Davis. Jmenuji se Davis."

"Můžete se zavázat, že o té historii v Jockey Clubu nebudete nikde hovořit?"

"Mám se zavázat?"

"Ano."

"Ale... přece jsem vám řekl, že je vám to ke cti."

"Je to moje osobní věc. Nemám rád, když se s něčím moc nadělá." Zamyšleně se na mne zadíval. Pak řekl: "Máte moje slovo." Chtěl jsem mu věřit, ale úplně jistý jsem si nebyl. Byl příliš společenský, klubový typ vysedávající ve velkých křeslech v dřevem obložených místnostech, žijících ze skandálů a důvěrností. "Ale nikomu ani slovo, kamaráde, ano?"

"Side!"

"Ano?"

"Ať si noviny píšou, co chtějí, na důležitých místech vám lidé věří."

"Jako kde?"

"V klubech sice kolují drby, ale nesídlí tam skutečná moc."

"Moc je nestálá jako magnetický severní pól, stěhuje se."

"Kdo to řekl?"

"Já, právě teď," odpověděl jsem.

"Ne, chtěl jsem vědět, z čí hlavy to je."

"Nevím, asi z mojí."

"Moc je dnes roztržštěná," řekl.

"A občas se soustředí na místo, které by s ní člověk nechtěl sdílet," dodal jsem.

Majetnický se usmál, jako by to vymyslel sám.

Vtom se za mnou ozval šustot šatů a zavoněl parfém. Mladá žena vzala židli a přistavila si ji k našemu stolu. Tvářila se vítězoslavně.

"Ale, ale, ale! Pan Davis Tatum a pan Sid Halley! To je mi překvapení!"

Obrátil jsem se k nic nechápajícímu Tatumovi: "Slečna India Cathartová, autorka sloupku z Korza. I když neřeknete ani slovo, zjistíte, že vám vloží do úst věci, o kterých jste ani neuvažoval, a pokud něco řeknete, budete litovat."

"Side," řekla s ironickou výtkou. "Copak nedokážete snést trochu tvrdší zacházení?"

Tatum pohoršeně otevřel ústa. Protože jsem se bál, že mne začne hájit, rychle jsem zavrtěl hlavou. Upřeně se na mne zadíval a pak rychle přeřadil. V tu ránu z něho byl uhlazený, nezaujatý právník.

"Slečno Cathartová, kde jste se tu vzala?"

"Přece abych se s vámi sešla."

"Proč?"

Zadívala se na něho, pak na mne, a pak znovu na něho. Vypadala stejně, jak jsem ji měl v paměti: dokonalá porcelánová

plet, světle modré oči, výrazně naličená ústa, lesklé černé vlasy. Oblečená byla v červeném a hnědém, s jantarovým náhrdelníkem.

Zeptala se: "Není náhodou proti pravidlům, když se kolega královského žalobce baví s jedním ze svědků?"

"Ne, není," ubezpečil ji Tatum. Obrátil se ke mně: "Řekl jste jí, že tu máme schůzku?"

"Jistěže ne."

"V tom případě..., proč jste přišla, slečno Cathartová?"

"Už jsem vám to řekla. Jde mi o reportáž."

"Víte vaše redakce, že jste tu?" zeptal jsem se.

Zamračila se. "Nejsem dítě, můžu si dělat, co chci. Ostatně redakce mne sem poslala."

"Řekli vám, že nás tu najdete?"

"Můj šéfredaktor řekl, ať jsem jdu, a že se uvidí. Poradil mi dobře."

Tatum se obrátil ke mně: "Side?"

"Je to zajímavé."

"Kevin tvrdí, že jste chodil do školy v Liverpoolu," řekla India a vyčítavě se na mne zadívala. "Podle vašeho způsobu řeči se mi to nezdá."

"Vážně?"

"Mluvíte spíš jako absolvent Etonu."

"Jsem dobrý imitátor."

Kdyby ji to opravdu zajímalo, mohla si snadno zjistit, že mezi dvanácti až jednadvaceti lety ze mne jeden newmarketský trenér (který na Eton chodil) udělal dobrého žokeje a ovlivnil svým příkladem můj způsob řeči. Taky mne naučil společenskému chování a rozumnému hospodaření s vydělanými penězi. Byl už starý a záhy zemřel. Často jsem na něho vzpomínal. Díky němu se přede mnou otevíraly mnohé dveře.

"Kevin říká, že jste vyrostl v chudinské čtvrti."

"Chudinská čtvrť je místní určení, není to popis charakteru."

Zatraceně, nenechám se přece vyprovokovat. Usmál jsem se na ni, a to se jí nelíbilo.

Tatum pohoršeně poslouchal. Pak se zeptal: "Kdo je Kevin?"

"Redaktor z Korza."

India dodala: "Je šéfreportér našeho deníku. Prokázal Halleyovi nemalou službu, a ten se pak na něj vykašlal."

"Nepřijemné," řekl Tatum suše.

"Tyhle řeči nikam nevedou," vložil jsem se do rozhovoru. "Indie, pan Tatum není žalobcem v případě, ve kterém já mám svědčit, a můžeme si tu spolu povídat o čemkoli, jako kupříkladu o golfu, a o něm jsme taky mluvili právě v okamžiku, kdy jste přišla."

"Jednou rukou golf hrát nemůžete."

Tatumem to trhlo, mnou ne.

Řekl jsem: "Sledovat golf v televizi může bezruký i beznohý. Jak přišel váš šéf na to, že byste nás tu mohla najít?"

"To mi neřekl. To není důležité."

"Je to naprosto klíčové," řekl Tatum.

"Je to přinejmenším zajímavé, protože právě v Korzu se svého času nejvíc rozčilovali nad mrzačením poníků v Kentu.

Proto jsem se taky spojil s Kevinem Millsem, proto jsme zavedli horkou linku jako akci Zachraňte tussilago farfara."

"Co prosím?" zeptala se India.

Tatum se tvářil pobaveně. "Tussilago farfara je botanický název jedné polní kytky."

"Jak tohle všechno víte?" zeptala se India dopáleně.

"Ověřil jsem si to," odpověděl jsem.

"Ach tak."

Pokračoval jsem: "Pravda je, že jakmile se v případě těch hřebečků mojí zásluhou objevilo, byť vzdáleně, jméno Ellise Quinta, zmíněný denní list otočil kormidlem a zahájil proti mně kampaň. Snad mám právo se zeptat, Indie, proč o mně píšete tak nemilosrdně? Je to normální? Je to tím, že neumíte nic jiného než lidi shazovat a odrovnávat? Neočekával jsem od vás milosrdenství, ale krutost... jednou týdně..., to je příliš."

Tvářila se rozpačitě. Pak se dopustila toho, co mně vyčítala. Začala se kroutit, hájit se.

"Mne směruje můj šéf."

"Chcete říct, že vám říká, co máte psát?"

"Ano. Totiž ne."

"Tak ano nebo ne?"

Podívala se na mne, pak na Tatuma.

"Přeje si, aby můj sloupek zapadl do celkové koncepce."

Mlčel jsem. Tatum taky. India vzdychla: "Jen svatí se nechávají upálit."

Tatum prohlásil vážně: "Pokud se dočtu nějaké narážky, že jsem zde nevhodným způsobem hovořil se Sidem Halleyem o blížícím se procesu s Ellisem Quintem, osobně vás budu žalovat pro pomluvu, slečno Cathartová, a budu žádat nemalé odškodné. Tak si prosím vyberte. Ohni se nevyhnete."

Bylo mi jí skoro líto. Vstala, pohled prázdný, zorničky rozšířené.

"Můžete říct, že jste nás nenašla," navrhl jsem.

Z tváře jsem jí nic nevyčetl. Odvrátila se a vykročila ke schodům.

"Rozpolcená mladá žena. Jak se ale v její redakci dozvěděli, že nás tu mají hledat?"

Zeptal jsem se: "Ukládáte svoje záznamy o plánovaných schůzkách do počítače?"

Zamračil se. "Já osobně ne, dává je tam moje sekretářka. Máme takový systém, aby každý věděl, kde kdo v danou chvíli je. Řekl jsem sekretářce, že sem jdu, ale neřekl jsem jí, s kým se mám setkat. Takže to nevysvětluje..."

Povzdychl jsem si. "Včera večer jste mi volal na mobil."

"Ano, a vy jste mi pak zavolal zpátky."

"Někdo mi mobil odposlouchává. Někdo naše rozhovory vyslechl."

"Zatraceně! Vy jste mi ale pak zavolal zpátky normálním telefonem, nemohli slyšet skoro nic."

"Slyšeli jméno..., jak zabezpečený máte počítač?"

"Měníme heslo každé tři měsíce."

"Máte snadno zapamatovatelná hesla?"

"No..."

"Znám lidi, kteří luští hesla jen tak, pro zábavu. Jiní je luští, aby se dozvěděli, co se tají. Nevěřil byste, jak jsou některé firmy neopatrné, pokud jde o ty nejdůvěrnější informace. Nedávno se někdo naboural do mého vlastního počítače, do toho napojeného na telefonní síť. Stalo se mi to minulý měsíc, mám zvláštní detekční program, kterým se to zjistí. Ať už se mi tam naboural kdokoli, moc nezískal, protože tam nikdy nic důvěrného nedávám. Když si ale dáte dohromady počítač ve vaší kanceláři a můj mobil, lze si z toho vyvodit, že se možná chceme sejít. Tohle je dílo někoho z Korza. Poslali Indii, ať si to ověří... a měla nás. Protože jim to vyšlo, víme, že si to zjišťovali."

"To je k nevíře."

"Kdo vládne v Korze? Kdo určuje politiku deníku?"

Tatum se zamyslel. "Šéfredaktorem je George Godbar, majitelem lord Tilpit."

"Je tu nějaká spojitost s Ellisem Quintem?"

Chvilí uvažoval, pak zavrtěl hlavou. "O ničem nevím."

"Nemá lord Tilpit nějaký zájem na Ellisově televizním programu? Asi bych si to měl ověřit."

Davis Tatum se spokojeně usmál.

Od chvíle, kdy mne na Pont Square přepadl Gordon Quint, uplynulo asi třicet hodin, předpokládal jsem tedy, že už tam na mě s železnou tyčí v ruce a vraždou v hlavě nečeká. Ostatně po smrti Ginnie ho jistě taky zaměstnávají přípravy na koronerovo líčení. Taky mi přišlo, že už to s pudem sebezáchovy trochu přeháním. Odjel jsem tedy z restaurace na Picadilly taxíkem a pro jistotu požádal řidiče, aby dvakrát objel parčík na náměstí.

Všude byl klid. Zaplatil jsem a bez překážek došel ke vchodu, odemkl si, vyšel do prvního patra a vešel do bytu.

Žádné přepadení, nikde nic nezavrzalo, ticho.

Vylovil jsem z drátěné schránky na dopisy několik obálek, ve faxu na mne čekala jedna stránka. Připadalo mi, že se vracím domů po dlouhé době, ale ve skutečnosti jsem odtud odešel včera ráno.

Poraněná ruka mne bolela. No nic, to se dalo čekat. Jezdívám jsem občas dostihy s nějakou tou prasklou kostí, občas jsem tak jel i vítěze. Samozřejmě, že tehdy jsem svoje poranění musel tajit. Dostihoví diváci právem očekávají, že koně, na které si vsadili, pojedou zdraví jezdcí. Je zvláštní, že člověk při dostihu svoje zranění vůbec nevnímá, začne je pociťovat teprve později, když vlna vzrušení opadne.

Nejlepší způsob jak vzdorovat bolesti je soustředit se na něco jiného. Vyhledal jsem si proto telefonní číslo člověka, který se mi staral o počítač, a zavolal mu.

Právě měnil olej, ale jeho žena ho přivolala k aparátu.

"Doug, povězte mi prosím něco o odposlouchávání mobilních telefonů."

"Nepočkalo by to na jindy? Jsem celý mastný."

"Někdo mě odposlouchává."

"Aha." Popotáhl. "Takže asi chcete vědět, jak mu to přikazít, co?"

"Přesně."

Znovu popotáhl. "Dostal jsem rýmu, mám zasviněnou vanu a čekáme na večeri tchýni."

Dal jsem se do smíchu. Neovládl jsem se. "Doug, prosím!"

Slitoval se. "No, vy nejspíš máte analogovej mobil, ten funguje na frekvencích, co se dají odposlouchávat."

Jednoduchý to ale není, člověk z ulice by to nedokázal."

"Vy ano?"

"Já v tomhle nejsem člověk z ulice, ale jsem toho času v průšvihový situaci a měním olej. Možná bych to svedl spravit, ale musel bych na to mít správný nářadí."

"Co s tím tedy mám dělat?"

"Jednoduchý jak facka." Znovu mohutně popotáhl a kýchl. "Musím si podat papírový kapesníky."

Chvilí panovalo úplné ticho, pak bylo z dálky slyšet hlučné smrkání. Potom se konečně znovu ozval odborníkův ochraptělý hlas.

"Takže zahodte analogovej a pořídte si digitální."

"Nepovídejte."

"Side, když je někdo žokej, neznamená to, že dokáže v současné době žít v budoucnosti."

"Jo, tomu rozumím."

"Kdyby lidi měli rozum, používali by jen digitální mobily."

"Poučte mne."

"Digitální systém je založen na dvou číslech, na kombinacích nuly a jedničky. Nula a jednička nás provázejí od zrození počítačů a zatím nikdo nic chytrějšího nevymyslel."

"Fakt?"

Vycítil, že mluvím s mírnou ironií. "Vynález kola taky nikdo nepřekonal."

"To je fakt."

"Právě. Geniální koncepci nevylepšíte."

"To je svatokrádež," poznamenal jsem. Pobavil mne, jako vždy.

"Vůbec ne. Některý věci jsou dokonalý od samého začátku, kupříkladu teorie relativity."

"Uznávám. Tak jak s tím mým mobilem?"

"Signál vyslaný k digitálnímu telefonu není jednodušej signál jako u analogu, je to soubor osmi souběžnejch signálů, ze kterejch každej vysílá jednu osminu toho, co slyšíte."

"Nepovídejte!" "Možná se šklebíte, ale říkám vám to nejpodstatnější. Protože digitální telefon přijímá osm signálů současně, nedokáže je nikdo dekodovat, jedině přijímající aparát. Protože se ale signál skládá z osmi částí, není příjem dokonalej. Sice to v mobilu nepraská a signál se netratí jako u analogovýho, ale zato občas nějaký to slovo vypadne. Odposlouchat se to ale nedá, ani policajti to nedokážou."

To mě zajímalo. "Kde se koupí?"

"Zkusil bych Harrods."

"Obchodní dům Harrods?"

"Jo, jestli se nepletu, máte to za rohem."

"Více méně."

"Tak to zkuste tam, nebo kdekoli jinde, kde prodávají telefony. Můžou vám dát stejný telefonní číslo, co máte teď."

Budete samozřejmě potřebovat SIM kartu. Předpokládám, že ji máte?"

"Nemám," řekl jsem krotce.

"Ale Side!" rozhorlil se a kýchl. "Pardon. SIM karta je identifikační karta uživatele. Bez tý nemůžete existovat."

"Fakt ne?"

"Side, já to s váma vzdávám! Pokud jde o technologii, je nejvyšší čas, abyste se probudil!"

"Já se spíš vyznám v koňských hlavách."

Trpělivě mne začal poučovat. "SIM karta je totéž jako úvěrová nebo platební karta. Máte na ní jméno, číslo mobilu a další údaje, a můžete ji strčit skoro do všech mobilů. Kupříkladu řekněme, že byste byl v Aténách u známých, co mají mobil na SIM kartu. Můžete do jejich telefonu strčit svoji kartu a hovor by se pak zaúčtoval automaticky vám."

"To myslíte vážně?"

"Copak bych žertoval v situaci, v jaký jsem?"

"Kde dostanu tu SIM kartu?"

"Zeptejte se při nákupu." Kýchl. "Zeptejte se někoho, kdo při svém povolání musí cestovat. Váš věrný služebník vám vždy rád poslouží." Popotáhl. "Takže zatím ahoj, Side."

Vděčně a pobaveně jsem položil telefon, otevřel poštu a přečetl si fax.

Písmo Kevina Millse, hlavička s Korzem chyběla. Ať zavolám, a tak jsem vyklepal dlouhé číslo, které mi udal, ale ozval se jenom záznamník, který mi poradil, ať zavolám později.

Na mém záznamníku bylo asi tučet vzkazů, o které jsem nestál.

A v jedné z obálek, v takové velké, hnědé, odeslané ze Shropshiru, byla zpráva, o kterou jsem už nestál vůbec.

V obálce byl výpravný časopis, který jsem si objednal, s podrobným referátem o oné oslavě na počest dědice vévodství u příležitosti jeho osmnáctých narozenin. Byly tam čtyři stránky fotografií, vesměs barevných, s komentářem a kompletním seznamem hostů.

Půl stránky zabíraly efektní obrázky ohňostroje. V jedné skupince, hledící k nebi, stál elegantní a fotogenický Ellis Quint v bílém smokingu. Nebylo pochyb.

Sevřel se mi žaludek. Ohňostroj začal v půl čtvrté, to znamená, že v půl čtvrté, kdy měsíc svítí nejjasněji, byl Ellis sto šedesát kilometrů daleko od hřebčína Windward a od zmrzačeného ročka.

Byla tam celá řada fotografií tančících párů a pak série černobílých fotografií hostů, vždy s příslušnými jmény. Ellis, jak tančí. Ellis, usmívající se ze dvou fotografií, bezstarostný a veselý.

Zatraceně! To tedy musel tomu hříběti nohu useknout dřív, řekněme v jednu hodinu, aby ještě stačil do půl čtvrté dojet na ohňostroj. Nevypátral jsem nikoho, kdo by si pamatoval, v kolik hodin se Ellis na oslavu dostavil, ale několik osob odpřísáhlo, že tam zaručeně byl ve čtvrt na šest, protože v tu dobu pomáhal podnapilému oslavenci a dědici titulu vylézt na stůl a pronést řeč. Oslavenec při té příležitosti vylil Ellisovi na hlavu láhev šampaňského, a to si pamatovali všichni. Ellis nemohl stačit dojet do Northamptonu před úsvitem.

Minulý týden jsem strávil v Shropshiru a sousedním Cheshiru celé dva dny. Potuloval jsem se tam od jednoho vznešeného domu k druhému a kladl všude stejné otázky: Tančila jste s Ellisem Quintem? Jedl (jedla) jste nebo přijel (připíjela) jste si s Ellisem Quintem? Lidé mi zprvu odpovídali ochotně, ale jak se zpráva o mé misi rozletěla po okolí, začal jsem se setkávat s nepřátelstvím, neochotou a narážet na zavřené dveře. Shropshire byl Ellisova doména, tam byli lidé odhodlaní stavět se na hlavu, aby dokázali, že byl obviněn neprávem. Odmítali přiznat, že nevědí, kdy na oslavu přijel.

Nakonec jsem se vrátil k domu vévodkyně a stopl si, jak dlouho odtamtud pojedou k Windward Stud, když pojedou, co to dá, ale s rozumem. Cesta mi trvala dvě hodiny a pět minut. Předpokládal jsem, že v noci, po prázdných silnicích, bych to možná zvládl ujet o deset minut dřív. Nedokázal jsem nic víc, než že by to Ellis mohl stihnout.

Taková teoretická možnost nestačí.

Před podobnými oslavami někteří z hostů, ať zblízka nebo z dálky, pořádají pro jiné pozvané večere. U nikoho z těch, koho jsem se ptal, Ellis na večeri nebyl.

To taky nestačí.

Vzal jsem si k ruce seznam hostů a škrtal ty, se kterými jsem mluvil. Zbývala víc než polovina jmen, většinou mně zcela neznámých. Kde je sakra Chico! Potřeboval jsem ho. Neměl jsem dost času, a upřímně řečeno ani nálady k tomu, abych vyhledal všechny hosty, z nichž někteří by se se mnou stejně nebavili. Museli tam přece mít nějaké lidi - místní lidi -, aby pomáhali zaparkovat vozy. Mít tak Chika! Chico by zašel do místních hospod, promluvil by s lidmi a zjistil by, kdo z těch, kteří parkovali vozy, si vybavuje, kdy vlastně Ellis přijel. Chico to s lidmi v hospodách uměl, já byl jiná kategorie. Zvládl by to policie, jen chtít. Bohužel smrt hříběte neměla takovou váhu jako vražda.

Policie...

Zavolał jsem na policejní stanici Normana Pictona a ohlásil se jako John Paul Jones.

Pobaveně se mi ohlásil a pak mne pozorně vyslechl.

"Moment, jestli tomu správně rozumím, tak ode mne chcete, abych požádal northamptonshirskou policii o laskavost. Co jim za to nabídnu?"

"Stopy krve na nůžkách a srst."

"Jistě si taky udělali testy."

"Jo, jenže to jejich hříbě je po smrti, odvezla ho kafilerka. Chyba, nemyslíte? Vy je politujete, projevíte pochopení, a oni by vám snad za to mohli prokázat laskavost, ne?"

"Vy mě připravíte o hlavu. O co vám vlastně jde?"

"Totiž..., byl jsem tam, když našli ty nůžky, schované v křoví."

"Ano, to jste mi vyprávěl."

"Takže..., přemýšlel jsem o tom. Ty nůžky nebyly zabalené v pytlavině jako ty od Quintových."

"Vím. Taky to byly jináčí nůžky, novější model. Takový se koupí v každém obchodě se zahradnickými potřebami. Potíž je v tom, že ani u nás, ani v Northamptonshiru Ellis tyhle nůžky nekupoval."

"Nebylo by možné," zeptal jsem se, "podívat se ještě jednou na tu látku, do které byly zabalené?"

"Proč? Pokud tam najdeme koňskou srst, nemáme ji s čím srovnat, to je jako s tou krví."

"Podle té látky bychom ale mohli zjistit, odkud se tam ty nůžky vzaly, třeba z kterého zahradnictví, nemyslíte?"

"Pozeptám se, jestli si to už neověřili."

"Děkuju, Normane."

"Poděkujte Archiemu. Nutí mě, abych vám byl k ruce."

"Vážně?"

Poznal mi na hlase, že mne to překvapilo.

"Archie má vliv, a já občanského soudce respektuju a poslouchám."

Když jsme zavěsili, pokoušel jsem se znovu dovolat Kevinu Millsovi, ale znovu se mi ozval elektronický hlas: "Prosím zavolejte později."

Pak jsem seděl nečinně v křesle a pozoroval, jak na pokojném náměstí zvolna zhasíná den a rozsvěcují se světla lamp. Už dávno bylo po rovnodennosti, lidé už mysleli na zimu, rok se chýlil ke konci. Větší část mého života pro mne podzim znamenal vytouženou radost velkých překážkových dostihů, čas velkých vítězů, rychlosti a krve kolotající vzrušením. Teď mi zima přinášela jen marný stesk a účty za topení. Bylo mi třicet čtyři let, ale už jsem cítil přicházející stáří.

Seděl jsem, myslel na Ellise a na spoušť, jakou v mém životě způsobil. Myslel jsem na Rachel Fernsovou a Silverboye, na lymfoblasty. Hlavně jsem však přemýšlel o tisku, o Korze a Indii Cathartové zvlášť, o celých měsících vzorně řízeného tupení a urážek. Vzpomínal jsem na Ellisovy nemilosrdné žerty.

Taky jsem hodně uvažoval o Archiemu Kirkovi, o tom, jak mne přilákal na Combe Basset a věnoval mi darem Normana Pictona.

Taky mne napadlo, zda to nebyl Archie, kdo způsobil, že Norman Picton uvěřil v existenci nějaké vlivné osoby v pozadí, a zda to nebyl Archie, kdo navedl Davise Tatumu, aby si mne na pátrání po té osobě najal. Od Archieho se taky David Tatum možná dozvěděl o mém střetu s padouchem v Jockey Clubu. Pokud ano, jak se to dozvěděl Archie?

Archiemu jsem byl ochotný věřit potud, pokud mne bude správně směřovat a pokud si budu jistý, že nikdo nesměruje jeho.

Vzpomínal jsem na nezvladatelnou zuřivost Gordona Quinta i na praktické důsledky jeho cvičení se železnou tyčí.

Myslel jsem taky na Ginnie Quintovou a na její šestnáctipatrový pád.

Myslel jsem na hřebečky s useknutými nohama.

Když jsem si lehl, pronásledovala mne moje stará noční můra. Agonie. Potupa. Obě ruce...

Vzbudil jsem se celý zpocený. K čertu s tím vším, zatraceně!

Ráno jsem se Kevinu Millsovi zase nedovolal. Jel jsem podzemní drahou do středu města a vylezl na povrch zemský kousek od Companies House na City Road 55.

V Companies House se ke mně většinou chovali ochotně. Měli tam záznamy o všech veřejných i soukromých společnostech s ručením omezeným v celém Spojeném království, ba měli i výroční finanční zprávy, řádně auditované, investice, aktiva, záruky i jména hlavních akcionářů a ředitelů správních rad.

Brzy jsem zjistil, že společnost Topline Foods byla založena už před lety, ale že ji přednedávnm převzali noví velcí

investoři a že má nové vedení. Hlavní akcionář a ředitel je Owen Cliff Yorkshire. Členů správní rady bez výkonné moci je patnáct. Jedním z nich je lord Tilpit.

Firma sídlila ve Frodshamu v Cheshiru. Sídlu odpovídala i registrovaná adresa podniku.

Společnost vyrábí potravu pro zvířata.

Když jsem si nastudoval Topline, našel jsem si deník Městské Korzo (Městské z názvu vypustili v roce 1900, ale charakter novin-drbů nezměnili). Dočetl jsem se různé zajímavosti. Pak jsem si vyhledal televizní společnost, vysílající Ellisův sportovní program, ale tam po Tilpitovi ani Owenu Yorkshirovi nebylo sebemenší stopy.

Odjel jsem domů (bez zvláštních příhod) a zavolal Archiemu. Jeho žena mi řekla, že je v práci.

"Můžu mu tam zavolat?" zeptal jsem se.

"To raději ne, Side, nebyl by rád. Předám mu váš vzkaz, až se vrátí."

Prosím zavolejte později.

O něco později jsem znovu zavolal Kevina Millse. Tentokrát mi málem praskly bubínky. "Konečně!"

"Volám vám nejmiň podvanácté," ohradil jsem se.

"Byl jsem v domově důchodců."

"To jste si užil."

"Jedna ošetřovatelka tam pomohla třem babkám na věčnost."

"Chuděry."

"Jestli jste na Pont Square, mohl bych se u vás stavit. Jsem v autě kousek od vás."

"Já myslím, že jsem u vás v redakci na černý listině."

"Jo. Tak teda můžu?"

"Nejspíš ano."

"Výborně."

Vypnul přístroj, než jsem si to stačil rozmyslet. Netrvalo ani deset minut a přijel.

"Máte to tu hezký," řekl obdivně. "Představoval jsem si to jinak."

Starožitný psací stůl, brokátem potažená křesla a dva drahé, nové, intarzované stolky z exotického dřeva. Šedomodré, klidné barvy. Jediný drsnější vetřelec byl prastarý hrací automat na žetony.

Jako většina mých návštěvníků zamířil Kevin Mills přímo k němu. Nechával jsem vždy několik žetonů na zemi, větší zásobu jsem dával do skleněné misky na vedlejší stolek. Kevin se shýbl pro žeton, vložil ho do otvoru a zatáhl za páku. Kolečka se hlomozivě otáčela. Když se zastavila, naskočily dvě třešně a jeden citron. Shýbl se pro další žeton a znovu zkusil štěstí.

"Jak se dá rozbít bank?" zeptal se.

"Tři koně s jezdci nad překážkou."

Ostře se na mne zadíval.

"Dřív se vyhrávalo na tři zvony, ale přišlo mi to nezajímavý, tak jsem to nastavil jinak."

"Sejdou se někdy ty tři koně?"

Přikývl jsem. "Jo. Pak se sypou žetony na podlahu proudem."

Hrací automaty jsou návykové. Pro mne to byla náhražka gauče u psychiatra. Kevin hrál celou dobu, co jsme si povídali, ale docílil jen dva koně a pomeranč.

"Proces začal, Side," řekl. "Tak mi to koukejte vyklopit."

"Proces zahájili jen technicky. Nemůžu vám říct vůbec nic. Až to odročí a znovu řádně zahájí, můžete si všechno poslechnout u soudu."

"To nebude exkluzivní reportáž," zlobil se.

"Víte zatraceně dobře, že vám nic říct nemůžu."

"Celej případ jsem vám naservíroval."

"Já vyhledal vás. Proč vlastně vaše noviny přestaly pomáhat majitelům hřebečků a vzaly si místo toho do prádla mne?"

Soustředil se na hru. Dva banány a jedna ostružina.

"Proč?" opakoval jsem.

"To je naše politika."

"Či politika?"

"Čtenáři chtějí skandály, kapky jedu, to je jejich."

"Ano, ale..."

"Poslyšte, Side, dostáváme pokyny shora. A neptejte se od koho, protože já to nevím. Nelíbí se mi to. Nikomu se to u nás nelíbí. Nemáme ale na vybranou, musíme držet lajnu, nebo jít jinam, když se nám to nezdá, někam, kde se nám líbit bude. Víte přece, jak to chodí. Já dělám v redakci Korza, protože to jsou slušný noviny se slušnejma komentářema. Je pravda, že sem tam někdo přijde o dobrou pověst, ale jak už jsem řek, to si přeje náš vážený čtenář. Čas od času se stane, že nám dají přímý pokyn, jako třeba 'podejte si Sida Halleyho'. Musím říct, že jsem se do toho dal bez ujímání, protože jste se na mě vykašlal."

Nepřestával hrát. Díval se na automat. Hrál jako o závod.

"Co India Cathartová?" zeptal jsem se.

Zatáhl za páku a čekal. Objevily se dva citrony a jeden kůň nad překážkou.

"India...", začal zvolna. "Nevím proč, ale ta do vás prát nechce. Prý se jí líbilo, jak jste spolu byli na večeři, že prý jste byl milý a tichý. Milý! No to mě podržte. Její šéf z ní musel do toho prvního sloupce ty jedy cedit po mrňavých kapkách. Nakonec z toho větší kus napsal za ni. Když to příští den četla, vztekala se jak čert, ale to už to bylo venku, noviny na stánkách, nemohla s tím nic dělat."

Potěšilo mne to víc, než jsem čekal, ale nedal jsem to před Kevinem najevo. Zeptal jsem se: "Co ale potom ty rány nožem do zad, týden co týden?"

"Nejspíš jí nic jinýho nezbyvá, drží lajnu. Z něčeho žít musí."

"Je za těmi pokyny George Godbar?"

"Velký bílý náčelník? No asi jo, šéfredaktor má poslední slovo."

"A co lord Tilpit?"

Pobaveně se na mne podíval. Vyšly mu dvě hrušky a jeden citron.

"To není žádný majitel-vládce jako ze starý školy. Žádný Beaverbrook nebo Harmsworth. Skoro nevíme, že žije."

"Dal nějaký směrnice Godbarovi?"

"Asi jo." Jeden kůň, jeden čert a třešně. "Proč mám najednou pocit že vy zpovídáte mě, místo abych z vás něco tahal já?"

"Nemám tušení. Co víte o Owenu Cliffordu Yorkshirovi?"

"Do prdele. To je kdo?"

"Patrně přítel lorda Tilpita."

"Side, dělám jen svou práci," bránil se. "Jsem na vraždy, znásilnění, starý dámy zardoušený ve spaní. Nekoušu do ruky, která mě platí."

Vztekle bouchl pěstí do automatu. "Tahle zatracená mašina mě nemá ráda."

"Nemá duši."

Umělými prsty jsem nasoukal do automatu hrst žetonů a zatáhl za páku. Tři koně. Vodopád lásky. Život tropí žerty. Kevin Mills, se svým bříškem, knírem a špatnou náladou, odešel za svým počítačem a já znovu zavolał Normanu Pictonovi. Hlásil jsem se zase jako John Paul Jones.

"Mojí kolegově si myslí, že John Paul Jones je donašeč."

"Skvělý."

"Tak co to bude tentokrát?" zeptal se.

"Máte ještě ty krmné granule, co se našly ve výběhu u Betty Brackenové a ty, co se našly poblíž toho landroveru?"

"Jo, máme, a jak už víte, mají stejné složení."

"Mohl byste v tom případě zjistit, jestli je nevyrábí Topline Foods, s.r.o., z Frodshamu v Cheshiru?"

Po krátké odmlce se opatrně zeptal: "Možná by to šlo, ale je to opravdu nezbytný?"

"Kdybyste mi jich pár dal, mohl bych si to zjistit sám."

"Nemůžu vám dát ani jednu, jsou spočítaný, nasáčkovaný a řádně evidovaný."

"Do háje!"

Klidně jsem si jich tehdy mohl pár strčit do kapsy. Nebyl jsem dost prozíravý. Dobře mi tak.

"Proč je důležitý, odkud jsou?" zeptal se Norman.

"Hm..., vzpomínáte si, jak jste se zmínil, že za tím případem je někdo vlivný? Tak abyste věděl, pověřili mě, abych toho někoho našel."

"Páni! Kdo vás tím pověřil?"

"To vám nemůžu říct. Jméno klienta je důvěrný, však to znáte."

"Byl to Archie Kirk?"

"Co já vím, tak ne."

"Hm."

Nepřesvědčil jsem ho.

"No, můžu udělat aspoň tohle: když mi opatříte granule od Topline, pokusím se zařídít testy, aby se zjistilo, jestli odpovídají skladbou těm, co máme. Víc udělat nemůžu, a i tohle je víc, než se patří. Neměl byste vůbec šanci nebýt toho, že jste položil základ obžaloby. A opovažte se mne v tomhle ocitovat!"

"Jsem vám opravdu vděčný. Ano, obstarám granule Topline, ale těm, které máte, nejspíš přesně odpovídat nebudou."

„Proč myslíte že ne?"

"Od doby, kdy vyrobili ty vaše, se mohla přesná váha přísad změnit. Každá várka má takřikajíc svůj vlastní prolil."

Věděl, o čem mluvím, taky mu bylo jasné, že analýza přísad může prokázat původ takového výrobku se stejnou přesností jako rýhy na plášti kulky zbraň.

"Proč se zajímáte o Topline?" zeptal se Norman.

"Kvůli klientovi."

"Jděte do háje s tím svým klientem. Spusťte." Když jsem neodpovídal, povzdechl si. "Tak tedy dobře. Teď mi to asi říct nemůžete. Nemám rád detektivy amatéry. Jo, mám pro vás kus toho špinavýho hadru z Northamptonu. Tedy slíbili mi, že mi to sem odpoledne pošlou. Co s tím chcete dělat? A už jste hnul s tím Quintovým alibi?"

"Jste skvělý! Kde se sejdeme? Ale s tím alibi jsem nehnul."

"Tak se víc snažte."

"Jsem pouhý amatér."

"Dobrý, dobrý. Přijďte v pět k jezeru, musím odtamtud odvézt loď k nám domů a uložit ji na zimu. O.K.?"

"Budu tam."

"Tak na shledanou."

Zavolał jsem do nemocnice v Canterbury. Sestra mi sdělila, že Rachel klidně pospává.

"Co z toho vyplývá?"

"Není jí o nic hůř než včera, pane Halley. Kdy zase přijedete?"

"Brzy."

"To je dobře."

Odpoledne jsem strávil výměnou svého starého zranitelného analogového mobilu za digitální, přijímající osm oddělených impulsů, jaké by nerozluštili ani odborníci policisté z Thames Valley, natož pak Korzo.

Z bytu jsem zavolał slečně Richardsonové do Northamptonshiru. Prohlásila energicky že ne, nepřeje si mne vidět, nemám k ní jezdit. Ginnie a Gordon Quintovi jsou prý její velcí přátelé a teorie, že by Ellis mohl úmyslně ublížit koni, je prý nepředstavitelná. Něco takového může napadnout jen špatného člověka. Ginnie jí o mně vyprávěla a byla velmi Nešťastná.. Za její smrt můžu já.

Se dvěma otázkami jsem se nicméně nepřestal vnučovat, a v jistém smyslu jsem odpověď získal.

"Když jste hříbě v sedm ráno našli, řekl vám veterinář, jak dlouho je asi noha uťatá?"

"Ne, neřekl."

"Mohla byste mi říct, jak se jmenuje, a jeho telefonní číslo?"

"Ne."

Za léta svého detektivního působení jsem nashromáždil celou polici různých místních telefonních seznamů, takže jsem v northamptonshirských Zlatých stránkách celkem snadno veterináře vyhledal. Projevil ochotu a řekl, že udělá, co bude v jeho silách. Nedokázal mi ale říct víc, než že jak na pahýlu nohy, tak na amputované části nebyly stopy po čerstvém krvácení. Na tom, aby hříbě okamžitě utratil, prý trvala sama slečna Richardsonová a on s ní souhlasil. Taký to okamžitě provedl.

Ani policii nedokázal přesněji určit dobu amputace, spíš se přikláníl k domněnce, že se to muselo stát před delší dobou. Byla to čistá sečná rána, způsobená jediným seknutím. Veterinář taky řekl, že mu nejde na rozum, jak je možné, že hříbě zřejmě klidně postálo, když mu ten kdosi nůžky na nohu nasazoval. Potvrdil, že hříbě mělo lehké podkovy a že se kolem povalovaly krmné granule. Paní Richardsonová je však koním dávala běžně jako doplněk travního krmiva.

Snažil se mi být nápomocný, ale nepomohl mi.

Musel jsem vymyslet, jak se dostanu k jezeru. Řídit auto, jindy samozřejmost, bylo najednou složité. Měl jsem na volant Mercedesu přidělaný knoflík, aby mi na řízení stačila pravačka a levou, necitlivou protézou jsem řadil.

Zkusil jsem sevřít pravou ruku v pěst. Silně protestovala. K vzteku. Spolkl jsem ibuprofen a vyjel k jezeru. Litoval jsem, že nemám Chika, chyběl mi.

Norman vyzvedl loď a nakládal ji na trajler stojící těsně u vody. Statný, schopný, bystrý, sledoval, jak opatrně vystupuju z auta. Zamračil se.

"Co vás bolí?"

"Sebeláska."

Dal se do smíchu. "Pomůžete mi s tou lodí prosím? Táhněte, až ji zvednu."

Podíval jsem se na loď a řekl stručně, že to nezvládnu.

"Stačí táhnout jednou rukou," namítl.

Věcně jsem mu vyličil, jak se mě Gordon Quint snažil praštit do hlavy, ale neuspěl a napáchal jen menší, byť nepříjemné škody.

"Říkám vám to pro případ, že by se znovu o něco takového pokusil s větším úspěchem. Byl skoro nepřičetný, kvůli Ginnie."

Jak se dalo očekávat, Norman řekl, že to mám oficiálně ohlásit.

"Ne, říkám vám to zcela neoficiálně. Nechci, aby se to dostalo ven."

Šel vyhledat přítele, který by mu pomohl s lodí. Pak navlékal na motor zvláštní pouzdro na zip.

Zeptal jsem se: "Jak a kdy jste přišel na to, že za tím vším je někdo, kdo má vliv?"

"Kdy a jak?" Při řeči pokračoval v práci. "To už je několik měsíců..., mluvili jsme o tom s Archiem. Totiž, začalo to jako obyčejný případ, i když je fakt, že Ellisova popularita budila zájem tisku. Pak najednou, než jsem se nadál, na mě začal tlačit vrchní komisař, že prý se mám snažit najít důvod pro stažení žaloby. Když jsem mu ukázal, jaký důkazy už máme, řekl, že policejního ředitele to netěší. Když to policejního ředitele netěší, jde vždy o totéž, o politický tlak zvenčí."

"Jaký politický tlak?"

Norman pokrčil rameny. "Nejde myslím o stranický tlak, spíš o nějakou zájmovou skupinu, o lobování. Někdo s někým domluvil něco jako: Quintovu žalobu spláchněte, rozbijte ji, vyplatí se vám to."

"Za peníze ale ne!"

"Side!"

"Omlouvám se."

"To bych prosil." Ovázal zabalený motor provázkem. "Já taky nechci peníze za kus špinavého hadru z Northamptonshiru."

"Omlouvám se na kolenou."

Ušklíbl se. "To je úspěch."

Vlezl do lodi a začal tam kde co upevňovat, aby to za jízdy nedělalo neplechu.

"Nikdo tomu tlaku zatím nepodleh," poznamenal. "Žalobu proti Ellisu Quintovi nikdo nestáhl, i když je teď trochu pošramocená. Vás očernili tak, že se z vás skoro stala oběť celý žaloby. Je to nefér, ale je to fakt."

"Hm."

Davis Tatum mě vlastně pověřil, abych našel toho, kdo se snaží mě přeprat. Nebylo to poprvé, že se někdo snažil mě vyřadit ze hry. Poprvé mi ale někdo za to, že se pokusím sám sebe zachránit, nabídl peníze. Abych se zachránil, musím přeprat Ellise Quinta, za to mi platili. Za co ještě?

Norman zacouval autem k vleku a připojil ho. Pak se naklonil do vozu předním okénkem u spolujezdce, otevřel

přihrádku na rukavice a vytáhl z ní plastový pytlík. Podal mi ho.

"Jeden kus špinavýho hadru," řekl vesele. "Ten vás bude stát omluvu na kolenou ráno co ráno před snídaní celý příští týden."

Vděčně jsem pytlík převzal. Uvnitř byl špinavý pruh látky asi deset centimetrů široký a dost dlouhý, několikrát poskládaný.

"Dlouhý to je asi metr," řekl Norman. "Víc mi toho nechtěli dát. A musel jsem podepsat převzetí."

"Výborně."

"Co s tím chcete dělat?"

"Nejdřív ze všeho to dám vyčistit."

"Má to nějaký vzorek," řekl Norman váhavě. "Natištěnýho tam ale není nic, těžko zjistit, odkud ten hadr je. Žádný jméno zahradnictví, nic."

"Nedělám si velký iluze," zavrtěl jsem hlavou. "Upřímně řečeno, chytám se teď každý maličkosti."

Norman stál roznožený, ruce v bok. Ztělesnění policejní síly a jistoty. Ve skutečnosti v tu chvíli váhal, nemohl se rozhodnout.

"Do jaký míry se na vás můžu spolehnout?" zeptal se.

"Pokud jde o mlčení?"

Přikývl.

"To jsme přece už probrali."

"Před několika měsíci."

"Od té doby se nic nezměnilo," poznamenal jsem.

Konečně dospěl k rozhodnutí. Znovu se okénkem ponořil do auta a vytáhl tlustou velkou obálku. Podal mi ji.

"To je kopie rozboru těch granulí. Přečtěte si to a pak to sešrotujte."

"Děkuju."

Držel jsem v ruce obálku a pytlík s vědomím, že tak bezmeznou důvěru nesmím brát na lehkou váhu. Musí mi hodně věřit, pomyslel jsem si, a cítil spíš tíhu zodpovědnosti než uspokojení.

"Tak mě napadlo..., začal jsem zvolna. "Vzpomínáte si, jak jsme v červnu našli ty věci v landroveru Gordona Quinta?"

"Samozřejmě."

"Byla tam stočená kovářská zástěra. Tu jsme asi nevzali, že?"

Zamračil se. "To si nevybavuju..., ačkoli ne, mezi věcmi, co jsme odvezli, nebyla. Je to důležitý?"

"Od začátku mi připadalo zvláštní, že koně postáli, zatímco jim někdo přikládal nůžky na nohu, i když jsem bral v úvahu, že si ten někdo mohl koně podržet za úvazek a že mu dával granule. Koně mají velmi citlivý čich... Všichni ti hřebečci byli okovaní, ověřil jsem si to u jejich veterinářů. Znali tedy pach kovářské zástěry. Řekl bych, že si Ellis na sebe takovou zástěru bral, aby hřebečky uklidnil. Mysleli si, že to je kovář, tomu důvěřovali, ten je klidně mohl vzít za nohu a přiložit nůžky."

Díval se na mne ohromeně.

"Co vy na to?" zeptal jsem se.

"Co já..., v koních se vyznáte vy."

"Kdybych se chtěl dvouletkovi dostat k nohám, udělal bych to takhle."

"Když to říkáte, tak to tak asi bude."

Automaticky mi na rozloučenou podával ruku, pak si ale vzpomněl na ruční práci Gordona Quinta, pokrčil rameny, ušklíbl se a řekl:

"Kdyby se z toho hadru vyklubalo něco zajímavého, dáte mi vědět?"

"Samozřejmě."

"Takže zatím..."

Zamával mi a odjel i s lodí. Vrátil jsem se k vozu, uložil obálku i pytlík a zajel o kousek dál, do Shelley Green k domu Archieho Kirka. Právě se vrátil z práce. Odvedl mne do obývacího pokoje, zatímco jeho usměvavá paní v kuchyni chystala jídlo.

"Jak se daří?" zeptal se Archie. "Whisky?"

Přikývl jsem. "Hodně vody prosím."

Pokynul mi, abych si sedl. Usadili jsme se. Tmavým dřevem obložený pokoj teď v říjnu vypadal dobře, umělé plamínky na umělém žhavém uhlí v krbu prospěly místnosti víc než červnové slunce.

Archieho jsem od června neviděl. Znovu jsem zaznamenal jeho záměrnou, vedou nenápadnost a pohotový internet v jeho očích.

Řekl jako mimochodem: "Neměl jste to lehké."

"Je to na mně vidět?"

"Ano."

"To nic. Mohl byste mi prosím odpovédět na několik otázek?"

"Záleží na tom, na co se budete ptát."

Pil jsem jeho celkem nezajímavou whisky a snažil se uvolnit, abych vypadal co možná nevinně a neútočně.

"Tak pro začátek..., co vlastně děláte?"

"Jsem státní zaměstnanec."

"Tím jste mi toho moc neřekl."

"Zkuste to z jiného konce."

S úsměvem jsem poznamenal: "Moudrý člověk si přeje vědět, čí ruka ho platí."

Zarazil se, ani nedonesl skleničku k ústům.

"Pokračujte," řekl.

"Dobře. Tak tedy..., znáte Davise Tatuma?"

Po krátké odmlce řekl že ano.

Najednou byl ve střehu. On, stejně jako já, musel napřed vytřídit minové pole faktů, které člověk může nebo nesmí vyzradit. Staré dilema - ví, že vím, co ví - jako dětská hra.

Zeptal jsem se: "Jak se má Jonathan?"

Dal se do smíchu. "Však já slyšel, že jste šachista. Prý dokážete lidi zatraceně zmást, myslí si, že vyhrávají, a najednou báb."

Hrál jsem šachy jen s Charlesem, v Aynsfordu, a to jen několikrát.

"Znáte mého bývalého tchána?" zeptal jsem se.

"Charlese Rolanda?"

S jiskrou v oku řekl: "Mluvil jsem s ním telefonicky."

Aspoň mi nelže, pomyslel jsem si, a protože mi nelže, vím jak dál. Zeptal jsem se na Jonathana a na Archieho sestru, Betty Brackenovou.

"Ten zatracený kluk je ještě stále v Combe Bassetu a teď, po skončení sezóny vodního lyžování, jde všem strašlivě na nervy. Jste snad jediný, kdo v něm vidí zrnko dobrého."

"Norman taky."

"Norman v něm vidí nadaného vodního lyžaře s kriminálními sklony."

"Dostává Jonathan nějaké peníze?"

Archie potřásl hlavou. "Jen kapesné, na zubní pastu a tak. Je ještě stále v podmínce. Je to zmetek." Odmlčel se. "Za to vodní lyžování platila Betty, jediná z celé rodiny je opravdu při penězích. Provdala se hned po maturitě, Bobby je o třicet let starší. Byl zámožný, když se brali, dnes je ještě bohatší. Jak jste sám viděl, Betty je mu zcela oddaná, vždycky byla. Děti nemají, ona je nemůže mít, je to smutné. Kdyby Jonathan měl jen trochu rozumu, choval by se k Betty hezky."

"Není vypočítavý, aspoň zatím ne."

"Vy ho máte rád?" zeptal se Archie zvědavě.

"Nijak zvlášť, jen mi přijde líto, když nějaký člověk přichází nazmar."

"Je to vrták."

"Ptal jsem se na to hříbě, replantovaná noha drží."

Archie přikývl. "Betty z toho má ohromnou radost. Hříbě už bude navždy kulhat, ale při jeho původu stojí za pokus zkusit chov. Betty se je chystá příští rok nabízet dobrým klisnám zadarmo."

Přišla Archieho žena a zeptala se, jestli se nechci zdržet na večeri, že snadno může navařit o něco víc. Poděkoval jsem jí a zdvihl se k odchodu. Archie mi potřásl rukou. Přivřel jsem oči, protože jsem si nedal dost pozor, ale Archie se zdržel komentáře. Když mne doprovázel k vozu, mizelo už poslední denní světlo, přicházela tma.

Řekl: "Ve státní službě jsem zapojený v malém, nezveřejňovaném odboru. Odbor zřídili už před časem s tím, aby hodnotil, jak se osvědčí určitá jmenování určitých osob do určitých vysokých funkcí. Také se snažíme předvídat všechny možné dopady různých legislativních opatření." Chvilí se odmlčel, pak suše dodal: "Říkáme si útvar Cassandra. Víme, co bude, ale nikdo nám nevěří. Trvale se rozhlížíme po dobrých vyšetřovatelích, zcela nezávislých. Hledají se obtížně. Myslíme si, že vy byste byl ten pravý."

Stál jsem u vozu a díval se mu v hasnoucím světle do očí. Pozoruhodný člověk s pozoruhodnou předvídavostí.

Řekl jsem: "Archie, pracoval bych pro vás ze všech svých sil, pokud bych věděl, že mne neposíláte do nebezpečí, o kterém sice víte, ale které přede mnou tajíte."

Zhluboka se nadechl, ale neřekl nic.

"Dobrou noc," loučil jsem se smířlivě.

"Dobrou noc, Side."

"Zatelefonuju vám," řekl jsem.

Byl to podobný slib jako "někdy se musíme sejít".

Když jsem vyjžděl z brány, stál ještě na štěrkové příjezdové cestě. Pravý státní úředník, pomyslel jsem si. Nikomu nic nemůže závazně slíbit, protože musí počítat s věčnými změnami pravidel v průběhu hry.

Jel jsem na sever, hrabstvím Oxford do Aynsfordu. Zazvonil jsem u postranních dveří. Paní Crossova mi přišla otevřít, a když viděla, že jsem to já, rozzářila se.

"Admirál je v kajutě," řekla vážně, když jsem se ptal, je-li doma, a utíkala Charlesovi oznámit můj příchod.

Ani slovem nekomentoval, že za ním přijíždím během tří dní už podruhé. Ukázal na zlaté křeslo a bez ptaní mi nalil brandy.

Sedl jsem si a popíjel. Byl jsem Charlesovi vděčný za jeho věčnost, střízlivost a sebeovládání. Člověk, který kdysi velel mnoha lodím, byl moje jediná kotva, můj přístav.

"Co ruka?" zeptal se.

"Bolavá."

Přikývl. Čekal.

"Můžu tu přespát?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě."

Chvilí bylo ticho, pak jsem se zeptal: "Znáš Archibalda Kirka?"

"Myslím že ne."

"Říká, že s tebou mluvil telefonicky, před několika měsíci. Je ve státní správě a je taky občanský soudce. Žije poblíž Hungerfordu, jedu právě od něj. Nevybavuješ si ten hovor? Myslím, že se tě vyptával na mě, že si mě chtěl prověřit. Možná jsi mu řekl, že hraju šachy."

Snažil se rozpomenout.

"Určitě o tobě vždy mluvím dobře. Máš snad důvod, proč by sis to nepřál?"

"Ne, to zaručeně nemám."

"Několikrát se mne lidé ptali jak na tvoje schopnosti, tak na charakter. Vždy jsem jim řekl, že pokud hledají vyšetřovatele, nemohou pochodit líp než s tebou."

"To je od tebe hezké."

"Nesmysl. Proč se ptáš na toho Archibalda Kurka?"

"Kirka."

"Tak tedy Kirka."

Napil jsem se brandy.

Řekl jsem: "Pamatuješ se, jak jsi se mnou šel kdysi do Jockey Clubu? Jak se nám podařilo zneškodnit ředitele jejich bezpečnostní služby?"

"Jak bych na to mohl zapomenout!"

"Nevyprávěl jsi o tom Archiemu Kirkovi?"

"Jistěže ne. Nemluvím o tom nikdy, s nikým."

"Někdo o tom mluvil," řekl jsem otráveně.

"Je pravda, že Jockey Club žádnou přísahu mlčenlivosti nesložil," poznamenal Charles.

"To vím." Zamyslel jsem se a pak se zeptal: "Znáš právníka, který se jmenuje Davis Tatum? Je to šéf prokuratury, která žaluje Ellise Quinta."

"Vím o něm, ale nikdy jsme se nesetkali."

"Líbil by se ti, Archie taky." Po chvilce jsem pokračoval: "Oba vědi, co se tehdy v Jockey Clubu odehrálo."

"Side..., záleží na tom tolik? Chci říct, ty jsi tehdy prokázal Jockey Clubu obrovskou službu, když jsi všechny zbavil toho darebáka."

"Davis Tatum a podle mého i Archie si mne najali, abych zjistil, kdo je za kulisami Quintova případu, kdo se to snaží zahrát do autu. Nic jsem ti neřekl."

Usmál se. "Povinnost mlčení vůči klientovi?"

"Stravně. Davis Tatum mi velmi jasně řekl, že ví vše o tom, jak mě páni pohlaváři donutili vysvléknout košili a proč."

Myslím, že jak on, tak Archie si chtějí být jisti, že když mne pošlou do nebezpečí, půjdu."

Dlouze se na mne zadíval. Tvářil se neproniknutelně. Pak se zeptal: "Půjdeš?"

Povzdechl jsem si. "Nejspíš ano."

"Do jakého nebezpečí?"

"Myslím, že to sami nevědí. Ale buďme věcní, pokud někomu jde o to, aby se Ellisův případ nedostal před soud, kdo tomu někomu nejvíc stojí v cestě?"

"Sid."

"Správně. Proto teď ode mne chtějí, abych zjistil, kdo má dostatečně silný důvod odstranit mne natrvalo ze scény. Chtějí vědět kdo a proč."

"Bože Side!"

Na člověka, který zásadně nekleje, to byla silná slova.

Pokračoval jsem: "Takže..., Davis Tatum mi udal jedno jméno, Owen Yorkshire, což je prý majitel firmy Topline Foods. Ta firma sponzorovala v den před Velkou národní v Aintree oběd, kde byl Ellis Quint jako čestný host. Mezi hosty byl taky lord Tilpit, a ten je ve správní radě Topline Foods a patří mu Korzo, tedy noviny, kde ze mne dělají blbce už několik měsíců."

Seděl, ani se nahnul.

"Půjdu se tedy podívat, o co vlastně Owenu Yorkshirovi a lordu Tilpitovi jde. Kdybych se nevracel, vyhlas poplach."

Zalupal po dechu. Pak řekl: "Nedělej to, Side."

"Já vím, já vím, ale když to neudělám, Ellis z toho vyjde, bude se nám smát, a já budu mít na věky zničenou pověst, to snad chápeš."

Chápal.

Ozval se až po chvilce: "Teď si matně vzpomínám, že jsem s tím Archiem hovořil. Chtěl vědět, jak ti to myslí, prý ví, že fyzicky statečný jsi. Zvláštní formulace, proto jsem si to zapamatoval. Řekl jsem mu, že šachy hraješ rafinovaně. Je to pravda, i když je to už dávno, ještě předtím, než se to všechno stalo."

Přikývl jsem. "Když poradil svojí sestře, aby mi v půl šesté ráno zatelefonovala, že má hříbě bez nohy, už toho o mně věděl víc než dost."

"Takže on je bratr paní Brackenové?"

"Ano." Napil jsem se brandy. "Charlesi, kdybys náhodou mluvil se sirem Thomasem Ullastonem, nemohl by ses ho mezi řečí zeptat, jestli o té méj historii s Jockey Clubem neřekl Archiemu Kirkovi nebo Davisu Tatumovi?"

Sir Thomas Ullaston byl tehdy hlavním stevardem a vedl šetření, které vyústilo v usvědčení a odstranění šéfa bezpečnostní služby klubu, toho, který nechal Chika a mne zmlátit, aby nás navždy odradil od naší práce. Pokud šlo o mne, byla to věc dávno pohřbená a já si velmi přál, aby v zapomnění zůstala.

Charles slíbil, že se sira Thomase zeptá.

Poprosil jsem ho: "Hlavně ať se to od něj nedozví redakce Korza!"

Charlese ta představa vyděsila skoro stejně jako mě.

V tu chvíli někdo zazvonil u postranního vchodu. Charles se zamračeně podíval na hodinky.

"Kdo to může být? Je už skoro osm."

Brzy se to dozvěděl. Z haly se ozval důvěrně známý hlas: "Tati?" Ve dveřích se objevila důvěrně známá postava.

Jenny, Charlesova mladší dcera..., moje bývalá žena. Žena ještě stále roztrpčená, s hadím jazykem plným jedu.

Snažil jsem se nedat najevo, jaké mám pocity. Vstal jsem a Charles taky.

"Jenny," řekl, "to je hezké překvapení!"

Jako vždy mu trpně nastavila tvář. lekla: "Jeli jsme kolem, tak jsme se přece museli zastavit, to jinak nešlo." Chladně se obrátila ke mně a dodala: "Neměli jsme tušení, že tu budeš ty, až když jsme venku zahlédli tvůj vůz."

Vykročil jsem jí vstříc a políbil ji na tvář stejně věcně jako ona Charlese. Přijala tu povrchní zdvořilost velmi civilizovaně jako vždy, jako když se zdraví protivníci po bitvě.

"Jsi hubený." Řekla to kriticky, ne starostlivě.

Je stále krásná, pomyslel jsem si, ale nemělo smysl myšlenku vyslovovat, jen by se ušklíbla, a to jí neslušelo. Slovem mě dokázala zranit snadno a často. Bránit jsem se mohl jen jediným způsobem mlčením.

Do místnosti vešel její urostlý, pohledný muž. Potřásl si rukou s Charlesem a omlouval se přitom, že přijeli bez ohlášení.

"Ale můj milý, přece jste vítáni kdykoliv."

Anthony Wingham mne oslovil vlídně a s mírnými rozpaky: "Side..." Podal mi ruku.

Když mi tiskl pravici, napadlo mne, jak je zvláštní, kolikrát za den člověku někdo třese rukou, dřív jsem to nějak nevnímal.

Charles všem nalil něco k pití a pozval nás všechny na večeři. Anthony Wingham se zdvořile omluvil a poděkoval.

Jenny se na mne studeně podívala a usadila se na zlatém brokátovém křesle.

Charles zahájil s Anthonym společenský hovor, ale když společně probrali počasí, došel mu dech. Stál jsem vedle obou mužů, díval se na Jenny a ona se dívala na mne. Když hovor vázl, řekla do náhlého ticha:

"Side, asi to neslyšíš rád, ale tentokrát ses dostal do pěkné kaše."

"Ne."

"Ne co?"

"Ne, neslyším to rád."

"Ellis Quint! To sis věru ukousl víc, než stačíš strávit. V létě chodili novináři dokonce otravovat i mne. Ale to asi víš." Neochotně jsem přikývl.

"Ta redaktorka z Korza! Nemohla jsem se jí zbavit," stěžovala si Jenny. "India Cathartová. Tahala ze mě rozumy o tobě a jak to bylo s naším rozvodem. Víš, co pak napsala? Napsala, že jsem řekla, že jsi nejen mrzák, ale že ti chybí mužnost."

"Četl jsem to."

"Vážně? A jak se ti to líbilo? Líbilo se ti to, Side?"

Neodpověděl jsem.

Zato Charles se vzepřel: "Jenny, přestaň!"

Náhle jí oči zjihly, nenávist a hořkost se zcela vytratily a pod jejich slupkou se objevila ona milá, laskavá dívka, kterou jsem si kdysi vzal za ženu. Byla to zcela náhlá změna, jako když se mříže vězení promění v prach. Jenny se konečně osvobodila, pomyslel jsem si.

"Já jí tehdy nic takového neřekla," omlouvala se nejistě, "opravdu ne, všechno si to vymyslela."

Polkl jsem. Vzkříšení staré Jenny pro mne bylo snad ještě bolestnější, než její někdejší nepřátelská přezíravost.

"Cos jí vlastně řekla?"

"Já... jen..."

"Jenny!" ozval se Charles.

Jenny promluvila k němu: "Řekla jsem jí, že jsem v Sidově tvrdém světě nedokázala žít. Taky jsem jí řekla, že ať napíše, co chce, jeho tím nezlomí ani nepokoří, protože to nedokáže nikdo na světě. Taky jsem jí řekla, že Sid nikdy nedává najevo city a že ocel je ve srovnání s ním měkká jako rozbředlé máslo, a že jsem proto vedle něho nevydržela."

Podobná slova už jsme oba, Charles i já, od Jenny slyšeli, jen Anthony se tvářil překvapeně. Zadíval se z výšky na moje nezajímavé neškodné Já a očividně si myslel, že mne Jenny odhadla špatně.

"India Cathartová jí taky neuvěřila," utěšoval jsem ho.

"Prosím?"

"Taky umí číst myšlenky," řekla Jenny, odložila skleničku na stůl a vstala. "Anthony, miláčku, měli bychom jít, ano?"

Obrátila se k otci. "Odpusť, že to bylo jen na chvíličku." Mně řekla: "India Cathartová je mrcha."

Políbil jsem Jenny na tvář. "Mám tě pořád rád."

Krátce se mi zadívala do očí. "Nedokázala bych s tím žít, řekla jsem ti pravdu."

"Já vím."

"Nedovol jí, aby tě zlomila."

"Ne, nedovolím."

"A je to," řekla vesele a s úsměvem. "Když ptáci vylétají z otevřené klece, radostí zpívají. Takže... sbohem, Side."

Tvářila se šťastně. Smála se. Bolestně jsem vzpomínal na dobu našeho prvního setkání, kdy tak šťastně a spokojeně vypadala stále. Ne, kolo času člověk zpět neotočí.

Řekl jsem: "Sbohem, Jenny."

Charles nic nepochopil. Šel dceru a zetě vyprovodit. Vracel se zamračený a zamyšlený.

"Já té své holce nerozumím. Ty ano?"

"Ó ano."

"Nejdřív tě roztrhá na kusy..., ty to sneseš, ale já to nesnáším. Proč se nikdy nebráníš?"

"Uvědom si, co jsem z ní udělal."

"Věděla, koho si bere."

"Myslím, že nevěděla. Být provdaná za dostihového jezdce není vždy snadné."

"Jsi příliš shovívavý. Ale víš, co mi řekla teď, před chvilkou, už na odchodu? Já tomu opravdu nerozumím... Vzala mne kolem krku skutečně mne objala, žádné formální políbení - a řekla: Postarej se o Sida."

V tom okamžiku jsem se rozložil, málem jsem se rozbřečel.

"Side..."

Potřásl jsem hlavou, musel jsem se vzpamatovat. Řekl jsem: "Usmířili jsme se."

"Kdy?"

"Právě teď. Už je z ní zase stará Jenny, osvobodila se ode mne. Najednou zničeho nic byla volná..., teď už ji nic nebude nutit, aby mne trhala na kusy, jak ty říkáš. Myslím, že z ní ten zničující hněv konečně vyprchal. Přece řekla, že jako by vyletěla z klece."

Přikývl. "Kéž by to tak bylo," netvářil se přesvědčeně. "Musím se něčeho napít."

Usmál jsem se na něj a šel si taky nalít. Když jsme pak spolu družně stolovali, uvědomil jsem si, že ve chvíli, kdy mne jeho dcera přestala nenávidět a trápit, necítím úlevu, naopak, mám pocit ztráty.

10

Ve čtvrtek brzo ráno jsem z Aynsfordu odjel do Londýna a zaparkoval, jako obvykle, ve velkých podzemních veřejných garážích kousek od Pont Square. Odtamtud jsem zašel do své prádelny a čistírny, kde mi prali košile, a počkal jsem si, až mi tam vyčistí pruh hadru z Northamptonschiru.

Po dvojím vyčištění vylezl ze stroje roztržený cár. Byl tyrkysový, s nepravidelným vzorem v zelené, hnědé a lososově růžové. Místa zůstaly černé skvrny.

Uprosil jsem zaměstnance čistírny, aby mi hadr vyžehlil, ale docílil jsem jen toho, že ten roztržený cár byl placatý a ne zmuchlaný.

"Co kdybych to normálně vypral ve vodě a v pracím prostředku?" zeptal jsem se statného pracovníka.

"Uškodit to nemůže," řekl ironicky.

Hadr jsem vypral, znovu vyžehlil, a nic jsem tím nezískal. Jen tyrkysové cáry s nezřetelným vzorem a sem tam roztroušenými černými skvrnami.

S pomocí Zlatých stránek jsem navštívil výstavní prostory velkoobchodu jednoho známého textilního návrháře. Byl tam starší pán, který mi velmi zdvořile vysvětlil, že můj vzorek textilu je tkaný, zatímco jeho podnik vede jen látky potištěné a zásobuje jiné sektory trhu. Oni se v podniku soustřeďují především na vyšší střední vrstvy, zatímco já bych se prý měl poradit s návrhářem interiérů. Byl tak hodný, že mi napsal seznam možností.

První dva páni odborníci se ani nenamáhali mi odpovídat, když z toho nekoukal obchod. Ve třetí firmě jsem narazil na pětadvacetiletého mladíka, který zřejmě trpěl nedostatkem práce. Projel si bledými prsty kadeře spadající na ramena a se zájmem si prohlížel můj exponát. Vytáhl jednu tyrkysovou nit a přidržel ji proti světlu.

"Je to hedvábí," prohlásil.

"Pravé hedvábí?"

"Nepochybně. To byla drahá látka, ručně tkaná. Podívejte se." Obrátil látku naruby. "Tohle je opravdu zajímavé, vypadá to jako starý lampas. Kde jste k tomu přišel? Barvy jsou organické, nejsou minerální."

Zadíval jsem se na něj, na jeho mládí, a zeptal se, jestli by se nechtěl ještě s někým poradit.

"Myslíte proto, že jsem teprve absolvoval školu?" zeptal se bez urážky. "Studoval jsem textil, proto mne sem vzali. Já se v látkách vyznám. Návrháři je netkají, jen je používají."

"V tom případě mi prosím povězte, co že to vlastně mám."

Osahal tkaninu, pak ji přiložil ke rtům, k tváři, jako by se s ní tiše radil, jako s křišťálovou koulí.

"Je to soudobá kopie, velmi zdařilá," řekl. "Je to lampas, utkaný na stavu. Není toho tak velký kus, abych to mohl posoudit s jistotou, ale podle mého je to kopie hedvábného závěsu, jaký utkal přibližně v roce 1760 Phillippe de Lasalle. Originál neměl tyrkysové, ale světle krémové pozadí, se stejným vzorem propletených provazců a listů v zelené, rudé a zlaté."

Zaimponoval mi. "Jste si tím jistý?"

"Učil jsem se tyhle věci tři roky."

"Kdo to vyrábí? Nebudu s tím muset do Francie?"

"Mohli byste to zkusit u jedné nebo u dvou anglických firem, ačkoli počkejte..."

V tu chvíli nás vyrušila přísně vyhlížející paní v černém, s nápadným indiánským náhrdelníkem. Vplula do místnosti a zůstala stát u pultu, na kterém ležel můj nevábně vyhlížející hadr.

"Co tu prosím děláte?" zeptala se mladíka. "Přece jsem vás požádala, abyste vypracoval katalog poslední dodávky."

"Ano, paní Laneová."

"Tak se do toho laskavě dejte. Běžte."

"Ano, paní Laneová."

"Co si račte přát?" obrátila se ke mně.

Můj zdroj informací se na cestě k poslední dodávce zarazil a přes rameno na mne křikl: "Vypadá to na individuálního tkalce, ne na firmu. Zkuste Saula Marcuse."

"Kde?" zavola jsem na mladíka.

"V Londýně."

"Děkuju!"

Zmizel z dohledu. Před nevlídným zrakem paní Laneové jsem svůj hadr sbalil, omluvně se usmál a zmizel.

Saula Marcuse jsem si nejdřív našel v telefonním seznamu a pak osobně. Bělovlasý, bělovousý pán ve vzdušném, prostorném ateliéru v Západním Londýně, poblíž Chiswicku. Vytvářel návrhy textilních vzorů.

Se zájmem si prohlédl můj hadr, ale pak zavrtěl hlavou. Prosil jsem ho snažně, ať uvažuje.

"Mohla by to být práce Patricie Huxfordové," řekl pak váhavě. "Mohl byste to u ní zkusit. Dělá - nebo dělala - podobně. Nikdo jiný mne nenapadá."

"Kde ji prosím najdu?"

"V Sussexu nebo Surrey, tam někde."

"Moc vám děkuju."

Vrátil jsem se na Pont Square a začal hledat Patricii Huxfordovou postupně ve všech sussexských a surreyských telefonních seznamech, co jsem doma našel. Pro jistotu jsem hledal i v sousedních hrabstvích, v Kentu a Hampshiru. Několik Huxfordů jsem našel, ale žádný z nich tkadleny Patricii neznal.

Sakra, skutečně potřebuju asistenta, říkal jsem si, když jsem se loučil se ženou pana Paula Huxforda, obchodníka.

Podobné pátrání může trvat celé hodiny. Ztracený Chico a jeho vyplašená panička-slepička.

Když zklamaly telefonní seznamy, zkusil jsem to na dotazech, na počítačové informační ústředně. Samozřejmě jsem narazil na obvyklou potíž, počítač si žádá nejen jméno, ale i adresu. Když jsem udal jen hrabství, tedy Surrey, počítač se mi pohrdavě vysmál. Zkusil jsem se tedy ptát na Patricii Huxfordovou bytem v Guildfordu (hlavní město hrabství). Dozvěděl jsem se, že ve městě jsou Huxfordové dva, a to ti, se kterými jsem už hovořil. Kingston, podobný výsledek. Pak jsem systematicky probíral ostatní větší města: Sutton, Epsom, Leatherhead, Dorking... Surrey je hrabství sice rozlohou malé, ale hustě osídlené. Nic jsem nezjistil.

Huxfordů je poměrně málo, ještě štěstí, že se tkadlena nejmenuje Smithová.

Tak to zkusíme se Sussexem. Východní Sussex (hlavní město Lewes) a Západní Sussex (Chichester). V duchu jsem si hodil mincí a rozhodl se, že začnu s Chichesterem. A tu mé uši nemohly uvěřit svému štěstí!

Neosobní hlas mi sdělil, že číslo Patricie Huxfordové je důvěrné a lze je sdělit jen v případě nouzové situace, a to pouze policii. Ztraceně. Kdyby bylo o stupeň míň utajené, byla šance, že by člověk slečnu v centrále umluvil, aby hovor sama volanému nabídla, buď přijme, nebo nepřijme. Patricie Huxfordová si zřejmě cenila úplné soukromí nade vše a proto ani cesta přes ústřednu nepřípadala v její kategorii utajení v úvahu.

V nejvyšším stupni utajení byla čísla, která se v ústřednách nevyskytovala na žádném seznamu, hlavní ústředny o jejich existenci dokonce ani nevěděly. Šlo o vládní čísla, čísla členů královské rodiny a čísla špiónů.

Zívl jsem, protáhl se a snědl k obědu ovesné vločky. Právě jsem v duchu probíral víc jak stokilometrovou jízdu do Chichesteru s bolavou rukou, když vtom zavola z Aynsfordu Charles.

"To jsem rád, že jsem tě zastihl," řekl. "Mluvil jsem s Thomasem Ullastonem, myslel jsem, že bys to chtěl vědět."

To mě zajímalo. "Ano? Co říkal?"

"Předpokládám, že víš, že už není hlavní stevard Jockey Clubu, už mu skončilo funkční období."

"Ano, vím."

Taky mi to bylo líto, protože nový hlavní stevard mě považoval za zbytečného. Možná měl pravdu. Nebylo však šikovné, že mne přezíral, hlavně když jsem potřeboval o něco požádat některého z jeho současných vedoucích oddělení. Žádný z nich mi už neděkoval za to, že jsem je osvobodil od jejich padoucha. Byli toho názoru, že onu trapnou historii radši nepřipomínat, a já v tom s nimi byl zajedno. Trochu vlídnosti bych ale ocenil.

"Thomase tvůj dotaz omráčil," řekl Charles, "prý to myslel dobře."

"Aha."

"Ano, nepopírá, že o tom někomu řekl, ale ujistil mě, že to řekl jen jednomu jedinému člověku, a to člověku velmi váženému a důvěryhodnému. Zeptal jsem se, jestli to náhodou nebyl Archibald Kirk, a on zalapal po dechu. Archie Kirk prý ho vyhledal počátkem léta, aby se na tebe poptal. Prý slyšel, že jsi dobrý vyšetřovatel, a chtěl vědět jak dobrý. Jestli jsem správně pochopil, tak Kirk na ministerstvu potřebuje občas nezávislé vyšetřovatele, ti se prý však jen tak snadno nenajdou, pokud člověk chce, aby byli schopní a aby se na ně mohl spolehnout. Thomas Ullaston mu řekl, že na tebe se spolehnout může. Archie Kirk se pak zřejmě vyptával tak dlouho, až mu Thomas vysypal celou tu historii s řetězy a jaké stopy po nich zbyly. Je mi líto, Side."

"Povídej dál."

"Thomas řekl Kirkovi, že při své fyzické statečnosti - ano, tak to řekl, Kirk tuhle formulaci měl od něho - že ses z toho rychle otrpal, jako by se nic nestalo."

"Ano."

Nebyla to tak docela pravda. Na takovou zkušenost člověk zapomenout nemůže, ale vracet se k ní nemusí. Zvláštní, že se mi nikdy nezdálo o tom, jak mne někdo mlátí řetězem, takové noční můry jsem neměl.

Charles se zasmál. "Thomas řekl, že být padouch, nechtěl by tě mít v patách."

Potěšilo mě to.

"Můžu pro tebe ještě něco udělat, Side?" zeptal se Charles.

"Byl jsi skvělý."

"Ty buď opatrný."

Usmíval jsem se, když jsem ho ubezpečoval, že opatrný budu. Když někdo radí dostihovému jezdcí, aby byl opatrný, je to trochu absurdní, a mně šlo ještě stále o vítězství.

Cestou k autu jsem koupil pevný samolepicí obvaz. S náležitě ovázanou pravou rukou a s dostatečnou zásobou ibuprofenu jsem vyrazil do Chichesteru v Západním Sussexu, sto deset kilometrů od pobřeží do vnitrozemí.

Bylo hezké odpoledne. Můj světle kávový mercedes plul přes kopce a v posledním úseku cesty rovinou k městu Chichester s jeho katedrálou. Rychlost kol byla příjemná, ale rychlost koně mi nenahradila.

Zašel jsem do veřejné knihovny a řekl si o volební seznamy.

Byla jich celá hromada, jména a adresy všech voličů v hrabství, podle volebních obvodů.

Sakra, kde je ten zatracený Chico!

Byl jsem připravený na dlouhé, několikahodinové hledání, ale nakonec jsem Patricii Huxfordovou našel za pouhých patnáct minut, což byl rekord. Volební seznamy jsem nenáviděl, jsou tištěné příliš malým písmem, a když je člověk čte, musí mhouřit oči.

Huxfordová, Patricie Helena, Bravo House, Lowell. Aleluja!

Jel jsem podle mapy, nakonec jsem se vyptal na cestu lidí ve vesnici Lovell. Budova Bravo House bývala původně kostel. Před budovou stálo stádo osobních vozů a dodávek. Nevypadalo to tam jako u osamělého doupěte samotářky, která ani není v telefonním seznamu.

Velkými, těžkými dveřmi vycházeli a vcházeli lidé sem a tam. Vešel jsem tedy taky. Brzy jsem pochopil, že jsem přijel v okamžiku, kdy se pořizovala fotoreportáž pro jeden drahý časopis.

Zeptal jsem se mladé ženy, držící v ruce blok: "Patricia Huxfordová?"

Mladá žena se na mne zářivě usmála.

"Je skvělá, co?"

Zadíval jsem se tam, kam ona. Drobná žena v pozoruhodných šatech sestupovala z jakéhosi trůnu vybudovaného na pódiu v místě, které kdysi oddělovalo oltář od lavic. Svítily na ni reflektory. Někdo je postupně vypínal. Fotografové odpojovali kabely a ukládali je do tašek. Všichni si navzájem děkovali. Panovala skvělá nálada plná uspokojení z dobře vykonané práce.

Čekal jsem a rozhlížel se. Zajímalo mne, jak se kostel proměnil v moderní obytný dům. Na kamenné podlaže byly koberce, kostelní lavice zmizely, místo nich tu byly ke stěnám odstrčené, pohodlné moderní pohovky a velký televizor. Bílá zástěna za pódiem zastírala pohled dozadu, na oltářní část někdejšího kostela. Krásu klenutého stropu však nezmařil žádný necitlivý zásah, kamenné oblouky se stále vzpínaly do výše k větší slávě boží.

Pomyslel jsem si, že v takovém prostředí může žít jen velmi silná osobnost.

Lidé od tisku se zvolna trousili ven, v dobré náladě, zřejmě nakloněni paní domu. Patricie Huxfordová jim zamávala a zavřela za nimi těžké dveře. Pak teprve zjistila, že jsem tam ještě já.

"Odpusťte," řekla, a znovu dveře otevřela.

"Já nepřišel s těmi fotografie," vysvětloval jsem. "Přišel jsem se vás zeptat na něco jiného."

"Jsem unavená, musím vás poprosit, abyste odešel."

"Vypadáte skvěle," ujišťoval jsem ji. "Zdržím vás jen minutku." Vytáhl jsem svůj pruh tkaniny a ukázal jí ho. "Pokud jste Patricie Huxfordová..., je tohle vaše práce?"

"Trish," řekla roztržitě, "říkají mi Trish." Zadívala se na tkaninu a pak na mne. "Jak vy se jmenujete?" zeptala se.

"John."

"Jak dál?"

"John Sidney."

John Sidney byla moje křestní jména, tak mi taky říkala moje mladičká matka: "Johne Sidney, pojď mi dát pusu... Johne Sidney, ty ses zase pral!"

Při svém povolání jsem svoje dvě křestní jména občas využíval, pokud jsem si nepřál, aby lidé věděli, že jsem Sid Halley. Po měsících tupení a shazování jsem se obával, že by Sida Halleyho snadno mohl čekat vyhazov.

Trish Huxfordová byla k padesátce, hezká, světlavá (od přírody?), drobná, veselá. Šedé, bystré oči si mne rychle prohlédly. Viděly šedý civilní oblek, bílou košili, nenápadnou kravatu, hnědé boty, tmavé vlasy, tmavé oči, slušné, skromné chování. Tak jsem se vždy snažil vypadat, když jsem chtěl vzbudit důvěru.

V tu chvíli stála ještě na pódiu. Zdálo se mi, že potřebuje společnost, někoho, s kým by se vyhovovala, a já vypadal neškodně. Vděčně jsem zaznamenal, že přestala být ve střehu.

Nádherné šaty, které si na fotografování oblékla, byly velmi jednoduše strižené, splývaly jí volně z ramen až k zemi, bez rukávů, s volánkem kolem krku. Byly však ušité ze zcela pozoruhodné látky vyskytovala se v ní modrá, rudá a třpytící se stříbro a zlato.

"Tkala jste tu látku vy?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě."

"V životě jsem nic takového neviděl."

"Ne, dnes už se to vážně nevidí. Co pro vás můžu udělat? Odkud jste přijel?"

"Z Londýna, Saul Marcus mi poradil, že ta látka je možná vaše práce."

"Saul! Jak se mu vede?"

"Má bílé vousy a vypadá dobře."

"Neviděla jsem ho celá léta. Prosím vás, mohl byste postavit na čaj? Nechci si ty šaty ušpinit."

Usmál jsem se. "Čaj umím docela slušný."

Vedla mne kolem trůnu za bílou zástěnou. Za zástěnou byly původní lavice pro chrámový sbor a oltář přikrytý nádhernou látkou. Jasná modř s řeckými motivy na širokém lemu. Na oltáři nestála monstrance, ale starodávňý kolovrátek jak pro Šípkovou Růženku. Vzadu nad oltářem zářilo z výše barevné chrámové okno.

"Tudy," zavelela Patricie Huxfordová a vedla mne kolem lavic a malými dveřmi do místnosti, která nejspíš předtím sloužila jako sakristie, v současné době se ale proměnila v moderní kuchyň a koupelnu.

"Spím v jižní postranní kapli, stavy mám v severní. Možná očekáváte, že budeme pít čínský čaj z drahého porcelánu, ale na takové parádičky já nemám čas ani pomyslení. Takže, tamhle jsou pytlíky s čajem a tamhle na polici hrnky."

Naplnil jsem do poloviny elektrickou konev a zapnul ji. Moje hostitelka mezitím přecházela sem a tam a sledovala krásnou hru barev na svých šatech.

Se zájmem jsem ji sledoval. Čekal jsem, až se voda začne vařit.

Zeptal jsem se: "Z čeho jsou ty šaty?"

"Co byste řekl?"

"No, vypadá to jako zlato."

Zasmála se. "Správně! Je to tkané z hedvábí a zlatých a stříbrných nití."

Trochu nešikovně jsem čaj zalil.

"Chcete mléko?" zeptala se.

"Děkuju, ne."

"To máte štěstí. Ti lidé, kteří před chvílí odešli, všechno mléko spotřebovali."

Zářivě se na mne usmála, vzala hrnek a šla si zase sednout na svůj trůn, sametové křeslo se zlacenými opěradly.

Záhuby šatů ji půvabně, sošně splývaly k zemi.

"Ty fotografie pořizovali pro časopis o festivalu umění, který má probíhat tady v Chichesteru celé příští léto."

Stál jsem před ní a připadal si jako středověké páže. Stál jsem, protože nebylo nač si sednout.

"Nejspíš si myslíte, že jsem strašně výstřední," řekla.

"Neřekl bych, že strašně."

Spokojeně se usmála. "Jinak nosím džíny a pracovní plášť." Napila se čaje. "Většinou pracuju, dnes se bavím."

"Skvěle."

Přikývla. "Dnes už žádný tkadlec nepracuje se zlatem, šaty zlatem protkávané už se nevidí."

"Pole lán šatu zlatem protkaného," zarecitoval jsem. "Správně. Co o tom ještě víte?"

"Nic, jen tenhle citát."

"Je to pole ve Francii, kde se v roce 1520 setkali Jindřich IV. Anglický a František I. Francouzský. Měli uzavřít mír mezi Anglií a Francií a přitom se nesnášeli. Jeden chtěl proto trumfnout druhého nádhrou. Všichni jejich dvořané měli šat zlatem protkávaný a králové si předali dary, jaké svět neviděl. Tak mne napadlo, že by bylo symbolické, kdybych pro festival utkala látku protkávanou zlatem. Ty šaty váží metrák, mám je na sobě poprvé a nemůžu se dočkat, až je svlíknou."

"Jsou fantastické."

Podělila se se mnou o své znalosti. "Když vévoda burgundský v roce 1476 prchal z bitvy se Švýcary, zanechal na místě šedesát svitků zlatem protkávané látky. Měkkým zlatem jsou pokryté pevné hedvábné nitě. Když pak takovou látku spálíte, roztavené zlato vám zůstane. To jsem taky udělala, když jsem tyhle šaty šila. Co jsem vystříhala u rukávů a u krku, to jsem spálila a zlato mi zůstalo."

"Skvělé."

"Chcete něco vědět? Jste první, kdo tyhle šaty viděl a nezeptal se, na kolik přišly."

"Uvažoval jsem o tom."

"Jenže já vám to neřeknu. Ukažte mi to vaše hedvábí."

Strčil jsem si prázdný hrnek pod levou paži a pravačkou jí podal svůj kus hadru. Vtom jsem si uvědomil, že se upřeně dívá na moji levou ruku. Pak se mi podívala do očí.

"Je to...?" řekla tázavě.

"Má cenu zlata," přikývl jsem. "Ano, je."

Odnesl jsem prázdné hrnky do kuchyně. Když jsem se vrátil, stála a přejížděla prsty po tkanině.

"Jeden textilní návrhář mi řekl, že to je nejspíš soudobá kopie závěsu z roku 1760 a že ten povodni závěs tkal..., myslím že Phillippe de Lasalle."

"Výborně. Ano, je to tak. Kdysi jsem podobných věcí dělala hodně." Odmlčela se. Pak řekla energicky: "Pojďte se mnou."

Vyrazila a já šel za ní.

Prošli jsme dveřmi v bíle natřené přičce a octli se v severní kapli, v dílně.

Byly tam tři různé stavy, na všech rozpracované dílo. V místnosti byl taky vymezený prostor na úřadování se všemožnými kancelářskými potřebami a prostor na měření, stříhání a balení látek.

"Dělám věci, jaké už nikde nekoupíte," vysvětlovala. "Většinou to všechno jde na Střední východ."

Přešla k největšímu stavu, byl obrovský, jednou tak vysoký jak my.

"Tohle je stav typu Jaquard, na tom jsem dělala tu vaši tkaninu."

"Prý to je lampas..., co je vlastně lampas?"

Kývla. "Lampas je složitá tkanina vrtvená tak, že vzor a barvy jsou na líci a jen konce nití se objevují na rubu." Ukázala

mi líc, kde zářil tyrkys a na něm vzor provazců, větvi a listoví, na rubu sotva znatelný. "Trvá celou věčnost, než to člověk nastaví," řekla. "Dnes už lidi za krásu nejsou ochotní tolik platit, přijde jim, že za tolik nestojí, jen na Středním východě si krásu ještě náležitě cení. Kdysi jsem ale tyhle věci běžně dodávala do řady zámků a paláců po celé Anglii, kupovali to ode mne všichni možní soukromí zákazníci. Dělán jen na zakázku."

Zeptal jsem se jako mimochodem: "Pamatujete si, pro koho jste dělala tohle?"

"Ale můj milý zlatý, to si nemůžu pamatovat. Je ale možné, že to mám v záznamech. Potřebujete to zjistit? Je to důležité?"

"Nevím, do jaké míry to je důležité. Dostal jsem za úkol zjistit, odkud ta tkanina pochází."

Pokřčila rameny. "Tak se na to podíváme. Co člověk ví, třeba by si ti lidé chtěli něco přiojednat."

Otevřela skříňku plnou krabic s kartotéčnými lístky a záznamy.

Probírala se lístky, až jak se zdálo našla nějaký nadějný. Vytáhla ze skříňky krabici se záznamy, položila ji na stůl a otevřela.

V krabici byly tvrdé čtvrtky papíru, ke kterým byly přišité vzorky látek a pod nimi podrobný popis použitých materiálů, metráž, datum vzniku, jméno zákazníka a účtenky.

Zvolna otáčela tuhé listy s mým vzorkem v ruce pro porovnání. Našla několik záznamů se stejným vzorem, ale v jiných barvách.

"Tady to máme!" vykřikla konečně. "Tohle je ono! Vidíte, to jsem dělala skoro před třiceti lety. Jak ten čas letí. Byl to závěs na postel s nebesy. Dodávala jsem k tomu taky trásně a třapce."

Moc jsem si od toho nesliboval, ale zeptal jsem se na jméno zákazníka.

"Tady stojí, že to bylo pro paní G. Quintovou."

To mi vzalo dech.

Ginnie? Ta látka patřila Ginnie?

"Já se na tu paní vůbec nepamatuju," řekla Trish Huxfordová. "Barvy nicméně odpovídají, byla to určitě tahle zakázka, co vím, tak jsem to pro nikoho jiného v těchhle barvách nedělala." Zadívala se na černé skvrny, hyzdící můj roztřepený vzorek. "Škoda. Člověk si myslí, že jeho látky vydrží na věky. Dvě stě let by vydržet mohly. Ráda si představuju, že po sobě tady zanechám krásu. Asi si myslíte, že jsem sentimentální husa."

"Myslím, že jste skvělá," řekl jsem po pravdě. Pak jsem se zeptal: "Proč nejste v seznamu? Přece telefonický styk se zákazníky potřebujete?"

Zasmála se. "Nesnáším, když mě něco vyruší, když seřizuju stav, na to je zapotřebí se úplně soustředit. Pro přátele mám mobilní telefon - ten můžu vypnout. Na Středním východě mám agenta, který jedná za mne. Proč já vám to ale vykládám?"

"Protože mě to zajímá."

Zavřela krabici se záznamy a vrátila ji na polici.

Zeptala se: "Nechce paní Quintová, abych jí utkala další kupon místo toho poškozeného?"

Paní Quintová byla šestnáct pater po smrti.

Odpověděl jsem: "To nevím."

Na zpáteční cestě do Londýna jsem zastavil na krajině a zavolaal Davise Tatum na jeho soukromé číslo. Byl doma a zdálo se mi, že je rád, že volám. Chtěl vědět, jak jsem daleko.

"Zítra se chystám na návštěvu k firmě Topline Foods. Od koho máte typ na Owena Yorkshira?"

Vykrucoval se. "Jak prosím?"

"Davis, vy přece chcete, abych si posvítil na Owena Yorkshira a jeho společnost, tak mi laskavě řekněte proč. Proč právě na něho?"

"To vám nemůžu říct."

"Slíbil jste někomu, že mi to neřeknete, nebo to sám nevíte?"

"Poslyšte..., prostě si ho prověřte."

Řekl jsem: "Sir Thomas Ullaston, do loňska hlavní stevard Jockey Clubu, řekl Archiemu Kirkovi o tom drobném incidentu se řetězy, a Archie Kirk o tom řekl vám. Ptám se tedy..., víte o Owenu Yorkshirovi od Archieho Kirka?"

"Zatraceně!" ulevil si.

"Rád bych věděl, do čeho jdu."

Ozval se až po krátké odmlce: "Owen Yorkshire navštívil dvakrát redakci Korza, a my nevíme proč."

"Děkuju."

"Stačí vám to?"

"Pro začátek to stačit musí. Mimochodem, můj mobilní telefon už je v pořádku, nikdo mi ho neodposlouchává. Tak na shledanou."

Dojel jsem do Londýna, zaparkoval v podzemních garážích a prošel úzkou uličkou mezi vysokými domy, stojícími na náměstí proti mému domu.

Šel jsem pro jistotu tiše a opatrně. Jakmile jsem zaznamenal, že pouliční lampa pod mým oknem nesvítí, zůstal jsem nehnutě stát. Děti se občas do lamp trefují kamením, normálně by mne proto tmavá lampa nevylekala a pravá ruka by mne ve vzpomínce na Gordona Quinta nebrněla od ramene až do konce prstů, normálně bych jednoduše klidně přešel náměstí a ještě bych si při tom hvízdal, a druhý den bych zavolaal na město, aby dali lampu do pořádku.

Jenže dnes situace nebyla normální.

V plotě kolem parčíku ve středu náměstí byly dvě brány, obě na zámek, jedna na té straně, kde jsem stál, druhá na

protější straně, u mého domu. Kryl jsem se ve stínu a vyhledal klíč od brány, který měli všichni, kdo na náměstí bydleli. Rychle jsem přešel ulici obkružující zahradu a odemkl bránu.

Nikde se nic nepohnulo. Opatrně jsem bránu otevřel, proklouzl dovnitř a bránu za sebou zavřel. Nezavrzala. Opatrně jsem postupoval z hlubokého stínu do dalšího hlubokého stínu mezi stromy. Větve stromů se mírně pohybovaly ve větru a světlé listy z nich zvolna, přízračně plachtily k zemi.

Na druhé straně parku jsem zůstal stát. Čekal jsem.

Bál jsem se strašidel jak blázen, nikde nikdo, samozřejmě. Pouliční lampa nesvítla... Nesvítla už víckrát...

Stal jsem zady opřený o strom a čekal, až se trochu zklidním, abych odemkl druhou bránu a přešel ulici ke vchodu do domu. Doléhal ke mně vzdálený hluk města. Na náměstí, do slepé ulice, žádný vůz nevjel.

Přece tu takhle nemůžu stát celou noc, pomyslel jsem si, a vtom jsem ho uviděl.

Seděl ve voze zaparkovaném u jednoho z několika parkovacích automatů. Byl to on, nepochybně to byl Gordon Quint, poznal jsem jeho hlavu. Hlava se pohnula. Díval se před sebe, očekával, že přijedu vozem nebo že přijdu po chodníku. Stál jsem a ani se nehnul, jako bych ke stromu zády přirostl. Je posedlý, pomyslel jsem si, pondělní zuřivost se nezměnila v zármutek, je posedlý mstou. Naposledy jsem byl ve svém bytě před třiceti hodinami. Jak dlouho už tam asi sedí? Jednou na mne jeden zločinec čekal skoro celý týden, než jsem mu vlezl do pastí.

Posedlost, šílenství - není horšího nepřítele, před posedlostí těžko utečeš.

Vyděšeně jsem zacouval do stínu, bál jsem se, že by mne mohl zahlédnout. Naštěstí ho ale nenapadlo, že bych mohl přijít přes park. Přískokem od stromu ke stromu, ze tmy do tmy, jsem se dostal k zadní bráně, protáhl se ven, přešel ulici a plíží se úzkou uličkou pryč. Zbaběle jsem se bál, že se za mnou ozve řev, kroky nebo výstřel, Quint byl přece farmář, měl možná pušku.

Nestalo se nic. Měl jsem boty s měkkou podrážkou i podpatkem, moje kroky slyšet nebylo. Došel jsem do podzemních garáží a sedl si do vozu. Ne že bych se třásl, ale rozčilený jsem byl. Tatumova teorie o inteligentním a neohroženém vyšetřovateli se hezky rozpadla.

Vozil jsem v autě trvale věci na přespání a na převlečení, abych nebyl tak snadno k poznání, když je třeba (předtím jsem to půjčil Jonathanovi, tmavé tepláky s bundou na zip, tenisky a čepici se štítkem). Ve stejném pytlí jsem měl taky rezervní košili, baterie do protězy a pro jistotu i dobíječku. Platební kartu a peníze jsem nosil v pásku u kalhot.

Neměl jsem nic, čím bych se mohl bránit. V Americe bych asi zbraň nosil.

Seděl jsem ve voze, uvažoval o vzdálenostech a o jízdě se zlomenou loketní kostí. Do Liverpoolu, mého rodiště, to je z Londýna přes tři sta kilometrů. Frodsham, sídlo Topline Foods, je o kousek blíže, i když ne o moc. Ten den už jsem ujel přes dvě stě kilometrů, do Chichesteru a zpět. Chico mi chyběl víc než kdy jindy.

Uvažoval jsem o vlaku. Jízdní řády jsou příliš neúprosné. Letové řády taky. Vůz s řidičem? TeleDrive? Takový luxus mne lákal, ale nezlákal. Odevzdaně jsem se rozjel na sever.

Za běžných okolností cesta nebývá nijak náročná, tři hodiny jízdy po dálnici. Jel jsem jen hodinu, zastavil u motelu, kde jsem se najedl a vyspal a v sedm ráno jsem znovu vyrazil na cestu. Snažil jsem se při jízdě nemyslet na pomalu se hojící ruku ani na sloupek Indie Cathartové. Koupil jsem si nejnovější číslo Korza ráno v motelu.

Páteční rána byla šeredná už od června. Na patnácté stránce jmenovaného deníku člověka novináři krájeli na kousky. Ve sloupku nebylo ani slovo o tom, že mne a Davise Tatuma India viděla v baru Meridien. Možná si vzala k srdci moji radu a řekla, že nás nenašla. Obsah článku byl v hlavních bodech pravdivý, ale pravdu velmi nehezkým způsobem zkresloval. Jak jen může..., pomyslel jsem si. Copak není člověk?

Na levé části stránky se India věnovala dalšímu politikovi přistiženému bez kalhot, ale pravý sloupek věnovala mně.

Sid Halley, nemanželský výrobek devatenáctiletého čističe oken v továrně na sušenky, byl jako dítě postrach liverpoolské chudinské čtvrti. Žil s matkou v obecním bytě plném švábů. Za to jistě nemůže. Ale jak může předstírat vznešenost? Byt v Chelsea, starožitný nábytek, vznešený způsob řeči... Chlapče, přestaň si hrát na to, co nejsi, vrať se, odkud jsi přišel. Není divu, že si z tebe Ellis Quint dělá legraci. Jsi chudák.

Halleyův původ, chudinská čtvrť, vysvětluje jeho komplex i jeho závist vůči Quintovi. Jeho komplex méněcennosti nabobtnává den za dnem. Teď už aspoň víme, kde a proč vznikl.

Halleyův intelektuální nátěr je věru jen nátěr, a to nátěr stejně umělý, jako jeho levá ruka.

Bože, kolik toho budu ještě muset snést a proč mne to tak zraňuje... Můj otec se zabil pádem při práci osm měsíců před mým narozením, několik dní před zamýšlenou svatbou s mojí mladou osmnáctiletou maminkou. Snažila se mne vychovávat sama, ve velmi těžkých poměrech, jak nejlíp uměla. "Johnie Sidney, pojď mi dát pusu."

Nikdy jsem nebyl postrach ulic. Vlastně jsem byl tiché dítě. "Johnie Sidney, že ses pral?" Nechtěla, abych se pral, ale občas to bylo nutné, člověk si nemohl nechat všechno líbit.

Když se maminka dozvěděla, že brzy umře, odvezla mne do Newmarketu, protože jsem byl na svůj věk malý, a světila mne jednomu vynikajícímu trenérovi, aby prý ze mne udělal žokeje, protože jsem si to odjakživa přál.

Nemohl jsem se vrátit, odkud jsem přišel. Nikdy jsem tam nezapustil kořeny.

Nikdy jsem na Ellise Quinta nežárlil, měl jsem ho rád, to spíš on žárlil na mne. Byl jsem jako žokej lepší než on a oba jsme to dobře věděli. Nemělo smysl přivádět věci na pravou míru, od začátku to bylo marné. Kdykoli jsem se vzmožil na protest, v Korzu okamžitě napsali, že už zase fňukám, že nic jiného neumím.

Vtom zabzučel můj mobilní telefon.

Ozval se známý hlas: "Tady Kevin Mills. Kde jste? Zkoušel jsem vám volat domů. Četl jste naše dnešní vydání?"

"Ano."

"India to nepsala, dal jsem jí potřebný informace, ale odmítla je použít. Chtěla doplnit svůj sloupek nějakými kecy o sexuální stresu, ale šéf jí to vyhodil."

Najednou jsem se uvolnil a současně jsem si uvědomil, jak jsem byl předtím napjatý. Snažil jsem se promluvit věcně, klidně, jako by mi vůbec nevadilo, že se mi v tu chvíli při snídani posmívají tisíce čtenářů.

"V tom případě jste to psal vy," řekl jsem. "Tak kdo je srab? Jste jediný z redakce, kdo ví, že mám starožitný nábytek."

"Jděte do háje! Kde teď jste?"

"Vracím se do Liverpoolu, jak jste mi doporučil."

"Side, mě to vážně mrzí."

"Redakční pokyny?"

Neodpověděl.

"Proč mi vlastně voláte, že India ty dnešní shazovačky nepsala?" zeptal jsem se.

"Asi jsem naměkko."

"Telefon mi už nikdo neodposlouchává, můžete mluvit."

"Páni!" dal se do smíchu. "To nám to dlouho nevydrželo." Odmlčel se. "Možná mi to nebudete věřit, ale většině lidí u nás v redakci už se vůbec nelíbí, jak do vás řežeme."

"Tak se proti tomu vzepřete."

"Jíst se musí, a vy máte výdrž, vy to přežijete."

Tím jsem si nebyl tak jistý.

"Poslyšte," pokračoval, "redakce dostala spoustu dopisů, ve kterých si lidi stěžují, že se k vám chováme nespravedlivě."

"Čemu říkáte spousta?"

"Asi tak dvě stovky, a to je hodně, fakt. My je ale nesmíme zveřejňovat."

To mě zajímalo. "Kdo vám to zakázal?"

"To je právě to divný. Zakázal nám to sám Ed Godbar, a my přitom víme, že jemu se to celý už taky přestává líbit. Pokyny přicházejí ze samého vršku."

"Od Tilpita?"

"Jste si úplně jistý, že nás nikdo nemůže odposlouchávat?"

"Naprosto."

"Zacházeli jsme s váma ohavně a vy si to nezasloužíte, to je mi jasné, všem nám to je jasné. Mrzí mě, že v tom jedu, mrzí mě, že jsem napsal ty dnešní jedy. Jo, pokyny jdou od Tilpita, od majitele."

"Já..., děkuju."

"Usekl těm koním nohy opravdu Ellis Quint?"

Trpce jsem se usmál. "O tom rozhodne porota."

"Side, jste mi to dlužnej!"

"Život je kurva."

11

V pátek v devět ráno jsem dojel do Frodshamu a vyptal se na cestu k Topline Foods.

Řekli mi, že to je kousek od řeky Mersey.

V historických Liverpoolských docích už dávno vyhasl život, armádu velikých jeřábů demontovali a odklidili, skladiště bud zbořili, nebo přestavěli k jiným účelům. Část srdce města odumřela. Došlo sice k určitým nápravným chirurgickým zásahům, ale srdeční sval nic nenahradí. Městu vévodila veliká katedrála z červených cihel, ale víra, stejně jako jinde po celé Británii, se jaksi vytrácela.

Řadu let jsem do Liverpoolu jezdil jen na Velkou národní do Aintree. Ulice, kde jsme bydlívali, byla kdesi poblíž tržiště. Liverpool byl prostě místo, nebyl to můj domov.

Ve Frodshamu byla jedna "vyhlídka na řeku", odkud bylo vidět daleko na sever, až k dosud přežívajícím dokům v Runcornu, ležícím na manchesterském lodním průplavu. Jak jsem vyzvěděl od správce doků, v jednom z komplexů budov sídlila společnost Topline Foods. U mola kotvila loď s kanadskou vlajkou a vykládala obilí určené pro firmu. Zastavil jsem na místě, odkud bylo dobře vidět řeku a kroužící racky. Vlajky vlály v čerstvém větru. Stál jsem opřený o vůz, dýchal sláný vzduch, cítil vůni říčního bahna, slyšel hluk provozu dole na silnici.

Mám tady kořeny? Vždy jsem miloval vysoké, široké nebe, ale bylo to nebe newmarketské, pod kterým jsem se cítil doma. Když jsem byl hodně malý, v úzkých uličkách města cestou do školy jsem moc nebe neužil, stejně většinou přšelo.

Den po mamčině smrti jsem jel svého prvního vítěze a večer jsem se poprvé v životě opil. Po druhé jsem se opil po zatčení Ellise Quinta. Tam nad Mersey, ve větru, který vanul od řeky, jsem se střizlivě a věcně zamyslel nad tím, co ze mne život udělal. Směs nejistot, pocitů méněcennosti spletených s vědomím, že něco dokážu, strachu a nepohodlné hrlosti. Jsem takový, jaký jsem, protože to všechno je ve mně, vždycky bylo, vydralo se to z nitra na povrch, Liverpool ani Newmarket s tím neměly nic společného.

Konečně jsem se pohnul a nastoupil znovu do vozu. Moje pověstné ocelové nervy se kamsi vytratily.

Nevěděl jsem, do čeho jdu. Ještě stále jsem mohl ustoupit a přenechat Ellisovi volné pole. Mohl - i nemohl. Kdybych vycouval, nevydržel bych pak sám se sebou.

Radši to neodkládat, pomyslel jsem si.

Sjel jsem dolů, našel továrnu Topline Foods a vstoupil do její vysoké, ale pohostinně otevřené brány z železného drátěného pletiva. Člověk ve vrátnici si mě nevyšiml.

Ve dvoře stály pěkně v řadě zaparkované osobní vozy. Zaparkoval jsem ukázněně na konci řady a rozhodl se pro kompromisní převlek civilní kalhoty, tepláková bunda na zip, bílá košile bez kravaty a civilní boty. Přičísl jsem si vlasy a tvářil se neškodně.

Dvůr byl obestavěný ze tří stran, byly tam sklady, velká hlavní budova a nově vyhlížející kancelářská budova. Zboží a suroviny se nakládaly pod zastřešením, do kterého velké nákladní vozy musely u jednotlivých nakládacích a vykládacích prostor zacouvat. Povšiml jsem si, že u jedné stál jen velký návěš, tahač odjel. Z dlouhého kontejneru vykládali dva statní chlapi těžké pytle, nejspíš s obilím, a házeli je na transportér.

Velká budova měla okna hodně vysoko, nebylo do nich vidět. Přesl jsem ke kancelářské budově a otevřel si ramenem těžké skleněné dveře, vedoucí do rozlehlé, poloprázdné haly. Tam jsem pochopil, proč nikdo nehlídá u vrat, bezpečnostní opatření byla až uvnitř v budově.

Za psacím stolem seděla energická paní středního věku v zeleném svetru. Kousek od ní stáli dva strážní v tmavomodrém s logem Topline Foods na kapsách bund.

"Jméno prosím," rozkázala paní v zeleném svetru. "Prosím sdělte účel návštěvy. Veškeré balíčky a tašky či jiné předměty zanechte zde, u recepcce."

Měla výrazný liverpoolský akcent. Upozornil jsem ji se stejným přízvukem, že jak vidí, žádný balíček, tašku či jiný předmět nemám. Brala jako samozřejmost, že mluvím jako domorodec, a znovu se mne zeptala na jméno.

"John Sidney."

"Účel návštěvy?"

"No..., " tvářil jsem se rozpačitě a překvapeně, jako bych se tomu výsledku divil, "...já jen, že mi řekli, abych se tu zastavil, jestli tu děláte krmný granule pro koně, teda, jestli jo."

"Samozřejmě, že vyrábíme granule, to je náš hlavní produkt."

"Aha," přikývl jsem dychtivě. "Jenže ten farmář, teda chci říct, povídal mi, jestli bych se tu nezastavil, když stejně jedu kolem. Jde mu o to, jestli třeba právě vy neděláte takový granule, jaký mu někdo dal a co jeho koně rádi. On je teda dostal jen tak, v žádný krabici nebo pytlíku, takže neví, co je to za značku, ale zato má takovej seznam, co se do těch granulí dává, tak si myslel, že by se to dalo poznat, jestli jsou vaše nebo ne, teda rozumíte, jak to myslím?" Povytáhl jsem list papíru z vnitřní kapsy a zase ho schoval.

Už jsem ji přestal bavit.

Žadonil jsem: "Já jen kdybych se někoho mohl přeptat, víte, já jsem tomu farmáři dlužnej službu, tak bych to pro něho rád udělal. Nebudu zdržovat, jen kdybyste mi někoho zavolala. Ten farmář, to by teda byl hodně dobrej zákazník, jestli ty granule, co shání, jsou fakt od vás."

Vzdala to. Sáhla po telefonu a opakovala do sluchátka kratší vydání mojí zmatené historky.

Prohlédla si mě od hlavy k patě. "Úplně neškodný," hlásila.

Stále jsem se přihloupel, rozpačitě usmíval.

Položila sluchátko. "Ujme se vás slečna Rowseová. Prosím zvedněte ruce."

"Cože?"

"Zvedněte ruce... prosím."

Jeden ze strážných mi zkušenými rukama přešel po těle a po nohách. Protéza a zlomená ruka mi prošly.

"Klíče a mobilní telefon," hlásil strážný. "Je čistej."

Zelená paní napsala na jmenovku John Sidney a já si jmenovku poslušně přišpendlil.

"Počkejte u výtahu," řekla.

Čekal jsem.

Konečně se dveře výtahu otevřely. Objevila se mladičká, ani ne dvacetiletá slečna a představila se jako Rowseová.

"Vy jste pan Sidney? Prosím pojedte se mnou."

Nastoupil jsem do výtahu. Vyjel do třetího patra.

Usmála se zářivým, povzbudivým úsměvem nezkušených, a zavedla mne chodbou s novým kobercem ke kanceláři s nápisem Styk s veřejností na dveřích.

"Pojďte prosím dál," zvala mne slečna Rowseová pyšně. "Prosím sedněte si."

Sedl jsem si do pohodlného skandinávského křesla s opěradly ze světlého dřeva a modrými polštáři.

"Obávám se, že vlastně nevím, v čem vám mohu pomoci," řekla slečna upřímně. "Kdybyste prosím byl tak laskav a ještě mi to zopakoval, pak vás zavedu, za kým bude třeba."

Rozhlédl jsem se po hezké kanceláři. Nikde jsem neviděl známky rozdělané práce.

"Už jste tu dlouho?" zeptal jsem se důvěřivě, se stejným liverpoolským přízvukem, s jakým mluvila ona. "Máte pěknou kancelář, nejspíš si vás tu hodně považují."

Slyšela to ráda, ale byla upřímná: "Jsem tu teprve první týden, nastoupila jsem v pondělí, vy jste můj druhý dotaz."

Není divu, že mě pustila dál.

"To jsou všechny kanceláře takhle pěkný?" zeptal jsem se.

"Ano," horlivě kývala hlavou. "Pan Yorkshire má rád hezké věci."

"To je váš šéf?"

"Pan vrchní ředitel," řekla školácky, šéfův titul ještě neměla řádně nacvičený.

"Je to dobřej šéf?"

Poctivě dooznala, že s ním ještě nemluvila. "Znám ho od vidění, samozřejmě, že jsem ho viděla, ale... prostě, jsem tu nová."

Chápavě jsem se usmál a zeptal se, jak Owen Yorkshire vypadá.

Ochotně mi to začala vyprávět. "Je velikánský, má velkou hlavu a hezké vlnité vlasy."

"Má fousy nebo knír?"

"Co vás napadá!" Zasmála se. "Není vůbec starý, žádný dědeček. Ale každý mu jde radši z cesty."

To se podívejme!

Pokračovala: "Totiž, moje přímá nadřízená je paní Doveová, vedoucí administrativy, a ta mi řekla, že ho za žádnou cenu nesmím rozzlobit. Ať prý si prostě hledím svojí práci. Paní Doveová má moc krásnou kancelář, prý tam předtím seděl sám pan Owen Yorkshire."

Slečna Rowseová sice vypadala jako ženská, ale štěbetala jako malá holka.

"Vaše firma je na tom zřejmě dobře, když má takhle parádní kanceláře," řekl jsem obdivně.

"Zítra sem má přijet televize, navezou sem kamery a nachystají všechno na pondělí. Dnes ráno sem dovezli spousty zeleně v květináčích. Panu Yorkshirovi prý velmi záleží na propagaci, aspoň paní Doveová to říká."

"To zelený tady vypadá hezky, je to tu takový jako útulný. Nevíte, která televize sem má přijet?"

Zavrtěla hlavou. "Nevím. Ale v pondělí tu bude recepce, na kterou se zvali všichni liverpoolští potentáti. Proto budou kamery všude, po celém podniku. Všechny stroje budou v chodu, ale bude to jen jako, granule se vyrábět nebudou."

"Proč ne?"

"Z bezpečnostních důvodů. Paní Doveová říká, že se tady s bezpečností hodně nadělá. To jak člověka u vchodu prohlízejí, to prý si vymyslel pan Yorkshire."

"To je rozumný," přikývl jsem.

Do místnosti vstoupila starší, obezřetnější žena, zdroj vědění, paní Doveová. Středního věku, sebejistá, zřejmě schopná, zkušená a zdatná.

"Jak vám mohu být prospěšná?" zeptala se mne a pak se obrátila k mladé podřízené. "Marsho, miláčku, přece jsme se dohodly, že se se mnou vždy napřed poradíte."

"Slečna Rowseová byla moc hodná," zastal jsem se jí. "Řekla, že mi sežene někoho, kdo mi poví, co potřebuju."

Paní Doveová (na vyčesaných prošedivělých vlasech plochou stuhu na mašli, formální saténovou halenku, černé přiléhavé kalhoty a boty s vysokými podpatky) o mne ztrácela zájem, když jsem spustil svoji historku o příteli farmáři. Jakmile se dostala ke slovu, prohlásila: "Zavedu vás za Willym Parrotem, ten vám pomůže. Pojdte se mnou."

Zamával jsem spiklenecky slečně Rowseové a vykročil za energickou paní Doveovou. Prošli jsem vznešenou chodbou, kde byly na obou stranách oddělené kanceláře, většinou prázdné. Pak mne paní Doveová vyvedla protipožárními dveřmi na ochoz nad hlavní prostorou výrobní haly, ve které se připravovaly granule.

Velké mísici kotle dosahovaly od podlahy skoro do výše ochozu. V kotlích kroužily veliké "měchačky", poháněné shora speciálním mechanismem. Ozývala se směs zvuků, vrčení, klapání a mlaskání a ve vzduchu se vznášely drobné částičky obilného prachu. Pomyslel jsem si, že to tam vypadá trochu jako v pivovaru, taky to tam tak vonělo, chyběl jen pach kvašení.

Paní Doveová mne s úlevou předala člověku v hnědém overalu. Ten se podíval na moje tmavé oblečení a zeptal se, jestli chci vypadat jak sněhulák.

"Ani ne."

Povytlhl obočí a kývl na mne, abych ho následoval. Sešli jsme po železných schodech o poschodí níž, na další ochoz, končící v ošumělé, malé, hojně používané kanceláři se zasunovacími skleněnými dveřmi. Zavedl mne dovnitř a dveře zavřel.

Poznamenal jsem, že kanceláře v hlavní budově jsou o hodně jiné.

"To jsou parádičky pro televizi," řekl, "tady se pracuje."

"To vidím," řekl jsem obdivně.

Prohlédl si mne od hlavy k patě. Velký dojem jsem na něj neudělal.

"Takže co vlastně chcete, mladý?"

Bylo mi jasné, že by mi na tu dlouhou historku o příteli farmáři neskočil, zvolil jsem tedy výrazně zkrácenou verzi a vytáhl papír, na kterém bylo rozepsané složení granulí z Combe Bassetu a z landroveru. Zeptal jsem se, jestli složení odpovídá výrobkům jeho firmy.

Přečetl si, co už jsem uměl z paměti:

Pšenice, oves, luční tráva, sláma, ječmen, kukuřice, melasa, sůl, lněný olej.

Vitamíny, selen, měď; další přísady, patrně i antioxydants ethoxyquin.

"Kde jste k tomu přišel?" zeptal se.

"Od toho farmáře, jak jsem vám už řekl."

"Ten seznam přísad ale není úplnej," poznamenal.

"No..., ale snad by to stačilo?"

"Nejsou tam uvedeny poměrné množství, těžko bych to s našimi výrobkami takhle porovnával." Papír složil a zase mi ho vrátil. "Je ale možný, že co máte vy, je krmnej doplněk pro koně na pastvině. Vyznáte se v koních?"

"Trochu."

"Čím víc jim dáte ovsu, tím víc jsou hopsa, mají víc energie. Dostihoví koně potřebují ovsu víc. Těžko říct, jestli tohle jsou granule pro dostihový koně v tréninku, když tam nemáte, kolik obsahují ovsu."

"Nebyly pro koně v tréninku."

"Pak váš farmář udělá nejlíp, když nakoupí naši směs Sweetfield, tam je všechno, co máte na tom papíře."

"Liší se složení granulí konkurence od těch vašich hodně?"

"Ta konkurence není velká. My jsme asi čtvrtá největší firma, ale předpokládáme, že po týhle propagační kampani vyjedeme nahoru. Vedení se chce dostat úplně na špici."

"Máte na to vůbec kapacitu?" zeptal jsem se.

"Myslíte výrobní kapacitu?"

Přikývl jsem.

Usmál se. "Owen Yorkshire to má vymyšlený. Mluví s náma jako chlap s chlapem." Owen Yorkshire to u něho měl očividně dobré. "Šéf to tady konečně probudil k životu."

Poznamenal jsem nevinně: "Zdálo se mi, že se paní Doveová trochu bojí, jen aby se nezlobil."

Willy Parrot se zasmál a spiklenecky na mne mrkl. "Jo, vzteklej, to on dovede bejt, náš Owen Yorkshire. Od toho je chlap."

Prohlížel jsem si diagramy na zdi. "Odkud vlastně je?" zeptal jsem se jen tak mimochodem.

"Nemám páru," odpověděl Willy vesele. "V krmivech se teda nevyzná, ale umí věci prodat, proto tu je, proto ho potřebujeme. Na to, co má přijít do míchaček, tu máme dva vědátory v bílých pláštích."

Zřejmě hleděl svrchu na vědce i na ženy. Odvrátil jsem se od diagramů a poděkoval mu za to, že se mi věnoval. Taky jsem mu řekl, že má zajímavou práci a že jeho provoz je nespíš nejdůležitější.

Vyslechl lichotku jako samozřejmost a usnadnil mi situaci, když mě sám vyzval, ať ho doprovodím k další povinnosti, k převzetí dodávky ovsa. S nadšením jsem pozvání přijal a to ho potěšilo. Člověk, který svoji práci opravdu umí, obecnost vítá, a to byl přesně případ Willyho Parrota.

Podal mi nadměrně velký hnědý overal a vyzval mě, abych si na něj připnul jmenovku, jak to má on.

"Bezpečnost je moc důležitá," ujišťoval mne. "Owen to tady hodně zpřísnil. Pořád nám káže, že nesmíme k míchačkám pustit nikoho cizího, takže blíž vás k nim pustit nesmím. Naši konkurenti by se neštíteli naházet nám do směsi, co tam nepatří, a mohli by nás tak vyřadit z trhu."

"To myslíte vážně?" žasl jsem.

"Když jde o krmení pro koně, musí člověk bejt zvlášť opatrný," vysvětloval. "Třeba krmení pro hovězí dobytek nesmíte míchat ve stejný míchačce jako pro koně, protože krávy dostávají přísady, který se dostihovejm koním dávat nesmějí. Mohlo by se vám stát, že se v koňských granulích octnou zakázaný přísady jen tím, že jste pro výrobu použil stejný zařízení, i když jste všechno vyčistil, jak nejlíp jste dokázal."

Znal jsem slavný příběh jednoho dostihového trenéra, který se dostal nevinně do průšvihů, protože nic netuše dával koním kontaminované granule.

"Nepovídejte!" patřičně jsem žasl.

Skoro jsem se bál, že jsem to s tím úžasem přehnal, ale on to vzal jako samozřejmost.

"Tady vyrábíme výhradně pro koně," řekl. "Owen říká, že až podnik rozšíříme, budeme dělat i pro hovězí dobytek, i pro kuřata a podobnou havěť. Owen mi ale slíbil, že mě nechá tady, u koňský výživy."

"Perfektní zaměstnání," řekl jsem s obdivem.

"Nejlepší, co může bejt," přikývl.

Prošli jsem celým ochozem, až jsme došli k dalším protipožárním dveřím. Silou je otevřel.

Vysvětloval: "Všechny tyhle dveře tady vevnitř se na noc zamykají a chodí tu strážnej se psem. Kdepak, Owen myslí na všechno." Ohlédl se, jestli jdu za ním. Pak se zastavil na místě, odkud bylo vidět na vykládání pytlů s obrázkem javorového listu, putujících do výšky po transportéru s kapsami o velikosti pytle. Na konci transportéru pytle plavně odebírali dva zdatní svalovci.

"Předpokládám, že jste viděl ty dva strážný, co sloužej v hale?" zeptal se Willy Parrot. Ještě stále se zabýval otázkou bezpečnostních opatření.

"Jo, prohledali mě. Přišlo mi to trochu přehnaný."

"Ty dva jsou Owenovi bodygardi," řekl Willy obdivně, "jsou to tvrdý chlapi, z Liverpoolu. Owen říká, že je potřebuje pro případ, že by se ho konkurenti chtěli zbavit starým spolehlivým způsobem."

Nevěřicně jsem se zamračil. "Konkurenti přece lidi nevrážděj."

"Owen říká, že se vyplatí neriskovat, že se musí vycházet z toho, že chce konkurenci opravdu zlikvidovat."

"Takže vy si taky myslíte, že potřebuje bodygardy?"

Willy Parrot se mi podíval do očí. "Hochu, svět je dnes jinej než ten, co jsem v něm vyrůstal, ale jak říká Owen, musíme se naučit žít v tom, co je."

"Asi jo," řekl jsem nejistě.

"Hochu, takhle to daleko nedotáhneš. Podívej se...", ukázal na pytle stoupající do výšky. "To je letošní oves, rovnou z prerie. Owen říká, že v obchodních válkách musí člověk mít jen to nejlepší."

Zavedl mne na betonové schodiště, po schodech dolů, až jsme dalšími těžkými dveřmi vyšli v přízemí do velké ústřední haly. Se spokojeným úsměvem zatlačil na další dveře a najednou jsme byli přímo mezi mísicími tanky, jak trpaslíci mezi obry.

S potěšením sledoval, jak se tvářím.

"Teda, to je něco," vydechl jsem.

"Nahoru už nemusíte," řekl, "tady kousek vedou dveře na dvůr."

Děkoval jsem mu za to, že mi poradil co doporučit mému farmáři, i za to, že mně ukázal provoz. Už jsem s ním strávil půl hodiny a těžko jsem to mohl natahovat. Když jsem ale byl v půlce věty, vidím, že se mi Willy dívá přes rameno a že se najednou změnil z velkého šéfa na malého podřízeného.

Otočil jsem se, abych zjistil, kdo způsobil tak náhlou změnu a zjistil, že to není člen královské rodiny, ale statný člověk v bílém overalu v průvodu několika ustaraně se tvářících dvořanů v modrém.

"Dobré jitro, Willy," řekl člověk v bílém. "Všechno v pořádku?"

"Ano, Owene, všechno klapě."

"Dobře. Přišel už z doků ten kanadský oves?"

"Právě ho vykládají, Owene."

"Dobře. Měli bychom si promluvit o tom, co bude. Přijď za mnou dnes odpoledne do mé nové kanceláře, ve čtyři. Víš, kde to je? V posledním patře vpravo od výtahu."

"Ano, Owene."

"Dobře."

Podnikatel zabloudil očima ke mně, ale pohledem se nezastavil.

Měl jsem hnědý overal a jmenovku, vypadal jsem jako zaměstnanec a navíc jako nedůležitý zaměstnanec, protože jsem neměl overal na míru, byl mi příliš velký, shrnutý nad botama a visící přes konečky prstů u rukou. Willy se nesnažil vysvětlit, kdo jsem, a já mu za to byl vděčný. Willy úctou a zbožněním málem padal na kolena.

Pravda je, že Owen Yorkshire působil impozantně. Vysoký byl ke dvěma metrům a byl statný, svalnatá ramena, pevně vtažené břicho, bohaté kadeřavé vlasy, na spáncích mírně prošedivělé a napomádované, mu spadaly až na ramena. Byl to účes, který o mnohém vypovídal, jako u Jonathana. Owen Yorkshire chtěl nejen vládnout, přál si být nezapomenutelný. Nemluvil jako místní, ale jako Londýňan už vůbec ne. Hovořil však rozhodně a sebejistě. Ovládal lidi i svým hlasem. Snadno jsem si dovedl představit, že když zuří, otrásá se celá budova v základech. Cítil jsem s jeho příkryvujícími dvořany.

Willy přikývl ještě několikrát.

To, čeho si Willy Parrot tak vážil, totiž že se k němu Owen Yorkshire choval jako chlap k chlapovi, nesahalo však hloub než tykáni. Jistě, Owen se k Willymu choval ve stylu "tohle všechno je naše společná věc". Vynikající přístup nadřízeného k dobrému podřízenému, který pak ze sebe vydá vše. Dovedl jsem si ale snadno představit, že by se pan nejvyšší šéf dokázal Willyho Parrota zbavit, kdyby chtěl. Pokrčil by smutně rameny a řekl by: "Však víte, jak to dneska chodí, vedoucí provozu je tu teď nadbytečný, výrobu krmení pro koně teď řídí počítač. Jestli dostanete odstupné? Ale to je přece samozřejmé. Stavte se u sekretářky. Nic ve zlém."

Doufal jsem, že takový osud Willyho nepotká.

Owen Yorkshire a jeho pokorní průvodci šli dál. Willy Parrot se za svým šéfem díval s obdivem, pýchou, ale taky trochu ustaraně.

Pak se od pohledu na šéfova záda neochotně odtrhl a zřejmě ho napadlo, že jsem to už přetáhl.

"Od příštího týdne jedeme i v sobotu. Zejtra tu budou zase filmovat reklamu. Po celém podniku budou kamery a v pondělí jakbysmet. Do úterka se neudělá žádná práce," zlobil se, ale přemáhal se kvůli Owenovi. "Tak běž, mladej. Vrať se ke vchodu, tam odevzdáš overal a jmenovku."

Znovu jsem mu poděkoval a vyšel na ústřední dvůr. Tam se mezitím nahromadila spousta dodávek a větších vozů lidí od televize a od jedné reklamní agentury. Televizní štáb byl z Liverpoolu a reklamní agentura se podle nápisů na autech jmenovala Intramind Imaging, s.r.o., Manchester.

Jeden z řidičů Intramindu zaparkoval tak, že zablokoval ostatní vozy. Ještě seděl za volantem. Došel jsem k němu a požádal ho, aby pořádně přeparkoval.

"Kdo říká?" zeptal se bojovně.

"Já tu dělám," vysvětloval jsem. Měl jsem ještě na sobě hnědý overal a nehodlal jsem ho vracet, navzdory pokynům Willa Parrota. "Poslali mě, abych vás požádal, abyste to srovnal, protože tady se bude vykládat zboží," ukázal jsem na vykládací rampu.

Zabručel, nastartoval, srovnal vůz do řady s ostatními, pak vypnul motor a seskočil z auta kousek ode mne.

"Stačí?" zeptal se uštěpačně.

"Máte zajímavou práci," řekl jsem se závistí. "Vidáte ty slavný herce zblízka?"

Ušklíbl se. "My točíme reklamu, kamaráde. Jo, někdy se u nás objeví velký jména, ale jen že nějaký výrobek podporují."

"Jako třeba co?"

"Nejčastěji sportovní potřeby, boty, golfový hole."

"A krmení pro koně?"

Neměl v tu chvíli co dělat, čekal, až ostatní vyloží, co je třeba, byl proto ochotný chvilku se bavit a vychloubat.

"Tak to doporučují nejslavnější žokejové."

"Fakt? A proč ne trenéři?"

"Protože lidi znají od vidění jedině jezce, aspoň se to říká. Já sám jsem spíš na fotbal."

S povděkem jsem zaznamenal, že mu nejsem vůbec povědomý, i když jsem se před lety objevoval na sportovních stránkách našich deníků hodně často.

Vtom ho někdo z jeho skupiny odvolal. Šel jsem klidně k svému vozu, nastoupil a bez jakýchkoli potíží vyjel z nestřežených vrat. Zvláštní, pomyslel jsem si, že Owen, člověk posedlý bezpečností, nemá na bráně poplašnou elektroniku a nikoho, kdo by kontroloval, kdo prochází. Jediný důvod pro takovou neopatrnost jsem viděl v tom, že si Owen možná nepřeje, aby byla vedena evidence všech návštěv.

Je to tu hodně neprůhledné, pomyslel jsem si, jako zadní schodiště do pracoven vysoce postavených. Zůstávají nepozorovaná až do chvíle, kdy si na ně posvítí taková Indie Cathartová, aby pánům osladila manželskou nevěru.

Možná, že Owenovo "zadní schodiště" byl výtah do pátého patra. Možná, že paní v zeleném svetru věděla bez ptaní,

koho může vpustit bez prohlídky a koho ne.

Možná, možná. Mám teď představu o podniku a dostal jsem se až do blízkosti ústřední moci, jinak jsem ale mnoho nedokázal.

Zastavil jsem na veřejném parkovišti, svlékl overal a rozhodl se, že pojedou do Manchesteru.

Do města jsem se dostat rychle, ale pak jsem strávil hodnou dobu hledáním Intramind Imaging, s.r.o. Reklamní společnost byla sice zastrčená v jedné postranní uličce, ale byl to mnohem větší podnik, než jsem očekával. Odložil jsem teplákovou bundu a liverpoolský přízvuk a šel k recepci důstojně oděný v saku a s kravatou.

"Jsem z Topline Foods," ohlásil jsem se. "Rád bych hovořil s osobou, která naší společnosti vede účet."

Jestli prý jsem ohlášený. Ne, jde o osobní věc.

Když člověk vystupuje s dostatečnou samozřejmostí, dveře se před ním většinou otevřou. Tak tomu bylo i u společnosti Intramind Imaging. Prý mne přijme pan Gross. Recepční otevřel bzučákem dveře a já prošel ze vstupní haly do vnitřní haly, podstatně skromnější, bez koberce, nic nepředstírající.

Pan Gross prý sedí ve třetích dveřích vlevo. Pan Gross měl na dveřích štítek se jménem a nápisem: Proč vás sem čerti nesou?

Nick Gross si mne důkladně prohlédl od hlavy k patě. "Kdo ksakru jste? Nejste z vedení Topline Foods a jste moc nastrojenej."

Sám měl na sobě lesklou černou košili. Dlouhé černé vlasy, náušnice. Mohlo mu být k padesáti, a urputně se snažil zůstat mladý. Byl nicméně silná osobnost, s výraznou tváří.

"Točíte pro Topline reklamní šoty," řekl jsem.

"No a co má být? Jestli jste jeden z těch jejich ufnukanejch účetních a jdete škemrat o příznivější podmínky, tak víte, kam s tím můžete jít... My nemůžeme za to, že ty filmy teď nemůžete pustit, když už jste za ně vydali miliony. Ty šoty jsou skvělé, nemůžou být lepší. Tak zase běžte za svým zasraným Owenem Yorkshirem a řekněte mu, ať se jde klouzat.

Utíkejte. Jestli chce tu sérii se žokejema za stejných podmínek jako ty předtím, tak nám musí poslat šek každé tejden, jasný? Každé tejden, nebo s tím praštíme, jasný?"

Přikývl jsem.

"Připomeňte šéfům, že u reklamy je hlavní zázrak střih, a střihá se až nakonec. Když nebude šek, nebude se střihát, a když se nebude střihát, nebude žádný zázrak, když nebude zázrak, nebudou větší kšefty, a když nebudou větší kšefty, můžeme to rovnou zabalit. Jasný?"

Znovu jsem přikývl.

"Tak hezky běžte do práce a řekněte jim, že když nebude šek, nebude se střihát, a když se nebude střihát, nebude žádná kampaň. Jasný?"

"Ano."

"V pořádku. Teď koukejte padat."

Pokorně jsem vycouval, ale neviděl jsem důvod, proč bych měl hned opustit budovu. Od Grossových dveří jsem vykročil na opačnou stranu, než odkud jsem přišel. Čím jsem šel dál, tím víc to tam vypadalo pracovně a technicky. Došel jsem ke dveřím, kterými bylo vidět na obrazovku, na které jsem viděl nápadně povědomé záběry z jedné úspěšné, právě probíhající reklamní kampaně, která už dramaticky zvýšila zájem o příslušné výrobky. Krátké třívteřinové záběry na obrazovce vždy vystřídalá tma. Tři vteřiny akce. Deset vteřin tmy.

Zastavil jsem se a přihlížel. Vtom ke mně někdo došel.

"Přejete si něco?" zeptal se.

"Chtěl jsem se zeptat...", ukázal jsem na obrazovku. "Je to jedna z těch reklam na horský kola?"

"Bude to jedna z nich, až to střihnem."

"To je skvělý," vykročil jsem přes práh jeho dveří a tvářil se neškodně. "Můžu se chvíli dívat?"

"Kdo vlastně jste?"

"Jsem z Topline Foods, byl jsem za Nickem Crossem."

"Aha."

V tom krátkém slůvku bylo mnoho významu a já to rychle zaznamenal.

Byl mladší než Nick Cross a oblékal se střizlivěji. Jeho sebejistota spočívala v jeho třívteřinových záběrech a v genialitě, s jakou je vedle sebe řadil. Nepotřeboval žádné náušnice.

Citoval jsem slogan kampaně: "Každé dítě pod padesát chce k Ježíšku horské kolo."

Hrál si s kolečky na střihacím pultu a řekl vesele: "A jestli ne, tak běda!"

"Střiháte taky pro Topline?" zeptal jsem se nevinně.

"Zaplať pánbůh ne, to dělal kolega. Osm měsíců skvělý práce zralý na cenu, a suší se to na policích. Cena žádná nebude a váš šéf se podělal, že jo? Takovej balík do toho dal a má z toho houby jen proto, že nějaký umrněnej mrňous nechal naši hlavní hvězdu zavřít za něco, co ten člověk vůbec neudělal."

Zadržel jsem dech. Pan střihač ale neměl nejmenší tušení, jak dotyčný mrňous vypadá. Řekl jsem, že už budu muset jít. Kývl, ani se neotočil.

Šel jsem chodbou dál, až jsem došel ke dvěma větším dveřím. Na jedné stálo Postsynchrony. Nevstupovat, a na druhé Zadní dvůr. Pootevřel jsem druhé dveře. Venku stál velký jeřáb a držel ve vzduchu červené sportovní auto. Kolem se hemžili lidé a kamery. Natáčelo se.

Ustoupil jsem. Když jsem vycházel, nikdo si mne nevšímal. V továrně na iluze to není jako v bance, iluze nikdo nekrade. Ve vstupní hale jsem si všiml plakátů, které jsem předtím nevnímal. Na plakátech byly starší i současné reklamní kampaně, za které firma dostala prestižní ceny. Slyšel jsem, že reklamní klipy se považují za hodnotné jak pro režiséry,

tak pro herce s vyššími ambicemi. Začnete zubní pastou, a pak to dotáhnete na Hamleta. Intramind vám pomůže vyšplhat se nahoru.

Dojel jsem do středu Manchesteru a pod pseudonymem se přihlásil do hotelu Crown Plaza, kde jsem získal pěkný, prostorný pokoj. Davise Tatuma nejspíš raní mrtvice, až uslyší, co ten nocleh stál, ale co, přinejhorším to zaplatím sám. Chtěl jsem pořádnou sprchu, obsluhu do pokoje, a čert vem, kolik to bude stát.

Zavolal jsem Tatumovi domů. Ozval se mi záznamník. Odříkal jsem číslo svého mobilu a poprosil Tatuma, aby mi co nejdřív zavolal. Pak jsem se posadil do křesla, pustil televizi a sledoval rovinové dostihy v Ascotu.

Ellise nebylo nikde vidět. Komentátor právě oznamoval, že Ellisův "absurdní" proces má být znovu zahájen za tři dny, v pondělí. Sid Halley se prý moudře drží stranou a nechodí na oči spravedlivě rozhořčeným obdivovatelům Ellise Quinta. Dobře dělá.

Tak hovořil komentátor, který mne před nedávnou dobou nazval zázrakem a nakažlivým zdrojem slušnosti. Časy se mění, a jak! Pak se na obrazovce objevil Ellisův a můj usměvavý obličej, stáli jsme bok po boku, v dresech, helmy sundané. "Ti dva bývali velcí přátelé," říkal zarmouceně komentátor. "Teď jeden druhého napadá jako podrážděný býk."

Ať jde háje!

Doufal jsem, že se na pořad nedívá ani paní v zeleném svetru, ani Marsha Rowseová nebo paní Doveová, Willy Parrot, řidič firmy Intramind, Nick Cross nebo střihač, se kterým jsem se předtím bavil. Owen Yorkshire mne určitě nezaregistroval, jen po mně přejel pohledem, ale ti ostatní si mě aspoň na den, na dva dny zapamatují. Byl to obvyklý risk, někdy mi to prošlo, někdy ne.

Když dostihy skončily, zavolal jsem Intramind a zeptal se na několik základních, obecných věcí, na které jsem se předtím ptát nemohl, když jsem předstíral, že jsem zaměstnanec Topline.

Ptal jsem se, jestli reklamní šoty točí na film nebo na kazetu a jestli mají diváci možnost koupit si kopii. Ochotně mi odpověděli. Intramind točí většinou na film, hlavně když jde o nákladnější produkci v exteriérech. Ne, divák nemá možnost koupit kopii. Film se nakonec přehraje na betacam a předá klientovi. Práva má klient, reklamní firma není agentura.

"Mnohokrát děkuji," řekl jsem zdvořile. Každý nový poznatek je cenný.

Za chvilku volal Davis Tatum. "Kde jste, Side?"

"V deštivém městě, v Manchesteru." Venku svítilo slunce.

"Já..., pokročil jste nějak?"

"Trochu ano."

"Ano..., " váhal. "Četl jste dnešní sloupek Indie Cathartové?"

"Neuvedla, že nás zastihla v Meridienu spolu."

"Ne, asi si vzala k srdci vaši radu. Ale jinak...!"

"Volal mi kvůli tomu Kevin Mills. Ubezpečil mě, že to India nepsala, psal to sám, na pokyn shůry. Stejná písnička."

"Je to sprosté."

"Tentokrát se dokonce omluvil, a to je pokrok."

"Berete to tak lehce..."

Nevyvracel jsem mu to.

Zeptal jsem se: "Nemohl byste přijít zítra večer k Archiemu Kirkovi?"

"Předpokládám že ano, jestli je to nutné. V kolik?"

"Domluvte se přímo s ním. Mně by se to hodilo asi v šest, ale nevím přesně, kdy se tam dostanu."

"To zní dost nespolehlivě," postěžoval si.

Usoudil jsem, že bude lepší, když mu neřeknu, že vloupání si člověk na minutu naplánovat nemůže.

12

Zavolal jsem do Korza a chtěl k telefonu Indii Cathartovou nebo její číslo. Jak naivní.

Za prvé v pátek nikdy do kanceláře nechodí.

Za druhé redakce soukromá čísla zaměstnanců cizím osobám telefonicky nesdílují.

"Řekněte jí laskavě, že by s ní rád mluvil Sid Halley."

Nadiktoval jsem pánovi v centrále číslo svého mobilu a ještě jsem ho požádal, aby číslo po mně opakoval, abych si byl jistý, že si ho správně zapsal. Prý mi nemůže nic slíbit.

Hodnou chvíli jsem uvažoval o tom, co jsem viděl a co jsem se dozvěděl. Uvažoval jsem taky o tom, jak dál příští den, i když jsem věděl, že každý plán můžou okolnosti zhatit, ale bez plánu si člověk říká předem o neúspěchu. Kdyby všechno selhalo, je tu vždycky plán B. Plán B už mě v minulosti taky asi dvakrát zklamal, ale katastrofy prostě občas přicházejí jako pády při dostizích. Člověk nikdy nepočítá s tím, že ho to potká, až když je nosem v turfě.

Nechal jsem si na pokoj přinést něco k jídlu. Pak jsem zase přemýšlel. Ve čtvrt na jedenáct zazvonil můj mobil.

Byla to India.

"Side?" ozvala se nervózně.

"Dobrý den."

"Nic neříkejte prosím, nic neříkejte, nebo se rozbřečím." Po chvilce mlčení se ozvala znovu: "Side, jste tam?"

"Ano, ale nic neříkám, protože nechci, abyste brečela."
"Bože Side," napůl se smála, napůl polykala slzy. "Jak dokážete být tak..., tak civilizovaný?"
"S velkými obtížemi," odpověděl jsem. "Co děláte v sobotu večer? Půjdeme do vaší restaurace nebo do mojí?"
Výdechla úžasem: "Vy mě zvete na večeři?"
"No, manželství vám nenabízím, a nůž do žeber taky ne."
"Vy se dokážete i smát?"
"Jak to, že se jmenujete India?" zeptal jsem se.
"Byla jsem tam počata. Co to má s tím společného?"
"Jen jsem byl zvědavý."
"Nejste opilý?"
"Bohužel ne. Sedím zcela střízlivý v křesle a uvažuji o stavu vesmíru. Je to tak na tři minus."
"Kde? Chci říct, kde je to křeslo, co v něm sedíte?"
"Stojí na podlaze."
"Vy mi nevěříte!" vyčetla mi.
Povzdechl jsem si. "Ne, nevěřím. Ale rád bych s vámi šel na večeři."
Skoro prosila: "Side, buďte rozumný!"
Dobrá rada. Kdybych se jí v minulosti držel, měl bych obě ruce a míně šrámů. Jenže člověk se asi musí rozumný už narodit, a to nebyl můj případ.
Zeptal jsem se: "Majitel vašich novin..., lord Tilpit..., znáte ho?"
"Ano," řekla zmateně. "Chodí do redakce na vánoční oslavu a každému z nás potřese rukou."
"Jaký je?"
"Myslíte na pohled?"
"Pro začátek ano."
"Je dost vysoký a má světle hnědé vlasy."
"To jste mi toho moc neřekla."
"Nepatří do mých všedních dní."
"Leda když jde o upalování svatých," poznamenal jsem.
Chvilí bylo ticho.
"Půjdeme do vaší restaurace," řekla.
Usmál jsem se. Kde nedokázala chytit kořist slovem, chytla ji rychlostí myšlenky.
Zeptal jsem se: "Vyzařuje lord Tilpit autoritu? Přesněji, když jste s ním v jedné místnosti, cítíte v něm sílu?"
"Vlastně... spíš ne."
"Mohl by tak působit na jiného, na kohokoli? Mohl by vzbuzovat bázeň a respekt?"
"To tedy ne."
Z jejího hlasu bylo znát, že jí ta představa připadá až směšná.
"Takže jeho síla je v penězích?" řekl jsem.
"Asi ano."
"Víte o někom, před kým by měl respekt on?"
"Ne, nevím o nikom. Proč se ptáte?"
"Ten člověk způsobil, že mne váš list už několik měsíců systematicky ničí. Musíte uznat, že se o něj zajímám důvodně."
"Ale vy nejste zničený, vůbec neděláte dojem trosky. Ostatně vaše paní tvrdí, že to nejde."
"Co řekla? Co nejde?"
"Že..., že..."
"Vyslovte to."
"Že vás nikdo nezničí, nikdo nepokoří, že nikdy nebudete prosit o slitování."
Umlčela mne.
Řekla ještě: "Vaše žena vás ještě stále miluje."
"Ne, už ne."
"Já jsem expert na bývalý ženy," řekla India. "Jsem odborník na ukřivděný manželky, zavržené milenky, ženský čpící jedem, ženský, kterým jde o prachy, ženský bažící po pomstě, ženský se zlomeným srdcem. Všecko to znám. Jenny řekla, že ve vašem očištění žít nedokáže. Když jsem ale já řekla, že jste sobecký zvíře, začala vás zuřivě hájit, jako tygřice."
Dobrý bože, minulo šest let a my nepřestali být stejně zranitelní, zasažitelní jediným šípem.
"Side?"
"Hm."
"Máte ji ještě rád?"
Snažil jsem se hovořit klidně. "Pro nás dva není návratu, už si to ani nepřejeme. Je mi to sice líto, ale už je to konečně pryč. Má lepšího muže a je šťastná."
"Setkala jsem se s jejím mužem, je milý."
"Ano." Odmlčel jsem se. "A co váš bývalý?"
"Chytla jsem se na to, že dobře vypadal. Pak se ukázalo, že si přeje mít za ženu obdivovací stroj v zástěře. Tím to zvadlo."
"Jmenuje se Cathart?"
"Ne, Patterson."

V duchu jsem se usmál. "Nemohla byste mi dát vaše číslo do bytu?"

"Ano." Nadiktovala mi je.

"Takže zítra večer, v restauraci Kensington Place. V osm."

"Budu tam."

Když jsem byl sám, a to jsem byl skoro stále od doby, kdy jsem se rozešel s Louisou McInnesovou, snímal jsem si před spaním protézu a znovu jsem si ji připevnil až ráno po sprše. Ve sprše jsem ji mít nemohl, voda by poškodila mechanismus. Sejmout ruku po dlouhém dni nebylo nijak příjemné, protože pevně přiléhala a lnula ke kůži. Při připevňování protézy potřebuje člověk mastek, musí nasadit ruku ve správném úhlu a pořádně zatlačit.

Ruka sice měla cenu zlata, jak jsem řekl Trish Huxfordové, ale ještě teď, po třech letech, mne zacházení s protézou, její snímání a připevňování deprimovalo. Na veřejnosti jsem se samozřejmě tvářil, jako by mi protéza nevadila. Vlastně nevím, proč jsem na ni stále tak citlivý, proč jsem v tomhle směru tak snadno zranitelný. Asi jsem příliš hrdý.

Přes noc jsem si v dobíječce nabil dvě baterky, takže jsem v sobotu do nového dne vstoupil s jednou čerstvě nabitou v protéze a s další rezervní v kapse.

Od chvíle, kdy mi Gordon Quint přerazil loketní kost, uplynulo pět dní a bolest v předloktí byla mnohem snesitelnější a nedostavovala se tak často. Asi jsem se naučil vyhledávat nebolestivou polohu a vyhýbat se bolestivým pohybům, ale taky už určitě postoupil proces hojení, na koncích kostí už byla hojivá tkáň spojující úlomky a postupně silící, od osmého dne pak nabývající na pevnosti. Za další týden by kost měla být srostlá, protože potíže a zdoluhavé hojení způsobují jen roztržštěné, dislokované zlomeniny, a to nebyl můj případ.

Dokud jsem ještě jezdil dostihy, potkávaly mne jednoduché zlomeniny pravidelně dvakrát do roka. Při pádech člověk zhusta padá na rameno, a to někdy v rychlosti až padesát kilometrů za hodinu. Díky tomu jsem si za svoji kariéru zlomil klíční kost dvanáctkrát, šestkrát pravou, šestkrát levou, a jen jednou to bylo opravdu zlé.

Někteří jezdci mají silnější kosti, ale nepoznal jsem nikoho, kdo by dospěl na vrchol jezdecké kariéry, aniž si co zlomil. No nic. V sobotu už pondělní zlomenina nebyla problém.

Do cestovní tašky jsem si zabalil dobíječku, mytí, pyžamo, čistou košili, civilní oblek a boty. Na sobě jsem měl tmavé teplákové kalhoty a bundu, pod bundou bílou košili bez kravaty a na nohách tenisky.

V pásku jsem měl peníze a platební kartu, v kapse svazek klíčů a miniaturní baterku na kroužku. Tři z klíčů byly od auta a od bytu, další tři vypadaly na první pohled jednoduše a nevinně, ale dokázaly odemknout jakýkoli jednoduchý zámek a zjednat tak člověku přístup leckam - bez souhlasu majitele objektu.

Můj někdejší učitel mne trénoval tak dlouho, až jsem se v oboru zdokonalil. Taky mne naučil otvírat zámek na číselnou kombinaci stejně, jak to dělají vykradači kufrů na letištích.

Odhlásil jsem se z hotelu a vyjel znovu do Frodshamu. Zaparkoval jsem u chodníku na dohled od železné a drátěné brány firmy Topline Foods.

Brána byla zase dokořán a vrátný nekontroloval nikoho, ani příchozí, ani odjíždějící či odcházející. On taky nikdo dovnitř ani ven v tu chvíli nijak nespěchal a na dvoře stálo podstatně málo vozů než včera. Filmaři dorazili v hustých řadách až před jedenáctou.

Když už byla skoro celá, zaplnil se dvůr všemi možnými dodávkami a nákladními vozy. Z vozů se vyvalily filmové kamery (Intramind Imaging), televizní kamery (místní televize) a tucty lidí s těžkou technikou a úředními papíry. Vystoupil jsem z auta a navlékl si nadměrný hnědý overal s jmenovkou. Tašku s věcmi jsem uložil do kufru, uložil jsem tam i mobil, ale nejdřív jsem z něj vyndal šém, SIM kartu, a schoval ji do pásku. Přesně podle prodavačovy rady: "I kdyby vám někdo mobil ukradl, nebude mu to k ničemu, bude mít smůlu, nezprovozní ho."

Nastartoval jsem vůz, suverénně projel branou, objel nepořádně zaparkovanou sbírku nejružnějších vozidel a zaparkoval těsně za nimi, u vykládacích ramp. Sobota nesobota, hnědých overalů tam bylo několik, jejich nositelé se činili u transportéru. Prošel jsem kolem nich s náležitou samozřejmostí, jako bych tam patřil, a cestou jsem je nedbale pozdravil.

Ani na pozdrav při práci neodpověděli, brali mne jako samozřejmost.

Z haly jsem vyšel po schodišti, po kterém mne předtím vedl dolů Willy Parrot. Když jsem se dostal do příslušného patra, proběhl jsem po ochozu až k Willyho kanceláři.

Proskené dveře byly zavřené, zamčené na klíč. Uvnitř nikdo. Veleměchačky v obrovitých tancích zahálely, nic se nemísilo, šum a hluk předešlého dne vymizely, ba i vůně vyprchala. Zato dole v přízemí chystali lidé kamery pod velením samotného Owena Yorkshira. Režíroval svého režiséra, důležitě, zvučným hlasem poučoval profesionály, jak mají co dělat.

Byl příliš zabraný do díla, než aby vzhlédl, prošel jsem tedy po ochozu až k železným schůdkům k protipožárním dveřím. Willy říkal, že dveře jsou v noci zamčené, ve dne otevřené. Ulevilo se mi, když jsem se konečně ocitl v chodbě u kanceláři, vyložené plyšovým kobercem.

Narazil jsem tam na tři lidi od televize. Něco měřili a posunovali zeleň v květináčích z místa na místo. Bylo mi jasné, že pracovat pro budoucí pokolení se v kancelářích začne až v pondělí. V duchu jsem proklínal ty tři, kteří se mi připlétli do cesty, a zamířil k výtahu. Cestou jsem minul otevřené dveře oddělení pro styk s veřejností. Marsha Rowseová nikde. Vpravo od výtahu byly dveře s nápisem Vedoucí A. Doveová. Dveře měly dobré zámky.

Ohlédl jsem se. Ti tři se s měřením zatraceně loudali, chtěl jsem, aby vypadli, a oni se k tomu neměli. K vzteku.

Nechtěl jsem tam jen tak postávat. Vrátil jsem se k výtahu a abych nějak vyplnil čas, otevřel jsem dveře těsně před ním. Jak jsem doufal, vedly na nouzové schodiště.

Sešel jsem o patro níž, prošel protipožárními dveřmi a ocitl se v prázdné, nerozčleněné a nezařízené prostoře, odpovídající rozměrově kancelářským prostorám o patro výš. Když jsem vystoupil o dvě patra výš, nad kanceláře, opět

jsem se ocitl v rozlehlé, nezařízené, vzorně vymetené prostoře. Jak je vidět, pomyslel jsem si, Owen Yorkshire už se na rozšíření podniku připravil.

Opatrně jsem vystoupal do pátého patra, k doupěti nejvyššího pána. Předpokládal jsem, že je ještě dole v hale mezi míchačkami. Opatrně jsem nakoukl protipožárními dveřmi. Vlevo jsem zahlédl luxusní reprezentační přijímací prostory a zasedačku, za jakou by se nemusel stydět ani mamutí průmyslový podnik. Vpravo byly dvojité skleněné dveře, vedoucí k nové kanceláři Owena Yorkshira. Nezdálo se, že by tam hodně úřadoval, papíry žádné, zato leštěného dřeva a zeleně nadbytek. Tác s lahvěmi a skleničkami.

Vycouval jsem zpět na zaprášené nouzové schodiště a sestoupil ke kancelářskému patru. Váhal jsem za dveřmi, nevěděl jsem, jestli tam ještě jsou ti tři od televize, jestli mi ještě brání v dalším postupu.

Za dveřmi se ozval hlasitý hovor. Už jsem se chystal předstírat pracujícího, ale pánové od televize dali přednost výtahu před schodištěm. Slyšel jsem, jak výtah v šachtě za schodištěm hučí, jak do něj vstupují hlasy a jak i s hučením výtahu mizí. Nedokázal jsem odhadnout, jestli pánové zmizeli nahoru nebo dolů, ale šlo především o to, aby všichni byli pryč. Déle čekat nemělo smysl. Otevřel jsem dveře a vstoupil do chodby vyložené koberci. Podíval jsem se nejdřív doleva a pak doprava, směrem k doméně paní Doveové.

Měl jsem celé kancelářské patro pro sebe. Výborně.

Na dveřích paní Doveové byly dva zámky, jeden starý dozický a pak moderní knoflík s otvorem pro patentní klíč.

Takové zámky mám nejraději, protože za nimi většinou nečihá zrada, žádná závora nebo řetěz. Navíc pouhá skutečnost, že na dveřích byly zámky dva, věštila, že v místnosti je co střežit.

Otevřít dozický zámek mi trvalo plnou minutu. Měl jsem pocit, jako by za mnou přísně stál můj starý učitel. Moderní zámky člověk otevře za dvacet vteřin, ale musí si počínat hodně citlivě, jemně. Umělé prsty byly v takovém případě (jako skoro ve všem) k ničemu.

Jakmile jsem se dostal do kanceláře paní Doveové, okamžitě jsem se dal do zamykání obou zámků, aby všechno bylo, jak bylo, kdyby někdo zvenčí dveře zkoušel. Kdyby přišel někdo s klíči, stačil bych se schovat.

Paní Doveová měla velkou, pěknou kancelář se širokým psacím stolem, několika křesly skandinávského typu, na bílých zdech černobílé, hrubozrné zvětšeniny fotografií dostihových koní. U jedné stěny bylo běžné moderní kancelářské vybavení, fax, kopírka a velká kalkulačka s tiskárnou. Na psacím stole stál počítač, zahalený přes sobotu a neděli ochranným krytem. V místnosti bylo několik registratur a jedna větší, vyšší, bílá registratura na zámek.

Z okna s žaluziemi bylo v dále vidět řeku. Kancelář paní Doveové vzbuzovala dojem kanceláře ředitele podniku. Nevěděl jsem zcela přesně, co vlastně hledám. Auditované vyúčtování, které jsem si prohlédl v Companies House, se podle mého neshodovalo s tím, co jsem viděl v samotném podniku. Je pravda, že se audit vztahoval k ukončenému roku, tedy k prvnímu roku vlády Owena Yorkshira, ale nízký zisk uvedený pod čarou určitě neopravňoval vedení k pořádání drahých recepcí pro liverpoolské hodnostáře ani k velenákladným televizním propagačním kampaním.

Můj starý učitel mne přesvědčoval, že francouzské rčení *cherchez la femme* už dávno neplatí, že teď je třeba hledat, odkud kam jdou peníze. Těsně před smrtí tuto poučku ještě doplnil: "Hledej to v dokumentaci." Tvrdil, že nepoctivé, pochybné transakce se v papírech vždy nějak obrazí, i teď, v době počítačů, tvrdil, že je třeba hledat náznaky stop v papírech. Několikrát jsem se přesvědčil, že měl pravdu.

Papíry paní Doveové byly úhledně uklizené v zamčených registraturách.

U podobných registratur se jediným otočením klíče zamknou všechny zásuvky tyčí, procházející registraturou shora dolů. Když člověk otočí klíčem, tyč se vysune do výše a všechny zásuvky jsou rázem otevřené. Otevírat registratury jsem uměl docela slušně.

Potíž byla v tom, že firma Topline Foods, jak se aspoň na první pohled zdálo, neměla dohromady co skrývat. Našel jsem celá kila objednávek zboží dodávaného i prodávaného, kila dokladů o výdajích spojených s výrobou, od pojištění po platy zaměstnanců, výdaje na elektřinu a údržbu.

Ne, v registraturách nic nenajdu, zbytečně se s nimi zdržuju, je v nich prostě vše, co je třeba předložit při výročním auditu (a co lze předložit bez uzardění).

Registraturu jsem zavřel. Prohlédl jsem zásuvky u psacího stolu, stáhl kryt z počítače, nastartoval ho a vyvolal seznam souborů. Z toho jsem namátkou zkusil vyvolat soubor "Aintree".

Naskočily podrobné údaje o slavnostním obědě pořádaném den před Velkou národní, včetně seznamu hostů, jídelního lístku, výtahu z přednesených projevů a seznamu ohlasů v tisku.

Nic důvěrnějšího jsem nenašel. Vypnul jsem počítač, navlékl na něj kryt a šel se s paklíči věnovat vysoké bílé registratuře.

Měl jsem pocit, že zápasím s ubíhajícím časem, stahovalo se mi hrdlo, začal jsem chvátat. Když vidím ve filmech superdetektivy, kterým hned přijdou pod ruku hledané doklady, vždy jim závidím. Vždyť já ani nevím, co vlastně hledám, a jestli vůbec něco, co za hledání stojí, existuje.

Nakonec to nebyl žádný papír, ale další počítač.

V bílé skřínce se skrývala vyklápěcí pracovní deska a další klávesnice a obrazovka. Nastartoval jsem, ale počítač nenaskočil. Nebylo divu, nebyl zapnutý do sítě. Připojil jsem tedy šňůru a znovu. Počítač zabručel a připravil se k práci. Vyvolal jsem zase seznam souborů a našel názvy větších souborů, obsahujících soubory dílčí, jako třeba "Rozpis A".

Pochopil jsem, že jsem se dostal do důvěrné dokumentace, hodně i méně důvěrné a utajované. Rychle jsem projel všechny soubory až k souboru "Quint". Ať jsem ale dělal, co jsem dělal, soubor Quint ne a ne naskočit.

Mysli!

Quintův soubor nenaskakuje, protože v počítači není.

Dobře. Kde tedy je?

Nad policií s počítačem bylo devět očíslovaných krabiček s disketami, ale na žádné z nich nebylo napsáno Quint.

Sáhl jsem po krabici číslo 1. Bylo v ní několik dopisů a modrá disketa v průhledné fólii. Soudě podle obsahu dopisů byly v krabici doklady o splatných, avšak nesplácených půjčkách, poskytnutých firmě Topline Foods. Našel jsem i zmínky o "dlaňovkách" a "osobní kompenzaci". Strčil jsem disketu do počítače, ale obrazovka nespouštěla, chtěla ode mne heslo.

Heslo? Boží vědí, co to může být. Procházel jsem krabičky jednu po druhé. V krabici číslo 6 jsem konečně narazil na jméno Quint. Nebyla tam jen jedna disketa, ale tři.

Dal jsem první z nich do počítače.

Heslo?

Druhá a třetí - heslo?

Do háje!

Hledal jsem něco, co by mi pomohlo. Vytáhl jsem z police těžkou bílou kartonovou krabici velikosti dvou krabic od bot. V krabici jsem našel větší, delší, pevná černá pouzdra. Jedno jsem vytáhl, otevřel a uvnitř našel videokazetu dvakrát širší, než je běžné video. Na nálepce stálo Videozáznam televizní kvality a pod tím další slovo: BETACAM. Pak tam byl titul Quint, 15 x 30 vt.

Zavřel jsem první pouzdro a otevřel další, abych našel totéž Quint, 15 x 30 vt. Ve všech pouzdrech stejně označené kazety. Takové videokazety vyžadují zvláštní přehrávací zařízení, a to v kanceláři paní Doveové nebylo. Pokud bych si jednu z kazet chtěl prohlédnout, musel bych si ji odnést.

Mohl jsem samozřejmě jednu z kazet strčit do kapsy bundy, mohl jsem taky odnést všechny diskety na heslo, ale to by znamenalo, že: a) kradu, b) riskuju, že mne s kradenými věcmi chytí, c) znemožním využití informací obsažených na záznamech při možném budoucím soudním řízení. Pokud se mi to zdaří, informace ukradnu, ale diskety ne.

Mysli!

Jak jsem v Aynsfordu řekl Charlesovi, musel jsem se opravdu hodně poučit o počítačích, abych udržel krok se zrychlujícím se tempem pokroku. Budoucnost už se však tlačila do přítomnosti tak rychle, že jsem ztrácel dech a zůstával pozadu.

Někdo se pokoušel otevřít dveře.

Nestačil jsem uklidit, aby všechno bylo tak, jak bylo. Stačil jsem jen přeběhnout místnost a postavit se tak, abych zůstal schovaný za dveřmi, až se otevrou. Plán B znamenal jediné - dát se na útěk. Nakonec jsem v teniskách.

Knoflík u dveří se pootočil a někdo dveřmi zalomcoval. Pak se nedělo nic. Ten někdo za dveřmi buď neměl klíč, nebo jen dveře zkoušel. Ať tak či tak, hodně mne vyvedl z míry, sotva jsem dýchal.

Zvláštní, jak mi stoupl adrenalin, vynořilo se mi v hlavě i řešení problému. Nemůžu sice vyvolat obsah disket na obrazovce, ale můžu jejich obsah přehrát na jiný počítač, na takový, u kterého si můžu dát na čas, dokud heslo nevylušším, nebo až získám ke spolupráci někoho, kdo to dokáže.

Kousek od kabelu počítače byl telefonní kabel. Rychle jsem zastrčil jeho koncovku do telefonní přípojky u počítače a spojil tak modem paní Doveové s modemem světového Internetu.

Asi dvakrát jsem se spletl ve správném postupu, zoufale jsem se snažil vybavit si, co jsem se o tom naučil. Konečně se na obrazovce objevil povzbudivý pokyn: Vložte telefonní číslo.

Namačkal jsem svoje vlastní do bytu na Pont Square a odentroval. Obrazovka mi ochotně oznámila, že číslo volí, pak že číslo informací přijímá, že je informace přenášena, a nakonec že je přenos ukončen.

Ať už je na první disketě označené Quint cokoli, mám to teď ve svém londýnském počítači. Další dvě diskety jsem uložil do svého počítače po telefonu stejným postupem. Pro jistotu jsem si tak přepsal i disketu z krabice číslo 1 a disketu Tilpit z krabice číslo 4.

Videozáznamy jsem nemohl odeslat žádným způsobem. Nechal jsem je neochotně tam, kde jsem je našel. Ještě jsem si prohlédl papíry, které jsem našel v Quintově krabici, a okopíroval jsem si jednu stránku - neobvyklý seznam dostihových závodů. Kopii jsem pečlivě poskládal a zastrčil do pásky, do skryté kapsičky na zip.

Nakonec jsem zase elektrický i telefonní kabel odpojil, zavřel polici s počítačem, zkontroloval krabičky s disketami i větší krabici s videozáznamy BETACAM, uložil je na místo, zamkl celou registraturu a pak jsem opatrně odemkl a pootevřel dveře do chodby.

Ticho. S úlevou jsem vyšel, zamkl za sebou dveře kanceláře paní Doveové a vydal se chodbou kolem malých kanceláří. Narazil jsem na první překážku. Protipožární dveře do teritoria hnědých overalů nejenže byly zamčené, ale svítilo nad nimi červené světlo, a to nevěstilo nic dobrého, znamenalo to, že je zapnutý poplachový systém a že jsou v pohotovosti nepříjemně ječivé sirény.

Zdržel jsem se v kanceláři paní Doveové příliš dlouho. Vrátil jsem se chodbou zpět a sešel po nouzovém schodišti vedle výtahu až dolů do přízemí. Vynořil jsem se ve vstupní hale s prosklenými dveřmi k parkovišti.

První krok do haly byl taky poslední. Cítil jsem tvrdě praštilo do hlavy. Jeden z rozložitých tělesných strážců pana Yorkshira přese mne přehodil popruh, kterým mi přilepil paže k tělu.

Trhal jsem sebou a vysloužil si další ránu do hlavy. Pak už mi to přestalo myslet a tělo mi přestalo sloužit. Vnímám jsem, že jedu výtahem, ale nepamatoval jsem si, jak jsem se tam dostal. Vnímám jsem, že mám spoutané nohy a že mne kdosi nedůstojně táhne po koberci a posazuje do křesla.

Běžné křeslo skandinávského typu s dřevěnými opěradly.

"Svažte ho," ozval se čísi hlas a někdo mne ke křeslu přivázal dalším popruhem kolem hrudníku. Když se mi v hlavě začalo vyjasňovat, byl jsem už spoutaný a bezmocný. V duchu jsem klel.

Velitelský hlas patřil Owenu Yorkshirovi.

Řekl: "V pořádku, dobře. Nechte ten francouzák na stole a vraťte se dolů. Sem nikoho nepouštějte."

"Ano, pane."

"Počkejte..." Yorkshire váhal. "Jste si jistý, že to je ten člověk?"

"Ano, pane. Má jmenovku, kterou jsme mu včera dali. Měl ji při odchodu vrátit, ale nevrátil ji."

"Dobře. Děkuju. Teď už běžte."

Za gorilami se zavřely dveře a Owen Yorkshire mi strhl jmenovku z overalu. Přečetl si jméno a cedulku odhodil na psací stůl.

Byli jsme v kanceláři v pátém patře. Moje křeslo stálo uprostřed koberce jako osamělý ostrov uprostřed moře. Připadal jsem si pitomý a praštěný.

Owen Yorkshire zcela odložil předstíraný nátěr bodrosti, byl to náhle zcela jiný člověk, vztekly, nedůvěřivý, a kupodivu vystrašený.

"Co tu děláte?" zahulákal na mne.

Jeho hlas duněl celou místností. Tyčil se nade mnou, vysoký, mohutný, velkou hlavu až u mne. Zdálo se mi, jako by měl všechny rysy nadměrné, příliš velký nos, příliš velké oči, čelo, velké, ploché tváře, hranatou čelist a velká ústa. Černé vlnité vlasy splývající na ramena s šedinami na skráních jako by byly živé. Odhadoval jsem ho na čtyřicet, ale mohl být mladší.

"Mluv," řval. "Co tu děláš?"

Neodpověděl jsem. Vzal ze stolu těžký, dlouhý francouzský klíč a napřáhl se, jako by mne chtěl uhodit do hlavy. Pokud mne předtím jeho pochopové praštili právě tím nástrojem, kdybych dostal ještě jednu ránu, zaručeně už bych přestal odpovídat dočista. Jeho to asi taky napadlo, protože znechuceně francouzák zase odhodil na stůl, až nadskočil.

Popruhy, kterými jsem byl přivázaný přes hrudník a kterými jsem měl svázané nohy, byly ze světlé pevné tkaniny, z jaké se dělají popruhy na zavazadla, aby se nemohla při nešetrné dopravě otevřít. Nepružily. Další popruhy ležely na stole.

Měl jsem neovladatelné nutkání brebentit, stávalo se mi to v minulosti při lehčím otřesu mozku po pádu v dostizích, podobné pocity jsem taky míval, když jsem se probíral z narkózy. Naučil jsem se takovému nutkání čelit, ale vyžadovalo to značné úsilí, v daném případě ovšem nezbytné.

Owen Yorkshire na sobě měl "lidové" oblečení, světlou košili s pruhy z propletených hnědavých podkov, bez kravaty, bez saka, několik knoflíků rozepnutých, takže bylo vidět zarostlou hrud' a zlatý řetízek s medailónkem.

Soustředil jsem se na podkovy. Pokud se mi je podaří ve svislých pruzích spočítat od ramene až po pás, nebudu myslet na nic jiného, nic zbytečně nevybrebám. Veliký šéf něco povídal, ale já ho nevnímám, počítal jsem podkovy a dokázal neřít ani slovo.

Prudce vyšel z místnosti. Zůstal jsem tam sedět jak pitomec. Vrátil se se dvěma dalšími lidmi, s mužem a ženou, kteří jak jsem vyrozuměl byli do té chvíle v přijímacích místnostech, kde řešili, jak rozsadí v pondělí hosty.

Paní Doveová a cizí muž. Oba vydechli leknutím, když mne uviděli spoutaného. Přikrčil jsem se a díval se jim do výše pasu.

"Znáte toho člověka?" zeptal se Yorkshire rozzuřeně.

Muž nechápavě zavrtěl hlavou. Paní Doveová se zamračila a zeptala se mne: "Nebyl vy jste tu včera? Něco s nějakým farmářem?"

"Tohle," řekl Yorkshire pohrdavě, "je Sid Halley."

Muž ztuhl a našpulil rty.

"Tohle, Verney," pokračoval Yorkshire kousavě, "tohle je ten trapný chudák, co do něj celý měsíce bušíte. Tohle! A to Ellis tvrdí, že je nebezpečný! Jen se na něj podívejte! Trefujeme se těžkejma kalibrama do malý mokré myši."

Verney Tilpit. Vyhledal jsem si ho v almanachu šlechty. Verney Tilpit, třetí baron, stáří čtyřicet dva roky, ředitel Topline Foods, majitel - zděděného - deníku Korzo.

Dědeček Verneyho Tilpita byl povýšen do šlechtického stavu za věrné služby tehdejšímu premiérovi. Patřil mezi mocné, vlivné tvůrce veřejného mínění, před kterými se třese vláda. Verney Tilpit I. se opřel o dějiny a o kousek je posunul. Třetí baron se vynořil na povrch po letech tiché existence, aby zničil pověst nedůležitého vyšetřovatele. Politika! Dědeček by se zhrozil.

Byl vyšší postavy, jak říkala India, a měl hnědé vlasy. Rychle jsem si ho prohlédl. Velký obličej s drobnými rysy: malý nos, malá ústa, malý světlejší knír, malé oči za velkými brýlemi se světlými obroučkami. Vůbec nevypadal nebezpečně. Možná jsem ho jako soupeř zklamal stejně jako on mne.

"Jak víte, že to je Sid Halley?" zeptala se paní Doveová.

"Poznal ho jeden člověk z televize," řekl Yorkshire znechuceně. "Přisahá, že to ví určitě, prý ho opakovaně točil, zná ho."

Do háje!

Paní Doveová mi vyhrmula levý rukáv hnědého overalu a prohlédla si moji levou ruku. "Ano, to je určitě Sid Halley. Teď zrovna jako šampion nevypadá, co?"

Owen Yorkshire sáhl po telefonu, namačkal číslo, chvíli čekal, pak energicky promluvil.

"Koukejte tu být co nejdřív. Máme tu krizi. Přijďte do mojí nové kanceláře." Chvilí mlčel. "Ne. Prostě sem přijďte."

Praštil sluchátkem a vztekla se na mne zadíval. "Co tu ksakru děláte?"

Podléhal jsem neodolatelnému pokušení všechno ze sebe vysypat. Pevně jsem zaťal zuby. Chápal jsem, proč se lidé k zločinu přiznávají, pokušení vyzpovídat se může být mnohem silnější než strach z trestu.

"Tak mluv!" řval Yorkshire. Znovu sáhl po francouzáku. "Mluv, ty skrčku!"

Svým způsobem jsem odpověděl.

Obrátil jsem se k Verneymu Tilpitovi a promluvil pokorně a prosebně: "Přišel jsem za vámi, pane."

"Lorde! Říkej mu Vaše lordstvo!" rozkazoval Yorkshire.

"Vaše lordstvo."

Tilpit se zeptal: "Proč? Jak jste věděl, kde mne hledat?"

"Doslechl jsem se, že jste ředitelem Topline Foods, Vaše lordstvo, tak jsem se tu stavil, abych vás poprosil, abyste toho už nechal. Nechápu, proč mne sem zatáhli a svázali." Poslední slova ze mne jen letěla. Pozor! Raději zmlkni.

"Čeho mám nechat?" ptal se Tilpit.

"Toho štvání proti mně ve vašich novinách." To už je lepší.

Tilpit nevěděl, jak na ten naivní výrok zareagovat. Yorkshire mi nevěřil. Obrátil se k paní Doveové (nebyla v úředním černém a bílém, ale v jasně červených šatech se zlatými knoflíky).

"Jděte dolů," nakázal jí, "a přesvědčte se, jestli nebyl ve vaší kanceláři."

"Zamkla jsem tam včera, Owene."

Paní Doveová se ke svému šéfovi chovala podobně jako Willy Parrot. "Jsme sice všichni jedna parta", ale jen po určité mez.

"Jděte se tam podívat," řekl. "A zkontrolujte tu skříňku."

"Od okamžiku, kdy jste se odstěhoval do pátého patra, skříňku nikdo neotevřel, klíč máte jen vy."

"Stejně se tam běžte podívat."

Bez zaváhání poslechl. Vzpomněl jsem si, že mi Marsha Rowseová vyprávěla, jak jí paní Doveová radila, že nesmí pana Yorkshira za žádnou cenu rozzlobit.

Paní Doveová, sebejistá, rozvázná, si brala vlastní radu k srdci. Bylo mi jasné, že do šéfa zamilovaná není, ale že se ho taky nebojí. Jeho záchvaty vzteku ji spíš obtěžovaly, než aby ji ohrožovaly.

Za daných okolností jsem se rozhodl, že se budu řídit moudrou radou paní Doveové tak dlouho, dokud to vydržím.

Vrátila se až za hodnou chvíli. Zatímco byla pryč, dělalo mi čím dál větší starost, jestli jsem v její kanceláři nenechal něco sebeemíň v nepořádku, bál jsem se, jestli šestým smyslem nepoznám, že v místnosti někdo v její nepřítomnosti byl, že tam třeba po mně zůstal nějaký pach, i když jsem nic voňavého nepoužíval, že jsem třeba špatně zamkl registratury nebo že jsem na nějaké lesklé ploše možná nechal viditelné otisky prstů, jestli jsem tam prostě nezanechal jakoukoli stopu, kterou by rozpoznala jako cizí.

Zvolna jsem dýchal a snažil se nezpotit.

Konečně přišla.

"Lidi od televize už odcházejí," řekla, "na pondělí mají všechno nachystané. Kytice pro paní starostovou přinesou květináři v deset. Lidi, co mají dodat červený koberec, to teď dole v hale vyměňují. Jo, ten člověk z Intramind Imaging chce šek."

"Co vaše kancelář?"

"Kancelář? Tam je všechno v pořádku." Nic jí nedělalo starosti. "Všechno zamčené tak, jak jsem to nechala při odchodu."

"A bílá skříň?" Yorkshire se nedal odbýt.

"Zamčená."

Paní Doveové se zřejmě zdálo, že to Yorkshire přehání.

Já se soustředil, nebyl zvyklý na násilí, byl vyvedený z míry. Jeho síla pramenila ze jména jeho dědečka a jeho moc z pera jeho podřízených. V anglickém tisku byl jen omezený počet míst šéfredaktorů a George Godbar, šéfredaktor Korza, neměl chuť tahat mne z vody za tu cenu, že by do ní spadl sám. Zásady jsou často nedosažitelný luxus a já si nebyl jistý, jak bych se zachoval já na Godbarově nebo Indiíně místě.

"Proč myslíte?"

"Že se odtud momentálně nemůže utrhnout," zažertoval Yorkshire, ale paní Doveovou nepobavil.

Řekla: "Oznámím jim, že odešel zadním vchodem. Já už taky půjdu. V pondělí přijdu ráno v osm." Chladně se na mne podívala a obrátila se pak na Yorkshira. "Pusťte ho. Co nám nakonec může udělat? Přece je trapný, chudák."

Yorkshire si nebyl tak docela jistý.

"Proč myslíte?"

Zarazila se už ve dveřích. Pak z ní vypadla skutečná perla.

"Přece to psali v Korzu."

Jak jsem poslouchal hovor, říkal jsem si, že ani jeden z obou přítomných mužů není skutečný zločinec, i když Yorkshire k tomu neměl daleko.

Ještě stále držel v ruce těžký francouzák a pohrával si s ním, jako by mu to pomáhalo v jeho úvahách.

"Prosím rozvažte mne," požádal jsem ho.

Už jsem se zbavil nutkání brebentit, teď šlo o to, abych se dostal ven.

Tilpit by mne asi pustil, nebyl zvyklý na násilí, byl vyvedený z míry. Jeho síla pramenila ze jména jeho dědečka a jeho moc z pera jeho podřízených. V anglickém tisku byl jen omezený počet míst šéfredaktorů a George Godbar, šéfredaktor Korza, neměl chuť tahat mne z vody za tu cenu, že by do ní spadl sám. Zásady jsou často nedosažitelný luxus a já si nebyl jistý, jak bych se zachoval já na Godbarově nebo Indiíně místě.

"Počkáme," prohlásil Yorkshire.

Otevřel zásuvku a vytáhl z ní cosi, co nápadně a absurdně připomínalo sklenici s okurkami. Odložil francouzák, postavil sklenici na psací stůl a vytáhl z ní skutečně okurku. Zakousl se do ní.

"Okurku?" nabídl Tilpitovi.

Třetí baron ohrnul nos.

Yorkshire pokrčil rameny a chroupal bez rozpaků dál. Pak si zase začal pohrávat s francouzským klíčem.

"Začnou mne hledat," ozval jsem se skromně, "když se nebudu vracet."

"Má pravdu," řekl Tilpit podrážděně. "Pusťte ho, nemůžeme ho tu držet donekonečna."

"Počkáme," opakoval Yorkshire, vylovil další okurku a pustil se do ní.

Čekali jsme.

Cítil jsem zápach octa.

Pak se za mnou konečně otevřely dveře. Yorkshirovi i Tilpitovi se zřetelně ulevilo.

Mně ne. Nově přichází, který mne obešel a díval se na mne, byl Ellis Quint.

Ellis v bílé rozhalence, pohledný, chlapecký, hvězda obrazovek, Ellis absurdně, krivě obviněný miláček národa. Neviděl jsem ho od Ascotu. Nepřestával zářit.

"Kde se tu vzal Halley?" zeptal se vylekaně. "Co ví?"

"Potuloval se tady," řekl Yorkshire a ukázal na mne okurkou. "Tak jsem ho sem nechal přivést. Neví nic."

Vložil se do toho Tilpit: "Halley říká, že mne přišel požádat, abych zastavil v Korze kampaň, namířenou proti němu."

"To by neudělal," Ellis zavrtěl přesvědčivě hlavou.

"Proč myslíte že ne? Podívejte se na něho, přece je to nula."

"Nula!"

Řekl to s tak hlubokým nesouhlasem, až jsem se usmál, navzdory své nezáviděníhodné situaci. Zpod přivřených víček jsem se na Ellise podíval, ušklíbl se na něj a on se ušklíbl na mne. Důvěrné sdělení, přiznání bratrství, společných tajemství, společných nesdělitelných prožitků, společných zimních odpolední, sdílených triumfů. Objímali jsme se, ještě v sedle, stojíce ve tmenech, rozjásaní vítězstvím. Důvěřovali jsme si, byli jsme spojenci, byli jsme spojeni.

Ať už jsme prošli jakoukoli proměnou, kdysi jsme jeden pro druhého byli víc jak bratr. Minulost - společná minulost - přežívala. Velké, silné společné prožitky nelze jen tak vymazat z paměti.

Úsměvy zmizely.

Ellis řekl: "Tahle nula vám proklouzne při bariéře a posledním krokem vás porazí. Tahle nula by nás dokázala klidně zničit, když si nedáme na bariéru pozor. Tahle nula, tenhle člověk byl šest let žokej šampion a mohl jím být dodnes, byli bychom blázni, kdybychom si to nepřipomínali." Sklonil se těsně ke mně. "Tak co, Side, jsi pořád stejný Sid, co?"

Vítězství za každou cenu. Rafinovaný, bez nervů."

Nebylo co říct.

Yorkshire kousl do okurky.

"Tak co s ním?"

"Nejdřív ze všeho musíme zjistit, proč tu je."

Tilpit opakoval: "Přišel mne požádat, abych zastavil kampaň v novinách..."

"Nesmysl," skočil mu do řeči. "Lže."

"Jak si tím můžete být tak jistý?"

"Znám ho," prohlásil Ellis přesvědčivě. Měl pravdu.

"Tak co tedy?" zeptal se Yorkshire.

Ellis se obrátil ke mně. "Před soud mne nedostaneš, Side, nedostaneš mě tam ani v pondělí, nikdy. Moje shropshirské alibi nezlomíš, a moji právníci mne ubezpečují, že díky tomu nebude mít obžaloba šanci. Obvinění stáhnou. Je ti to jasný? Vím, že ti to je jasné. Zničíš svoji pověst, moji ne. Ostatně můj otec tě stejně zabije."

Yorkshira Ellis potěšil, Tilpita vyděsil.

"Do pondělí?" zeptal jsem se.

Uštěpačná poznámka dopadla s tíží olova. Ellis mne obešel a strhl dozadu pravou stranu mého overalu i teplákové bundy. Pak mi utrl horní dva knoflíky od košile a shrnul i košili dozadu. Pak mi zatlačil prsty na klíční kost.

"Gordon tvrdí, že ti ji zlomil," řekl.

"Jak vidíš tak ne."

Ellis jistě viděl nějakou tu modřinu a nahmatl hrbolky po starých zlomeninách, ale bylo mu jasné, že se jeho otec zmýlil.

"Můj otec tě zaručeně zabije. Tobě je to jedno?" Další otázka, na kterou nebylo odpovědi.

Zdalo se mi, že skrytá, temná a krutá část Ellisovy osobnosti v tu chvíli převážila. Byl hvězda, byl ohrožený, mohl ztratit vše a byl ochotný obětovat přítele. Pustil z rukou mé oblečení a přešel zezadu nalevo ode mne.

"Nevyhraješ nade mnou," řekl. "Stáls mě půl milionu a výlohy na právníky. Nespál jsem kvůli tobě."

Mohl opakovat donekonečna, že nad ním nevyhraju, věděl stejně dobře jako já, že prohraje, protože je vinen.

"Za to mi zaplatíš," dodal.

Vzal za tvrdou skořápku mého levého předloktí a ohnul mi loket do pravého úhlu. Popruhy, kterými jsem byl připoutaný, mi nedovolovaly jakkoli se bránit. Sílu v pahýlu paže (nebylo jí málo) jsem nemohl využít.

Ellis mi vyhrnul hnědý rukáv a pak i spodní, modrý. Roztrhl mi košili nad manžetou a taky ji vyhrnul. Zadíval se na umělou kůži na protěze.

"O tvůj ruce toho vím dost, koupil jsem si na to knížku. Tahle kůže je jen jako rukavice, dá se svlíknout."

Šmátral mi prsty po ruce kolem lokte, až nahmatl horní okraj umělého kožního krytu. Stáhl kůži až k zápěstí a pak ji stahoval jako rukavici z jednoho prstu po druhém. Odkryl tak složitý mechanismus umělé ruky.

Umělý kryt skutečně vypadal jako kůže, byly na něm vidět záhyby nad klouby, obrys podkožních žil, věrná napodobenina nehtů. Uvnitř byla kovová skloubení, ocelová pera a elektrické dráty. Obnažené předloktí bylo jasně růžové, tvrdé a lesklé.

Ellis se usmál.

Vzal silnou pravici za moji myoelektrickou levici a poučeně s ní zatočil, zatlačil, až se ruka uvolnila. Odšrouboval ji.

Podíval se mi do očí, jako by se tím pohledem kochal.

"Tak co?" řekl.

"Hajzle!"

Usmál se. Rozevřel prsty. Odšroubovaná mechanická ruka spadla na koberec.

13

Tilpit vypadal na zvracení, zato Yorkshire ne, ten se smál.

Ellis ho tvrdě okřikl. "Tenhle člověk není pro smích, uvědomte si, že nám všechno hatí právě on. Jestli vás někdo zničí, bude to Sid Halley, a jestli si myslíte, že mu nevádí, co jsem teď udělal," strčil špičkou boty do umělé ruky, "jestli si myslíte, že to je k smíchu, tak vás můžu ubezpečit, že pro něho je to k nesnesení... Že to je k nesnesení, Side, co?" Obrátil se ke mně i k Yorkshirovi. "Do týhle chvíle nikdo nevymyslel nic, co by pro tebe bylo nesnesitelný, nemám pravdu, Side?"

Neodpověděl jsem.

Yorkshire se ohradil: "Ale on přece jen..."

"Neříkejte, že jen," skočil mu do řeči ostře a hlasitě Ellis. "Copak jste to vůbec nepochopil? Co si myslíte, že tu dělá? Kde se tu vzal? Co ví? Od něj se to nedozvíte. Říká se o něm, že je z oceli, tvrdý, že nemůže být tvrdší. Znam ho. Měl jsem ho skoro rád. Nemáte tušení, kdo proti vám stojí. Musíme se rozhodnout, co s ním uděláme. Kolik lidí ví, že je tady?"

"Moje ochranka," řekl Yorkshire. "Přivedli ho sem."

Lord Tilpit přišel s nepříjemnou pravdou: "Owen se dozvěděl od televizního štábu, že je Sid Halley v budově."

"Televizní štáb?"

"Chtěli s ním natočit rozhovor. Paní Doveová slíbila, že jim řekne, že už odešel."

"Paní Doveová!"

Kdyby Ellis znal paní Doveovou, věděl by totéž co já, a sice že by pro Owena Yorkshira nebyla ochotna lhát. Paní Doveová mne viděla, a nezapře to.

"Viděla ho ta vaše paní Doveová připoutanýho v křesle?"

"Ano," hlesl Tilpit.

"Vy idioti..." Ellisovi chyběla slova. Brzy se ale vzpamatoval. "V tom případě ho tady zabít nemůžeme," řekl věcně.

"Zabít?" Lord Tilpit nechtěl věřit svému sluchu. Celý zčervenal. "Já přece..., snad nemluvíte o vraždě?"

"Ale ano, Vaše lordstvo," řekl jsem suše. "Mluví o vraždě, a chystají se poslat Vaše lordstvo za mříže jako spoluviníka. V kriminále se vám bude určitě líbit."

Šlo mi jen o to, aby lord Tilpit pochopil, jak závažné, smrtelně závažné je to, co Ellis navrhuje, ale udělal jsem chybu, odbrzdil jsem Yorkshirovu zuřivost.

Postoupil o dva kroky a odkopl odšroubovanou ruku takovou silou, že přeletěla celou místnost a prudce narazila na zeď. Pak si uvědomil, že drží v ruce francouzák a rozmáchl se, aby mne praštil do hlavy.

Viděl jsem to, ale nestačil jsem a nemohl jsem úplně hlavou uhnout. Páčidlo narazilo na moji lícni kost a prorazilo kůži, rána mne však neomráčila.

Owena Yorkshira jako by posedl amok. Možná to způsobil pohled na moji bezmoc, byl jsem svázaný, bezruký, krvácel jsem, nemohl se bránit. Znovu se napřáhl. Viděl jsem krvelačný, vražedný výraz v jeho tváři. Nemyslel jsem na nic, což bylo vlastně podivné, když jsem o tom později přemýšlel.

Zarazil ho Ellis. Chytil ho za paži a strhl stranou, takže mne rána těžkým nástrojem vůbec nezasáhla, minula mne.

"Nemyslíte mozkiem," křikl Ellis. "Říkám, že tady ne! Vy jste se dočista zbláznil. Spousta lidí ví, že je tady. To mu chcete rozstříkat mozek s krví tady na ten nový koberec? To můžete rovnou rozhlásit hláskou troubou. Sakra, naučte se ovládat, a teď mi podejte kapesník."

"Cože?"

"Podejte mi něco, čím bych zastavil to krvácení. Nebo jste opravdu úplně zešilel? Pokud se nedostaví někdo, kde ho budou čekat, budete mít na krku policii. Televizní štáb! Paní Doveová! Půl hrabství! Jedna kapka krve tady na koberci, a čeká vás dvacet pět let."

Yorkshira Ellisův útok zarazil, tvářil se uraženě a prohlásil, že žádný kapesník nemá. Verney Tilpit pak váhavě vytáhl z kapsy čistý bílý kapesník s vyšitým erbem. Ellis mu ho vytrhl z ruky a přitiskl mi látku na tvář. V tu chvíli mne napadlo, jestli bych za nějaké mezní situace já dokázal zabít jeho, kdyby šlo o moji záchranu. Usoudil jsem, že asi ne.

Ellis kapesník sundal, podíval se na červenou skvrnu na bílém plátně a zase mi kapesník přitiskl k tváři.

Yorkshire přecházel po místnosti a mával přitom francouzákem, jako by jím cloumaly ocelové pružiny. Tilpit se tvářil velmi nešťastně. Neměl jsem dobré vyhlídky do budoucnosti. Ellis zase sejmul kapesník a zadíval se upřeně na moji tvář. Prohlásil, že rána už přestala krváčet.

Vrátil kapesník Tilpitovi a ten ho štítivě zastrčil do kapsy. Pak Ellis vytrhl Yorkshirovi francouzák z ruky a řekl mu, ať se uklidní a začne uvažovat.

Odešli uvažovat společně do jiné místnosti. Zavřeli za sebou. Verney Tilpit nebyl rád, že se ocitá se mnou sám. Odešel k oknu. Díval se ven, nechtěl se dívat na mne.

"Rozvažte mne," řekl jsem důrazně.

Marně. Nedal ani najevo, jestli mne slyší.

Zeptal jsem se: "Jak jste se do téhle kaše vůbec dostal?"

Ticho.

Zkusil jsem to ještě jednou: "Pokud odtud svobodně odejdu, zapomenu, že jsem vás tu viděl."

Otočil se ke mně, ale proti světlu jsem mu neviděl do očí.

"Jste opravdu ve velmi vážné situaci," ubezpečoval jsem ho.

"K ničemu nedojde."

Kéž by měl pravdu, ale já v to nedoufal.

Řekl jsem: "Vám se to nejspíš zdálo ze začátku úplně nevinné, o nic nešlo, jen o to pošpinit někoho ve vašich novinách pravidelně každý týden. Co vám Yorkshire namluvil? Že musíte Ellise zachránit za každou cenu? Tak abyste věděl, pro vás ta cena bude vysoká."

"Ale vy to nechápete, Ellis je nevinný."

"Já pochopil, že jste až po svůj vznešený krk ve sračkách."

"Nemohu s tím nic udělat." Byl ustaraný, nešťastný a zcela neschopný a bezradný.

"Rozvažte mne," požádal jsem ho znovu, naléhavěji.

"To by stejně nepomohlo, ven vás dostat nedokážu."

"O to už se postarám sám. Stačí, když mne rozvázete."

Váhal. Kdyby se vůbec dokázal rozumně rozhodovat, nikdy by nepadl do Yorkshirových tenat. Nebyl ani první, ani poslední boháč, který stoupl nechť do bažiny. Nedokázal se v tu chvíli odhodlat k tomu, aby mne pustil, přestože by se tím zachránil. Příležitost minula.

Ellis a Yorkshire se vrátili a ani jeden, ani druhý se mi nepodíval do očí.

Špatné znamení.

Ellis se podíval na hodinky. "Počkáme," řekl.

"Na co?" zeptal se Tilpit nejistě.

K Ellisově vzteku odpověděl Yorkshire: "Lidi od televize už se chystají odejít. Do čtvrt hodiny budou všichni pryč."

Tilpit se na mne ustrašeně zadíval. "Pusťte ho," zaprosil.

Ellis ho uklidňoval: "Jistě, za chvíli."

Yorkshire se usmál. Jeho vztekání mi bylo milejší.

Verney Tilpit si zoufale přál, aby ho někdo uklidnil, ale i on pochopil, že k tomu, aby mne propustili, nemuseli na nic čekat.

Ellis ještě držel francouzák v ruce. Ten to nezpacká, pomyslel jsem si, moji krev nikde neuroní. Stejně o ničem nebudu vědět, nejspíš nebudu při vědomí, abych se dozvěděl odpověď na otázku, jestli mne dokáže nebo nedokáže zabít vlastní rukou. Kam až sahá přátelství? Patří k němu určité absolutní tabu? Neroztavil jsem v něm poslední zábrany tím, že jsem ho nařkl? Chtěl si se mnou vyrovnat účty. Chtěl mě dostat, za každou cenu, jakkoliv. Ale aby zabil? Těžko říct. Obešel mne, zůstal stát za mými zády.

Čas jako by se zastavil. V tom okamžiku jsem měl prosit o smilování, ale to já nedokázal. Rozhodnutí bude na něm, ať řeknu co řeknu.

Pomalu přešel vpravo. "Chlap z oceli," vydechl.

Kdepak, v žilách mi teď koluje voda, pomyslel jsem si. Najednou se sklonil a silou mne chytil za pravé zápěstí.

Vytrhl jsem se mu a on mne bleskurychle, bez varování uhodil přes prsty. V okamžiku, kdy jsem po úderu ruku vůbec necítil, mi nasadil čelisti francouzáku na zápěstí a utáhl. Utahoval, až se mi čelisti do ruky pevně zakously, shora i zdola, stiskly nervy, cévy, šlachy, tlačily na kosti.

Francouzák byl těžký. Ellis ho přidržoval opřený o opěradlo křesla, ve kterém jsem seděl. Držel nástroj pevně v takové poloze, abych měl zápěstí stále ve stejné výši. Měl zdravé ruce a utahoval šroub.

"Ellisi!" nepromluvil jsem na něho ze strachu ani ze vzteku, spíš z nevíry, z úžasu nad tím, že dokáže dělat to, co dělá, ze zármutku nad někdejší ztraceným Ellisem.

Několik vteřin se mi díval do očí. Najednou jako by vše chápal a zastyděl se. Pak ten okamžik minul a Ellis se znovu oddal svému hrůznému potěšení.

Bylo to zvláštní, jako by byl v transu, jako by vůbec nevnímal, kde je, jako by Yorkshire a Tilpit neexistovali, jako by bylo jen jedno jediné, čelisti zaťaté do mé ruky, jen to, jak hluboko je dokáže zanořit.

Pomyslel jsem si: kdyby ty čelisti měly ostří, kdyby byly jako proklešťovací nůžky, moje hrůzná noční můra by se naplnila. Snažil jsem se nemyslet, zachovat si chladnou hlavu. Potil jsem se.

Pomyslel jsem si: z očí mu žhne neřest, zcela jí propadl, teď už nejde o krutou pomstu a pocit zadostiučinění, jaký cítil, když mi odšrouboval ruku, teď cítí stejně hříšný chtíč, jako když usekával koním nohy.

Krátce jsem se podíval na Yorkshira a Tilpita. Byli jako zkamenělí úžasem a já si teprve v ten okamžik uvědomil, že ani jeden, ani druhý do té chvíle nevěřil v Ellisovu vinu.

Bolelo mě zápěstí. Kdesi v mém předloktí se bouřila loketní kost.

"Ellisi!" řekl jsem ostře, aby se probral.

Ještě víc utáhl šroub.

Křikl jsem na něj: "Ellisi! Ellisi!"

Vzpřímil se a podíval se na ocelový nástroj, nesmyslně trčící od mé ruky. Přivázal francouzák dalším popruhem ke křeslu a beze slova přešel k oknu. Nebyl zcela přičetný.

Pokoušel jsem se z nástroje vykrotit, ale byl příliš pevně utažený a já ruku vůbec necítil. Nedokázal jsem už ani myslet.

Ruku jsem měl šedomodrou. Ovládal mne děsivý strach, že pokud sevření brzy nepoleví, dojde k nenapravitelným škodám. Člověk snadno přijde o ruku.

Obě ruce..., ach můj bože. Bože!

Oslovil jsem ho ještě jednou, ale tišeji, v naději, že se vzpomene, že to zase bude on, přece v něm musel být Ellis, jak jsem ho znával. Čekal jsem. Bylo mi mizerně a strašlivě jsem se bál. Ellisovy myšlenky se toulaly bůhví kde. Tilpit si rozpačitě odkašlal a Yorkshire paradoxně chroupal okurku.

Minuty mijely.

Znovu jsem ho oslovil: "Ellisi..."

Zavřel jsem oči. Znovu jsem je otevřel. Skoro jsem se modlil.

Čas splynul s noční můrou. Budoucnost zmizela.

Ellis se odvrátil od okna a několika pružnými kroky přešel ke mně, k mému křeslu. Zadíval se mi do očí a to, co tam uviděl, ho potěšilo. Pak odvázel a odšrouboval francouzák, prudce ho stáhl a odhodil tu odpornou věc z výšky na stůl. Nikdo nepromluvil. Ellis byl jako opilý, vzrušený, euforicky pobíhal po místnosti, jako by ze sebe potřeboval vybit rozkoš.

V prstech mě začalo bolestivě brnět. Zaplať pámbůh za to. Ruka krutě bolela, ale začala se zbarvovat do žltorůžové. V mozku se mi jasně, moje myšlenky se vrátily z éteru na zem. Ellis se začínal uklidňovat. Podíval se na hodinky. Sáhl na psací stůl pro umělý kožní kryt mé protězy, strčil mi ho za košili a teatrálně mi zatáhl zip u bundy, aby jeho dar nevypadl.

Znovu se podíval na hodinky. Pak přešel místnost, zdvihl odšroubovanou umělou ruku a vložil mi ji do živé dlaně.

Všichni jsme jasně cítili, že jde o to, aby v místnosti nezbylo po Sidu Halleyovi nic.

Pak mne obešel a rozvázal nejdřív popruh, kterým jsem byl připoutaný ke křeslu, a pak ten, který mi přidržoval paže u těla.

"Přidělej si tu ruku," nakázal mi.

Nešlo mi to, jednak proto, že mi pravačka skoro vůbec nesloužila, jednak proto, že protéza byla pádem pokrivená, nechtěla zapadnout do závitů. Po dvou otočeních přes závit už to dál nešlo. Ruka sice vypadala v pořádku, ale nefungovala.

"Vstaň," zavelel Ellis.

Vstal jsem a potácel se. Nohy jsem měl svázané.

"Takže ho použijte!" Tilpit vděčně vydechl úlevou.

"Samozřejmě," přikývl Ellis.

Yorkshire se usmíval.

"Ruce za záda," nařídil Ellis.

Dal jsem ruce za záda a on mi je spoutal.

Pak mi rozvázal nohy.

"Tudy," řekl a táhl mne za paži ke dveřím a ven na chodbu. Šel jsem jako stroj.

Ještě jsem se ohlédl. Yorkshire sahal po telefonu a Tilpit se tvářil hloupě a důvěřivě.

Ellis přivolal výtah. Dveře se otevřely.

"Vlez dovnitř," zavelel.

Krátce jsem se zadíval na jeho bezúsměvnou tvář, jako z kamene. Oba si myslíme totéž, říkal jsem si, ale nevyslovíme to, ani jeden, ani druhý. Nastoupil jsem do výtahu. Ellis se rychle naklonil dovnitř, stiskl tlačítko do přízemí a uskočil. Mezi ním a mnou se výtah zavřel. Rozjel se dolů.

Svázat ruce někomu, kdo si jednu ruku snadno odšroubuje, je k ničemu. Protože to ale bylo přes závit a protože mi řádně nesloužily prsty, trvalo chvíli, než jsem umělou ruku vysvobodil. Ztrácel jsem nervy. Než jsem se zbavil pout, výtah zastavil. Šlo mi o to, abych vypadal co možná normálně, až se otevrou dveře a já vystoupím.

Strčil jsem mechanickou ruku hluboko do kapsy kalhot. Bylo to všechno neskutečné. Místo, kde chyběla ruka, zakrýval dlouhý rukáv nadměrného hnědého overalu.

Ellis mi věnoval šanci, nebyla velká, ale přece jen jsem měl naději a taky jsem konečně získal odpověď na svoji otázku.

Ne, Ellis by mne vlastní rukou nezabil. Zato Yorkshire by to určitě dokázal.

Modré gorily jsem v hale neviděl.

Telefon vyzváněl, ale oba bodygardi byli venku. Jeden z nich ukazoval, kde má zastavit podniková dodávka. U volantu byl ten druhý. První šel otevřít zadní dveře.

Pochopil jsem, že dodávku připravují pro můj únos. Chystali pro mne výlet bez návratu, neoznačený hrob. Někam mne měli zakopat. Kolik jim asi za to slíbili?

Ellis mi věnoval třicet vteřin, poslal mne dolů předčasně. V hale jsem neměl naději, ale pokud se dostanu ven..., přece jen.

Dvakrát jsem se zhluboka nadýchl, pak jsem proletěl dveřmi, co nejrychleji jsem dokázal. Pádil jsem. Neutíkal jsem napravo, směrem ke svému vozu, zamířil jsem kolem dodávky k otevřené bráně.

Jeden z těch dvou v modrém něco křičel, druhý taky. Chvilí jsem bláhově věřil, že jim uteču, ale vtom se probudil k životu vrátný, vyběhl těm dvěma na pomoc a postavil se mi do cesty. Velký, sebejistý chlap v modré uniformě.

Běžel jsem přímo proti němu. Stál pevně rozkročený, s vyrovnanou rovnováhou. Nečekal však, že ho kopnu zevnitř do kolena a skrčený do klubíčka mu bokem vrazím do břicha. Svalil se na záda a než se stačil sebrat na kolena, byl jsem už na útěku. To mne však už doháněli ti dva.

Chico mne naučil zvláštní judo, dílem obsahovalo prvky z běžného, regulérního sportu, dílem prvky přizpůsobené pro jednorukého. Při společném tréninku jsem taky nikdy nenosil obvyklé bílé kimono a nebojoval jsem bos, buď jsem

trénoval v botách, nebo teniskách. Učil jsem se takové judo, kterým si člověk zachrání život, ale černý pás nezíská. Regulární judo vyžaduje obě ruce. Myoelektrická, umělá ruka reaguje se zpožděním, mezi impulsem a pohybem je měřitelná prodleva. Proto jsme s Chikem vynechali všechny chvaty pro levačku a nahradili je údery, kdy jsem používal umělou ruku jako pendrek. Ve Frodshamu jsem použil úplně všechno, co jsem se kdy od Chika naučil, jako bych to dělal běžně.

Když jsme s Chikem trénovali, nepočítali jsme s možností, že bych mohl mít k nepotřebě obě ruce, ale člověk dokáže divy, když jde o život. Bylo to jako v dostihu - udělej všechno pro vítězství, zaplatíš za ně později.

Mojí dva protivníci byli obyčejní siláci, neznali japonské umění dokonalého využití švihů, změny rovnováhy, využití páky a rychlosti pohybu. Chico se mnou praštil o zem, kdykoli chtěl, Yorkshirovy gorily to nedokázaly.

Hlavou mi letěla jména prvků jako říkanka - šintaj, randori, tajsabaki. Bojoval jsem skutečně o život a využil všech triků, co jsem se kdy naučil, a různě jsem si je podle situace přizpůsobil. Vrhla jsem se na zem, dvakrát jsem si vleže kopnutím přehodil protivníka přes hlavu. Jeden ze dvou tělesných strážců nakonec ležel na zemi napůl omráčený a druhý nařikal, že jsem mu zlomil nos. Třetí běžel do hlavní budovy se špatnými zprávami z bojiště.

Vypotácel jsem se ven, na ulici, bál jsem se, že kdybych se vracel ke svému vozu, ti dva na zemi by se mohli mezitím vzpamatovat a mohlo by je napadnout zavřít bránu.

Na jedné straně lemovaly ulici domky, zamířil jsem tedy k nim, abych se měl kam schovat, až mne začne honit dodávka z Topline Foods. Domky se jeden druhému podobaly a měly velmi úpravné malé zahrádky. Vybral jsem si domek, u kterého nebyly žádné známky života, potácel se po pěšině kolem něj až na zadní zahrádku, kde jsem viděl za plotem další domky.

Plot byl příliš vysoký, než abych ho mohl přeskočit, ale naštěstí se poblíž válela dřevěná bedna, dar z nebes.

Z domků se nikdo nevynořil, nikdo na mne nehartusil, co tam pohledávám. Došel jsem do další ulice a uvědomil si, jak vypadám, a že bych si měl rozmyslet, kam půjdu.

Hnědý overal. Yorkshire bude hledat hnědý overal.

Svlékl jsem si overal a schoval ho do křoví u jednoho z domků. Bez overalu ale bylo vidět, že mi chybí levá ruka.

Do háje, říkal jsem si vztekle, nic není jednoduché. Mysli!

Zastrčil jsem růžové umělohmotné předloktí s obnaženými kontakty do levé kapsy od bundy, a vyšel na ulici. Neutíkal jsem, i když se mi utíkat chtělo. Neměl jsem dost síly. Byl jsem zesláblý..., síla a energie byly ty tam, až k smíchu.

V dálce jsem zahlédl kluka na skateboardu. Jel proti mně. Neměl na hlavě obvyklou baseballovou čepici, ale vlněnou, pletenou, strakatě pruhovanou. To by šlo, pomyslel jsem si. Nahmatl jsem v kapsičce na zip v pásku peníze a zastoupil klukovi cestu.

Pokusil se mi vyhnout, zavrával a začal mi sprostě nadávat. Pak si všiml, že držím peníze.

"Prodej mi tu čepici," vyzval jsem ho.

"Cože?"

"Abys mi prodal čepici, za prachy."

"Máte krev na obličej," řekl.

Vytrhl mi peníze z ruky a chystal se odbruslit. Nastavil jsem mu nohu a shodil ho z prkýnka. Vztekla se na mne podíval, zasypal mne jadrnými nadávkami, ale taky mi hodil čepici.

Čepice byla ještě teplá a já si ji nasadil v naději, že není zavšivená. Opatrně jsem si otřel obličej rukávem a opatrně jsem vykročil k živější ulici na konci té moje, mezi rodinnými domky. Vtom vidím, jak nablízku projíždí dodávka ze známou firmou.

Ať se rozhlíží po komkoli, určitě nehledají někoho v modré teplákové bundě s pruhovanou čepicí na hlavě.

Plán B - útěk. Dobře.

Plán C - kam?

Došel jsem k poslednímu rodinnému domku a zamířil vlevo do ulice. Kdysi tam byla spousta obchůdků, ale ty nahradily realitní agentury, stavební společnosti a banky. Připadal jsem si jako trosečník na opuštěném ostrově. Byly jen dvě možnosti, kam jsem se mohl uchýlit, buď do sázkové kanceláře, nebo do zmrzlinářství.

Vybral jsem si zmrzlinářství. Sotva jsem vešel, projel kolem můj vlastní mercedes.

U volantu byl Ellis.

Klíče od vozu jsem měl v kapse, ale bylo mi jasné, že Jonathan není jediný, kdo umí krást auta.

"Co si přejete?" ozval se za mnou ženský hlas.

Mladá, hubená a znuděná žena chtěla vědět, jakou chci zmrzlinu.

"Já... tamhle tu," ukázal jsem namátkou.

"Do kornoutu nebo na misku?"

"Do kornoutu. Malou porci."

Všechno mi to připadalo neskutečné, jako mimo čas a prostor. Zaplatil jsem za zmrzlinu a začal ji lízat. Chutnala po mandlích.

"Máte odřenou tvář," řekla žena.

"Narazil jsem do stromu."

Bylo tam asi pět stolů, u kterých seděla skoro samá mládež. Posadil jsem se ke stolku u výlohy a během deseti minut jsem ještě dvakrát postříhl, jak kolem projíždí firemní dodávka, a jednou můj mercedes.

Ve svalech mi zacukalo strachem či únavou, možná obojím. Vzadu v krámě byla na dveřích cedulka Páni. Odešel jsem tam, když jsem dojedl zmrzlinu. Podíval jsem se na sebe v zrcadle nad umývadlem.

Rána na tváři byla úzká, černá od zaschlé krve, nápadná. Mokrým ručníkem jsem ji opatrně čistil, snažil se odstranit

sraženou krev, aniž bych vyvolal čerstvé krvácení. Moc jsem nedocílil.

Zamčený na záchodě jsem se pak znovu pokusil přišroubovat si ruku. Tentokrát jsem ji nasadil na závit správně, přišrouboval jsem ji úspěšně, ale spolupracovat nechtěla. Znechuceně jsem ještě vylovil umělou kůži a pracně si ji natáhl. Šlo to špatně, protože jsem neměl mastek a pravačka za moc nestála. Nakonec ale ruka vypadala přece jen skoro přirozeně.

Čert vem Ellise, pomyslel jsem si zachmuřeně. Měl pravdu, jsou věci..., které jsou skoro k nesnesení.

No nic. Život musí jít dál.

Vyšel jsem ze záchodu a znovu si zkusil očistit tvář dalším papírovým ručníkem. Rána už nebyla tak černá, tak nápadná, nelišila se tolik od okolní kůže.

To by šlo.

Tvář pod vlněnou čepicí vypadala napjatě. Nebylo divu.

Vyšel jsem ze zmrzlinářství na ulici. Kolem zvolna projela dodávka Topline. Za volantem seděl jeden z tělesných strážců a pečlivě se díval na protější stranu ulice. Že dodávkou jela jedna z goril znamenalo, že Yorkshire mne možná hledá ve voze, který neznám.

Možná by stačilo zastavit nějakého rozumného řidiče a říct mu: "Promiňte, ale honí mě lidi, kteří mě chtějí zabít. Byl byste tak hodný a zavezl mne na policejní stanici?" On na to: "Kdo vás honí?" A já: "Ředitel firmy Topline Foods a Ellis Quint." Načež logické: "Prosím? A vy jste kdo...?"

Nakonec jsem se skutečně někoho zeptal, jak se dostanu k nejbližší policejní stanici. Prý tamtudy, pak rovně, doleva - asi tak jeden a půl kilometru. Protože mne nic chytřejšího nenapadlo, vydal jsem se opravdu tím směrem. Když jsem cestou míjel zastávku autobusů, kde čekalo několik lidí ve frontě, zastavil jsem se a zařadil do fronty zády do ulice. Po chvíli se za mne postavila nějaká žena se dvěma dětmi. Dobře mne kryla.

O pět minut později zastavil můj mercedes na protější straně ulice, v závěsu za ním bílý rolls. Z mého vozu vystoupil Ellis, z rollsu Yorkshire. Oba se dali do hovoru a gestikulace, ukazovali vlevo a vpravo. Sklonil jsem hlavu a tiše se modlil, aby si mne nepovšimli.

Ještě stáli u svých vozů, když přijel autobus. Vystoupili čtyři lidé, nastoupila celá fronta, včetně mne. Ovládl jsem se a nepodíval se z okna, dokud se autobus nedal znovu do pohybu. S úlevou jsem zaznamenal, že se ti dva ještě spolu dohadují.

Neměl jsem tušení, kam autobus jede.

Bylo to vlastně jedno. Chtěl jsem zmizet co nejdál. Zaplatil jsem na konečnou a bylo mi lhostejné, která to bude.

Poklidný sobotní Frodsham v Cheshiru, lidé jezdili na odpolední nákupy. Připadalo mi, že do běžného života najednou nepatřím. Nevěděl jsem ani, kolik je hodin, protože hodinky, které jsem nosil na levačce, zůstaly v Yorkshirově kanceláři.

Autobus se na dalších stanicích pomalu zaplňoval. Lidé s nákupy. Živý hovor. Kam vlastně jedu?

Ukázalo se, že konečná je u nádraží v Runcornu, na půl cesty do Liverpoolu, tedy na sever, a já se potřeboval dostat na jih.

Vystoupil jsem z autobusu a šel na nádraží. Nikde žádný mercedes ani rolls royce, žádná dodávka firmy Topline Foods. To ovšem neznamenalo, že moje pronásledovatele dřív nebo později nenapadne prohlížet autobusy a vlaky. Nebylo by chytré zůstat na nádraží. Zjistil jsem, že za čtyři minuty pojede vlak do Liverpoolu. Šel jsem si tedy koupit lístek a do vlaku nastoupil.

Všechno mi pořád připadalo neskutečné. Místní policii jsem o pomoc nepožádal, nechtělo se mi. Policisté nemají rádi soukromé detektivy. Měl jsem zásadu, že pokud se kdy dostanu do svízelné situace, musím si z ní pomoci sám. Takového Normana Pictona člověk hned tak nepotká. Ostatně v Liverpoolu mě nejspíš budou považovat za místního, který se na čas zatoulal a zpronevěřil se svému hnízdu.

V Liverpoolu jsem si prostudoval přehlednou tabuli s odjezdy vlaků na jih.

Rychlíkem do Londýna, pomyslel jsem si, pak kousek nazpět do Readingu a taxíkem do Shelley Green, do domu Archieho Kirka. Žádný rychlík v dohledu. Tak co tedy?

Pak jsem si konečně s úžasem přečetl řešení: Liverpool Bournemouth, osobní vlak, odjezd ve 3.10. Vlak, který se pomalu kroutí celou Anglií až ke Kanálu a staví v každé vesnici. Taky v Readingu!

Posledními silami jsem se rozběhl. Podle nádražních hodin byly už tři hodiny a sedm minut. Když jsem naskočil do posledního vagónu dlouhého osobního vlaku, výpravčí už pískal. Průvodčí mi pomohl nastoupit a zabouchl za mnou dvířka. Vlak se dal do pohybu. Chyběl mi dech i lístek na vlak, ale zato jsem měl pocit spásy. Ten mi však vydržel jen do první z mnoha zastávek, do Runcornu.

Byl jsem tam, odkud jsem vyjel. Znovu mne přemohl strach. Seděl jsem bez hnutí, prkenný, jako kdybych se jakýmkoli pohybem mohl prozradit.

Nestalo se nic. Vlak se zase pomalu rozjel. Na peronu stál jeden člen ochranky Topline Foods, v ruce mobilní telefon. Vrtěl hlavou. Podařilo se.

Pak následovaly zastávky Crewe, Stafford, Wolverhampton, Birmingham, Coventry, Leamington Spa, Banbury, Oxford, Didcot, Reading.

Cesta trvala čtyři hodiny. Během té doby jsem se zklidnil a uvolnil, už jsem nebyl tak napjatý, šlo to. Na každé zastávce mne však vždy znovu přepadl strach, ač to bylo nesmyslné. Velký francouzský klíč může zabít, když člověk ránu nečeká... Nesmysl, neblázní, domlouval jsem sám sobě. Lístek jsem si koupil u průvodčího mezi Runcornem a Crewe. Pokaždé, když se pak ve své tmavomodré uniformě objevil, aby si zkontroloval cestující, se mi rozbušilo srdce. Setmělo se. Kola se rytmicky otáčela, vlak se kymácel a ujížděl do noci. Pivo jako by zůstal stát.

V Readingu všechno proběhlo normálně, byla tam celá řada taxíků a jeden z nich mne zavezl bezpečně až do Shelley Green, před dům Archieho Kirka. Zazvonil jsem.

Přišel mi otevřít sám.

"Dobrá večer," pozdravil jsem.

Vytřeštěně se na mne díval a pak řekl neobratně: "Už jsme vás skoro odepsali." Odvedl mne do obývacího pokoje a oznámil přítomným: "Je tu."

Byli čtyři. Davis Tatum, Norman Picton, Archie a Charles.

Neměl jsem tušení, jak vypadám, ale podle toho, jak se tvářili, to asi bylo otřesné.

První se vzpamatoval Charles: "Side! Dobrá bože. To je ohromné. Prosím sedni si." Podle míry péče, jakou mi věnoval, bylo snadné odhadnout, jaký má o mne strach. Trval na tom, abych si sedl do pohodlného křesla a sám si sedl na židli. Zeptal se Archieho, jestli má brandy, a přinesl mi půl malé skleničky ostré tekutiny místní výroby, ze samoobsluhy.

"Vypij to," nařídil mi.

"Charlesi..."

"Nediskutuj a pij."

Vzdal jsem se a poslechl. Trochu jsem ze skleničky upil, věděl jsem, že Charles věří v destiláty jako v životabudič. V mém případě se mnohokrát prokázalo, že má pravdu.

Pak jsem si uvědomil, že mám ještě stále na hlavě pletenou pružovanou čepici a sundal jsem si ji, abych vypadal normálněji, abych přítomné tolik neděsil.

"Byl jsem v Topline Foods," řekl jsem. Bylo mi divně, a nevěděl jsem proč. Čím to je?

"Máte pořežanou tvář," poznamenal Picton.

Po tom mimořádném judistickém výkonu mě bolelo úplně všechno. Hlavu jsem měl těžkou a ruku otekou od Ellisových podivných kratochvílí. Na druhé straně byl jsem doma, živý a zdravý... Dobře, cítím velkou úlevu, ale to ještě neznamená, že smím omdlít.

"Side," ozval se Charles ostře a napřáhl ke mně ruku.

"Jo..., tedy byl jsem v podniku Topline Foods."

Znovu jsem se napil brandy. Pocit na omdlení mizel. Zavrtěl jsem se v křesle a pokusil se sebrat.

"Dejte si na čas," řekl Archie, ale já tušil, že to nemyslí doopravdy.

Usmál jsem se. Začal jsem vyprávět: "Byli tam Owen Yorkshire, lord Tilpit i Ellis Quint."

"Quint!" vykřikl Tatum.

"Hm. Prostě..., chtěl jste ode mne, abych zjistil, kdo je ten vlivný za Quintovým případem. Odpověď zní, že to je sám Quint."

"Quint ale přece nemá nic než svou popularitu, co ta silná figura, co ten podnikatel, Owen Yorkshire? O tom je hodné slyšet, začíná být známý," namítl Tatum (taky měl silnou figuru).

Přikývl jsem. "Owen Yorkshire teprve o sílu usiluje."

"Jak to myslíte?"

Všechno mne bolelo, do té chvíle jsem ani všechny škody z boje a únavy nezaznamenal. Za vítězství se platí až po boji.

"Trpí velkášstvím, je sotva přičetný, má záchvaty vzteku a zuřivosti a trpí nezkrotnou touhou stát se kapitánem průmyslu. Řekl bych, že se u něho skutečně začíná projevovat megalomanie, protože na svou větší slávu vyhazuje mnohem víc peněz, než kolik káže zdravý rozum. Vybudoval si kanceláře, jako by mu patřil veliký koncern, ale kanceláře jsou prázdné, protože Yorkshire teprve svůj podnik buduje. Nesmyslně baží po reklamě, na pondělí chystá velkolepou recepci pro polovinu Liverpoolu. Chce - přeje si ovládnout celý trh s krmivem pro koně. Zaměstnává přinejmenším dva bodygardy, kteří by na jeho rozkaz vraždili, protože on si myslí, že by mu jeho konkurenti mohli usilovat o život..., a to je klasický stihomam."

Pokračoval jsem po krátké přestávce. "Těžko popsat, jak na člověka působí. Chvilí se chová normálně, chvíli na něm vidíte, že je schopný odstranit každého, kdo se mu postaví do cesty. Teď mu jde nade vše o to, aby zachránil pověst Ellise Quinta, jde mu o to přímo zoufale."

"Proč?" zeptal se pomalu Archie.

"Protože vyhodil veliké peníze na propagační kampaň, ve které vystupuje v hlavní roli Ellis, a pokud by se prokázalo, že se Ellis dopustil toho, z čeho je obviněn, tedy že usekával koním nohy, musel by celou nákladnou kampaň zabalit."

"Přece těch pár televizních reklam nemůže stát tolik," namítl Archie.

"Pokud někdo trpí megalomanií, nespokojí se několika klipy za rozumnou cenu, ale rozjede to ve velkém. Najme drahou firmu, v tomhle případě Intramind Imaging z Manchesteru, a rozjede se do světa, objedná zeměkouli."

Neobratnými prsty jsem vyndal z kapsičky v pásku přeložený list papíru, který jsem vzal z Quintovy krabičky v kanceláři paní Doveové.

"Tady je seznam závodistič, kde všude točili záběry, na každém závodistič třicetivteřinový spot, po sestřihu. To muselo stát nepředstavitelné množství peněz."

Archie si seznam nechápavě prohlédl a podal ho pak Charlesovi. Charles četl nahlas.

"Flemington, Germiston, Ša Tin, Churchill Downs, Woodbine, Longschamps, K. L., Fuču..."

Na seznamu bylo celkem patnáct závodistič. Archie se tvářil zmateně.

"Flemingtonské závodistič je v Austrálii, běhá se tam Melbourne pohár, Germiston je u Johannesburgu. Ša Tin je v Hongkongu, na závodistič Churchill Downs se běhá Kentucky Derby, K. L. je Kuala Lumpur, Woodbine je v Kanadě, Longschamps v Paříži a Fuču je u Tokia, tam se běhá Japonský pohár," vysvětloval jsem.

Všichni pochopili.

"Ty reklamní šoty jsou prý vynikající," pokračoval jsem. "Výroba zvláštních záznamů na kazetách pro televizi musela

stát hrůzu peněz - aby si to člověk přebral, potřebuje zvláštní zařízení, a to v Topline Foods neměli, takže ne, ty záznamy jsem neviděl."

Norman Picton, tělem a duší policista, se zeptal: "Kde jste viděl ty kazety? Kde jste vzal ten seznam závodíšť?"

Klidně jsem odpovídal: "V kanceláři Topline Foods."

Ostře se na mne podíval.

"Mám auto ještě teď někde ve Frodshamu. Nemohl byste požádat své kolegy, aby se tam po něm podívali?"

Nadiktoval jsem mu poznávací značku. Zapsal si ji.

"Proč jste tam vůz nechal?" zeptal se.

"Já..., byl jsem na útěku." Snažil jsem se promluvit, jako by o nic nešlo, ale všichni čtyři tvrdou realitu pochopili.

"Tak tedy dobře, vnikl jsem na teritorium Owena Yorkshira a on mne při tom nachytl. Získal tedy příležitost zbavit se člověka, v jehož moci asi je, aby poslal Ellise za mříže. Počítal jsem s tímhle rizikem, když jsem se tam vypravil, ale stejně jako vás mne zajímalo, kdo je vlastně za scénou. Jde o ty miliony, utracené za reklamu." Na chvíli jsem se odmlčel, pak jsem pokračoval: "Yorkshire a Ellis se spojili už před řadou měsíců, ne aby mne zabili, ale aby mi zničili pověst do té míry, že by moji výpověď proti Ellisovi nikdo nebral vážně. Využili ke svým cílům lorda Tilpita, protože vlastní Korzo. Namluvili mu, že Ellis je naprosto nevinný a že stačí, když na tom jeho deník bude trvat. Řekl bych, že Tilpit až do dneška nevěřil, že se Ellis opravdu provinil. Odhaduju, že ode dneška proti mně Korzo nevytiskne ani slovo." Usmál jsem se. "Ellis Quint lorda Tilpita obalamutil. Do jisté míry podvedl i samotného Owena Yorkshira."

"Jak?" zeptal se Davis.

"Řekl bych, že mu Yorkshire taky uvěřil, Ellis umí lidi okouzlit. Yorkshire věřil, že se díky svým stykům s Ellisem posunul o příčku výš na společenském žebříčku. Dnes spolu pekli, jak se..., tedy, jak se mne definitivně zbavit.

Yorkshire už to v záchvatu vzteku málem dokonal, ale Ellis ho zarazil. Pak Ellis vlastně ponechal náhodě, jestli mne stačí oddělat jeho gorily..., mně se ale zdařilo utéct. Yorkshire teď už ví, že Ellis to spáchal, ale je mu to jedno, jde mu jen a jen o to, aby se mohla spustit jeho velkolepá reklamní kampaň, aby se z něho stal král krmných granulí pro koně. Nejde mu jen o ty granule, ty jsou jen začátek. Chce být Velký Pan Podnikatel, kterému se klanějí starostové. Pokud někdo Yorkshira nezabrdí, nebude manipulovat jen s Korzem, je to typ člověka, který se dokáže vetřít do kuchyně velké politiky."

Po chvíli se mlučení se Archie zeptal: "Jak ho máme zbrzdit?"

Zavrtěl jsem se v křesle, napil se brandy a pokračoval: "Můžu vám k tomu poskytnout potřebné prostředky."

"Jaké?"

"Yorskhirovy tajné záznamy, jeho finanční machinace, jeho dluhy, podrobnosti o úplatcích, aspoň myslím. Špinavé dohody. Já na bráchu, brácha na mne. Podrobnosti o jeho jednání s Ellisem a s Tilpitem. Dám vám jeho záznamy, pak už to bude na vás."

Archie se nechápavě zeptal: "Kde jsou ty záznamy?"

"V mém londýnském počítači."

Vysvětlil jsem mu, jak se přenášejí informace Internetem, a že bude zapotřebí rozluštit heslo. Nedokázal jsem odhadnout, jestli moje počínání přítomné pány nadchlo nebo pohoršilo. Asi trochu od obojího.

Charles se tvářil spíš pohoršeně, Archie naopak.

Archie se zeptal: "Kdybych vás o to požádal, byl byste ochoten pro mne pracovat i na jiných případech?"

Zadíval jsem se mu do očí, usmál se a přikývl.

"To je dobře," řekl.

14

Jel jsem s Charlesem domů do Aynsfordu.

U Archieho jsme se předtím zdrželi dlouho do noci. Archie, Davis, Norman i Charles chtěli slyšet všechno do podrobností. Některé podrobnosti jsem vynechal, prožívat je bylo nesnesitelné, mluvit o nich taky. Vynechal jsem toho hodně.

Neřekl jsem jim o Ellisových hrátkách s mými rukama. Nedokázal bych jim ani vysvětlit, že pro dostihové jezdce jsou ruce všechno..., jejich umění je v jejich rukách. Jezdec poznává koně otěžemi, z tahu za otěže odečítá, co mu zvíře sděluje, člověk s koněm komunikuje rukama. Ellis chápal líp než kdo jiný, co pro mne ztráta ruky znamená, proto se mi ten den mstil nejkrutějším způsobem, jaký si lze vymyslet. Trestal mne, protože jsem ho chtěl připravit o to, co pro něj znamenalo nejvíce, o jeho velikou popularitu.

Nedokázal jsem svým společníkům vysvětlit, že pro Ellise je usekávání nohou koní droga, přitažlivější a víc zotročující než jakákoli jiná, že mu rozkoš způsobuje jak riziko toho hrůzného počínání, tak opojný pocit moci. Měl jsem velké štěstí, že na mne vzal jen francouzský klíč.

Neměl jsem tušení, kolik chybělo, aby mi vědomě pravačku nenapravitelně zničil. Věřil jsem, že by to dokázal. Nemohl jsem nikomu říct, jak silně jsem v ony okamžiky prožíval svoji starou noční mŕu, a že se při té vzpomínce ještě třesu hrůzou.

Řekl jsem jen, že tvář mi poranil Yorkshire francouzákem. Vyprávěl jsem jim, jak jsem na útěku využil judo, o klukovi na skateboardu, o zmrzlínářství, a jak jsem nastoupil do autobusu na dohled od Yorkshira a Ellise. Vyprávěl jsem to skoro

s humorem.

Archiemu bylo jasné, že jsem jim neřekl vše, ale nenutil mne doplňovat mezery ve vyprávění. Charles se nechápavě zeptal: "Nějak ti ale přece museli ublížit, Side?" Zasmál jsem se a řekl aspoň kousek pravdy: "Vyděsili mě k smrti." Davis se mne zeptal na Ellisovo shropshirské alibi. Prý to alibi dělá velkou starost jeho kolegovi, královskému žalobci, ten prý se obává, že Ellisovi právníci docílí, aby se řízení zastavilo.

Vysvětlil jsem mu, že mi nezbyl čas na to, abych si ověřil, v kolik hodin Ellis na slavnost přijel.

"Někdo si to ale pamatovat musí," dodal jsem. "Stačí se přeptat místních lidí, těch, kteří jezdili parkovat vozy." Ohlédl jsem se na Normana. "Je nějaká naděje, že by se o to postarala policie?"

"Mizivá."

"Stačí jít po hospodách," řekl jsem.

Norman potřásl hlavou.

"Už nám nezbývá moc času," řekl Davis. "Side, nemohl byste to stihnout zítra?"

Zítra bude neděle, v pondělí má být soud.

Archie se vzepřel: "Ne, to od Sida nemůžete chtít, všechno má své meze..., pokusím se na to někoho najít."

"Chico by to zvládl," řekl Charles.

Chico mi kdysi opravdu zachránil kůži, udělal, co mohl.

Archieho žena nám připravila horu sendvičů, než odjela za svou švagrovou Betty Brackenovou. Archie nám s patřičným vysvětlením sendviče nesměle nabídl. Chuť kuřete a sýra mi najednou připadala nová, jako bych se s ní setkával poprvé po životě na jiné planetě. Zvláštní, jak odlišně člověk věci vnímá, když přežije strach a ohrožení života. Cítil jsem se neskutečně i v okamžiku, kdy mi Archie podával čistý ubrousek.

Někdo zazvonil u dveří. Archie šel otevřít a když se vrátil, tvářil se popuzeně. K mému překvapení za ním vešel do místnosti Jonathan.

Kštic "Zbojníka" byla výrazně kratší a odbarvené pruhy už skoro úplně odrostly. Nikde nic vyholeného.

"Dobrý," řekl a rozhlédl se po místnosti. Zadíval se na mne. "Přišel jsem za váma. Tety říkaly, že jste tu. Páni, jste nějaké jinéj."

"O tři měsíce starší. Ty taky."

Jonathan sáhl po sendviči, na přísný Archieho pohled pranic nedbal.

"Dobřej večer," pozdravil Normana. "Co dělá lod?"

"Je uložena na zimu."

Jonathan chvíli přežvykoval. Pak se obrátil ke mně. "Nechtějí mě vzít na vrtnou plošinu, prej až mi bude osmnáct. V námořnictvu mě taky nechtějí, přestože mám dobrý pektorály. Tak co s tím, co myslíte?"

"Pektorály?" zeptal se Charles nechápavě.

"Pektorální svaly," vysvětloval Norman. "Zesílil po vodním lyžování."

"Aha."

"Jak ses sem z Combe Bassetu dostal?" zeptal jsem se ho.

"Poklusem."

Když přišel, nebyl ani udýchaný.

"Umíš jezdit na motorce?" zeptal jsem se. "Už je ti přece šestnáct."

"No dovolte!"

"Nemá motocykl," namítl Archie. "Může si ho pronajmout."

"Ale... nač?"

"Aby zajel do Shropshiru."

Všichni se zatvářili nesouhlasně, jak se dalo očekávat. Vysvětlil jsem Jonathanovi, co je třeba udělat. "Najdi někoho - kohokoli -, kdo viděl Ellise, když na tu slavnost přijel. Najdi lidi, co jim tam parkovali auta."

"Nemůže přece chodit po hospodách," namítl Norman. "Je pod osmnáct."

Jonathan se na mne významně podíval a já na něho. Věděl jsem, že v patnácti kupoval gin pro ženu řidiče nákladáku.

"Tak co, kam mám jet?" zeptal se.

Dal jsem mu podrobné pokyny. Ostatní se tvářili pohoršeně, nejvíc jeho strýc. Vytáhl jsem z pásku zbytek peněz a dal mu je. "Budu chtít účtenky," řekl jsem. "Jinak chci něco na papíře, podepsanou výpověď svědka. Musí to být, jak se patří."

"Je to nějaká... zkouška?" zeptal se zvolna.

"Je."

"Dobře."

"Máš na to den, víc ne," řekl jsem. "Nezapomeň, že možná budeš muset svědčit u soudu."

"Jako bych na to mohl zapomenout!"

Vzal si plnou hrst sendvičů, ušklíbl se na mne a bez dalších řečí odešel.

"Tohle nemůžete," zlobil se Archie.

"Jaké s ním máte plány vy?" zeptal jsem s ho.

"Ale... je přece..."

"Potřebuje nového Chika."

"Jonathan krade auta."

"Pokud vím, od jara neukradl ani jedno. Nebo ano?"

"To přece neznamená..."

"Že umí krást auta, je v mých očích výhoda," řekl jsem pobaveně. "Počkejme, jak pořídí zítra, pokud jde o to alibi."

Archie se sice stále tvářil nesouhlasně, ale vzdal to.

"Je to příliš závažné," Davis potřásl hlavou.

Řekl jsem: "Pokud Jonathan nic nezjistí, rozjedu se tam v pondělí sám."

"To už bude pozdě," namítl Davis.

"Nebude pozdě, když svého kolegu přesvědčíte, aby to o den odročil, vymyslete si chřípku nebo něco."

Davis se mne váhavě zeptal: "Záleží vám opravdu na tom procesu? Netlačí na vás nějak Korzo nebo Ellis Quint? Nemají na vás páku? Chci říct, ta jejich nenávistná kampaň..., nechcete z toho vycouvat?"

Charles byl uražen za mne. "Samozřejmě že ne!"

Slepá víra! Řekl jsem suše Davisovi: "Přesvědčte svého kolegu, ať v žádném případě nevycouvá, musí to ustát, to je teď nejdůležitější. Řekněte mu, ať trvá na žalobě, alibi Nealibi, ať se trochu pochlapí."

To ho zarazilo. "Side, přece musíme být realisti."

"Vaši prokurátoři jsou celí podělaní z Ellisových právníků, já ne. Ellis usekl nohu hříběti Betty Brackenové. Byl bych tuze rád, kdyby tomu tak nebylo, ale byl to Ellis. Pro tu noc žádné alibi nemá. Řekněte svým kolegům, aby řekli Ellisovým právníkům, že v Northamptonu jednoduše někdo Ellise napodobil. Pokud to shropshirské alibi nezlomíme, budeme trvat na tom, že někdo Ellise napodobil, budeme se té teorie držet. Pokud na vás váš kolega dá, postarejte se o to, abych dostal před soudem příležitost tohle prohlásit."

Davis chabě namítl: "Nesmím mu dávat žádné takové pokyny."

"Můžete mu to nasadit do hlavy."

"A máte to, Davis," řekl Archie suše. "Nezdá se, že by našeho chlapce ta nenávistná kampaň nějak zastrašila, spíš naopak, co říkáte?"

"Náš chlapec" vstal, ještě stále dost otřesený. Měl jsem za sebou dlouhý den. Archie mne a Charlese doprovodil do haly. Podal ruku Charlesovi, pak vzal za zápěstí mne a zadíval se na oteklou ruku a rudočerné zhmoždění.

"Celý večer jste měl co dělat, abyste udržel sklenici v ruce," řekl.

Pokrčil jsem rameny. Úrazy z povolání jsou běžné. Ruka mi zůstala, a o víc nešlo.

"Nějaké vysvětlení?" Archie se na mne zadíval.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Skály jsou hovornější," poučil ho Charles.

Archie pustil mé zápěstí a řekl: "Britský dostihový výbor by si přál, abyste prověřil některé jeho členy. Je to přísně tajné."

"Na mne se neobráť, pro nové lidi ve výboru nejsem ten pravý."

"Obrátili se na mne," řekl Archie náramně pobaveně. "Řekl jsem jim, že to musíte dělat vy, nebo nic nebude."

"Nic nebude."

Dal se do smíchu. "Dáte se do toho, jen co skončí Quintův případ."

Potíž je v tom, říkal jsem si, když jsem pak s Charlesem ujížděl k Aynsfordu, že Quintův případ neskončí nikdy. Ellis možná skončí ve vězení, možná ne, ale ať tak či tak, pro nás oba tím věc neskončí. Gordonova posedlost se patrně ještě prohloubí. Ellis možná nebude už mrzačit jen koně. On i jeho otec mají v povaze sklon pohrdat přirozenými zákony. Před posedlostí se člověk věčně chránit nedokáže. Prostě se pod tou hrozbou naučí žít, jak umí. Věděl jsem, že nějak budu muset setřást Gordona, aby mne věčně nevyhlížel před domem.

"Tobě vůbec nepříjde, že přenos informací z Yorkshirových tajných záznamů do tvého počítače byl poněkud nemorální? Nebyla to náhodou - krádež?" ozval se Charles.

Nekáral mne, jen se ptal, ale já věděl, že se na věc dívá kriticky. Kdysi jsme měli dlouhý rozhovor o tom, co v takových případech je či není čestné. Tehdy řekl, že moje představa cti činí z mého života očištěc, a já ho přesvědčoval, že se mýlí, že se člověk v očištěci ocitá až v okamžiku, kdy svoji představu cti vědomě zradí. "To platí jen pro tebe, Side," řekl tehdy Charles. "Ostatní svět to tak vůbec nebere."

Ted' mi Charles vracel moje unáhlené soudy. Byla krádež informací omluvitelná či ne?

Řekl jsem klidně: "Byla to krádež, bylo to nečestné a udělal bych to zas."

"Očištěc počká?"

Zeptal jsem se ho pobaveně: "Četl jsi Korzo?"

Po několika kilometrech řekl: "Trefa."

"Hm."

"Jenže Korzo je jiný druh očištěce."

Přikývl jsem. "Předpokoj pekla."

Zamračil se a podíval se na mne s nelibostí. "Peklo se snad už dostavilo?" Neměl rád citové výlevy. Rychle jsem zčeřenou hladinu zklidnil.

"Ne. Odpuť. Mám za sebou dlouhý den."

Po dalším kilometru se zeptal: "Jak sis poranil tu ruku?"

Povzdechl jsem si. "Nemám rád, když se s něčím moc nadělá. Prosím Charlesi, když ti to řeknu, ber to věcně."

"Dobře. Ano."

"Tak tedy..., to Ellis."

"Ellis?"

"Hm. Lord Tilpit a Owen Yorkshire přihlíželi, jak se Ellis baví. Proto teď už oba vědí, že Ellis skutečně udělal to, z čeho je obviněný. Kdyby měl Ellis po ruce místo francouzáku prokletšovací nůžky, už bych neměl ruku. A probůh, dávej pozor, kam jedeš, dívej se před sebe."

"Side..."

"Jen klid. Slíbils mi to. K žádným nenapravitelným škodám nedošlo." Odmlčel jsem se. "Mohl mne dnes klidně zabít, kdyby chtěl..., ale místo toho mi dal šanci utéct. Chtěl jen..., " polkl jsem. "Chtěl abych zaplatil za to, že jsem nad ním vyhrál. V pondělí mu zničím pověst na věky... a udělám to s velkým odporem."

Až k Aynsfordu jsme jeli mlčky a já pochopil, že mne neodsuzuje. Aspoň to. Zastavil před domem a řekl s lítostí: "Byli jste s Ellisem takoví přátelé..., není divu, že to Ginnie neunesla."

Charles zaznamenal, jak jsem ztuhlul.

"Co je, Side?" zeptal se.

"Já..., nejspíš jsem uvažoval zcestně."

"Jak?"

"Musím si to ještě promyslet."

"Promýšlej v posteli," řekl. "Je už hodně pozdě."

Polovinu noci jsem probděl, přemýšlel jsem. Prsty mne bolely po Ellisově díle. Ellis mi spoutal ruce a dal mi třicet vteřin milosti..., kdybychom nebyli přátelé, už bych nežil.

V Aynsfordu jsem měl v rezervě všechno, o co jsem přišel, když jsem nechal věci v autě. Dobíječku, holení, oblečení a tak dále - všechno, až na mobilní telefon. Sice jsem měl šém, SIM kartu, ale neměl jsem ji do čeho zastrčit.

Stav bez auta opět vyřešily služby firmy TeleDrive. V neděli ráno pro mne přijel vůz s řidičem.

Když mi Charles nesměle nabídl, jestli s ním nechci strávit klidný den, že bychom si mohli zahrát šachy, řekl jsem, že se chystám za Rachel Fernsovou. Charles přikývl.

"Když, tak se sem vrať," řekl.

"Jistě."

"Dej na sebe pozor, Side."

Linda mi do telefonu oznámila, že Rachel pustí na den z nemocnice domů.

"Přijďte prosím," žadonila. "Rachel vás potřebuje."

Tentokrát jsem jel s prázdnými rukama, žádné rybičky ani paruky, ale asi na tom nezáleželo.

Rachel byla bílá jako papír, jen stín dítěte. Za těch pět dní, co jsem ji neviděl, se tmavé kruhy pod jejíma očima ještě prohloubily. Taky zhubla, i když měla po steroidech tváře kulaté. S holou hlavičkou a velikými zapadlými očima vypadala jako exotické ptáče, ne jako živá lidská bytost.

V kuchyni mne Linda objala a rozplakala se mi na rameni. "Mám vlastně dobré zprávy," vzlykala. "Našel se dárcel!"

"Ale to je vynikající." Konečně zasvitla naděje, ale Linda nepřestávala plakat.

"Je to Švýcar," řekla. "Přijede ze Švýcarska. Ve středu tu bude. Joe mu platí cestu a pobyt v hotelu. Joe říká, že když jde o jeho holčičku, nehrají peníze žádnou roli."

"Tak přestaňte plakat."

"Ale... co když se to neujme?"

"Může se to ujmout," řekl jsem energicky. "Kde je gin?"

Traslavě se zasmála a nalila nám oběma po skleničce. Sice jsem o gin nestál, ale věděl jsem, že jí nic jiného nechutná. Připili jsme na budoucnost a dohodli se pak, že si k obědu dáme paellu.

Rachel poloseděla, pololežela na malém gauči v obývacím pokoji tak, aby dobře viděla na rybičky v akváriu. Sedl jsem si vedle ní a zeptal se, jak se cítí.

"Řekla ti máma o té transplantaci?"

"Ano, je to skvělá zpráva."

"Třeba zase budu běhat."

Byla tak zesláblá, že představa běhu se jí zdála stejně nedostupná jako měsíc na nebi.

Řekla: "Chtěla jsem domů k rybičkám, ale večer se zase musím vrátit do nemocnice. Doufala jsem, že přijedeš. Modlila jsem se, abys přijel."

"Vědělas, že přijedu."

"Myslím, abys přijel dnes, když jsem doma."

"Měl jsem od úterka, když jsem za tebou byl naposledy, moc práce!"

"Já vím, máma mi to řekla, a sestry mi každý den hlásí, když voláš."

Pegotty lezl po podlaze, už rostl, byl čím dál šikovnější a strkal si všechno do pusy. Svoji sestru rozesmál.

"Je tak legrační," řekla. "Do nemocnice nesmí, proto jsem prosila, ať mě pustí, za ním a za rybičkama. Řekli, že mi po transplantaci nebude dobře, tak jsem chtěla napřed domů."

"Jistě," přikývl sem.

Linda nám přichystala kopec horké rýže s kousky kuřat a krevetami. Všichni jsme jedli lžící.

"Co máte s rukou?" zeptala se Linda. "Místy je úplně černá."

"To je jen pohmoždění."

"Máš prsty jako buřty," řekla Rachel.

"To se do zítřka spraví."

Linda se držela nejdůležitějšího tématu. "Ten dárcel je starší než já a má tři děti, představte si! Je to učitel..., zdá se, že to je moc slušný člověk a říká, že je rád, že může Rachel dát kousek své dřevě."

Rachel prohlásila: "Škoda, že to nemůže být Sidova dřevě."

Nechal jsem si udělat testy hned na začátku, ale nebyl jsem vhodný dárcel. Linda a Joe taky neměli víc jak padesátiprocentní imunologickou snášenlivost.

"Ten pán prý je kompatibilní na devadesát procent," řekla Linda. "Stoprocentní snášenlivost prý se ani nenajde, dokonce ani u dvojčat ne. Devadesát procent je velký úspěch."

Snažila se věřit. Já se v tom dost nevyznal, nevěděl jsem, jestli je devadesátiprocentní snášenlivost výhra, ale zdálo se mi to nadějně. Doktoři by si ostatně nedovolili zničit Rachel její nemocnou kostní dřeň, kdyby nevěřili, že ji mají čím nahradit.

"Strčí mě do bubliny," řekla Rachel. "Do takové fólie nad postelí, na toho Švýcara si budu moct sáhnout jen přes tu průhlednou fólii. Ostatně on ani nemluví anglicky, jen německy. Danke schön. To mu řeknu, to jsem se naučila, pěkně děkuju."

"Ten Švýcar má kliku," řekl jsem.

Linda sklídila talíře a jako moučník nám nabídla zmrzlinu. Pak mne požádala, jestli bych nemohl zůstat s Rachel, že by na chvílku vzala Pegottyho ven, na vzduch.

"Samozřejmě," přikývl jsem. "Vrátíme se brzy."

Když Linda odešla, sedl jsem si k Rachel na gauč. Dívali jsme se společně na rybičky.

Rachel ukázala na jednu z nich: "Vidíš tamhle tu? Tu jsi mi koupil v úterý, podívej, jak rychle plave, je rychlejší než všechny ostatní."

Stříbročerná rybka se míhala akváriem, jemné ploutve neúnavně.

"To jsi ty," řekla Rachel, jmenuje se Sid."

Dobíral jsem si ji: "Myslel jsem, že se všechny jmenují Sid."

"Sid je vždycky ta nejrychlejší, tamhle je Sid," ukázala. "Ostatní už se teď Sid nejmenují."

"Chudinky."

Zasmála se. "Škoda, že nemůžu mít rybičky v nemocnici. Máma se na to ptala, ale nejde to."

"Škoda."

Seděla schoulená do klubíčka a tiskla se k mé pravé paži. Držela mne ale za levačku, za umělou ruku, přitáhla si ji k sobě.

Ruka ještě nefungovala, jak by měla, přestože s čerstvou baterkou a po menší opravě trochu ožila.

Rachel se pak zeptala: "Bojíš se smrti?"

Po krátké odmlce jsem řekl, že občas ano.

Mluvila tiše, skoro šeptala, byl to klidný, tichý, intimní rozhovor.

Řekla: "Táta říká, že když jsi byl žokej, nebojíš se nikdy ničeho."

"Ty se bojíš?" zeptal jsem se.

"Jo, ale mámě to nemůžu říct, nemám ráda, když brečí."

"Bojíš se té transplantace?"

Rachel přikývla.

"Bez transplantace bys umřela," řekl jsem věcně. "To přece víš."

"Jaké to je, umřít?"

"Nevím, to neví nikdo. Asi jako když se usíná, aspoň myslím." Pokud má člověk štěstí, pomyslel jsem si.

"Je to legrační, představ si, že tu člověk najednou není, že je po něm prázdný místo."

"S tou transplantací to vyjde."

"Všichni to říkají."

"Tak tomu věř. Do vánoc budeš běhat."

Přejela mi prsty po ruce a já pocítil mírné zachvění v předloktí. Ne, nic není úplně ztracené, nikdy.

Zeptala se: "Jestlipak víš, na co budu myslet, až budu ležet v té bublině a bude mi hrozně špatně?"

"Na co?"

"Že je život kurva."

Jemně jsem ji k sobě přitáhl. "Ty to zvládneš."

"Jo, ale rad' mi."

"Co ti mám poradit?"

"Jak být statečná."

To je věru vážná otázka.

Řekl jsem: "Až ti bude hodně špatně, soustřeď se na něco, co máš ráda. Bude ti líp, když nebudeš myslet na to, jak ti je zle."

Chvilí uvažovala. "To je všechno?"

"Je to hodně. Mysli na rybičky, nebo na Pegottyho, jak si stahuje ponožky a jak si je strká do pusy. Mysli prostě na věci, které tě rozveselují."

"Takhle to děláš ty?"

"Takhle si pomáhám, když mne něco hodně bolí, účinkuje to."

"Co když tě nic nebolí, ale čeká tě něco, čeho se bojíš?"

"No... bát se člověk smí, strachu se těžko ubráníš. Jde o to, aby tě strach od ničeho neodradil."

"Bojíš se někdy?"

"Ano." Příliš často, pomyslel jsem si.

Pomalů, ale s jistotou prohlásila: "Vsázím se, že ses nikdy ničeho nebál tolik, aby tě to od něčeho odradilo. Vsázím se, že jsi statečný."

Vyvedla mne z míry. "Ne..., nejsem."

"Ale táta říká..."

"Při dostizích jsem se nebál," přikývl jsem, "ale kdybys mne hodila do jámy plný hadů, nevím, nevím."

"A co taková bublina?"
"Do té bych vlezl a věřil bych, že až z ní vylezu, budu běhat."
Pohládila mne po ruce. "Přijedeš se na mne podívat?"
"Do bubliny? Jistě, když budeš chtít."
"Pomůžeš mi, abych byla statečná."
Potřásl jsem hlavou. "K tomu dojdeš sama. Uvidíš."
Dívali jsme se na rybičky. Můj jmenovec v akváriu mával neúnavně ploutvemi.
"Do té bubliny mě strčí zítra," zamumlala Rachel. "Nechci brečet, až mě tam budou dávat."
"Odvaha je osamělá ctnost," řekl jsem.
Zadívala se na mne. "Jak to myslíš?"
Uvědomil jsem si, že to je příliš hluboká úvaha pro devítiletou. Pokusil jsem se to vyjádřit prostěji.
"V bublině budeš sama. Bude to tvůj palác. Bublina tě má uchránit před infekcí - před drakem. Nebudeš brečet."
Ještě víc se ke mně přitulila. Doufal jsem, že se trochu rozveselila. Velice jsem ji miloval. Transplantace jí dávala padesátiprocentní šanci. Rachel určitě bude běhat. Musí.
Linda a Pegotty se ze zahrady vrátili rozesmátí. Linda pak malému stavěla věže z plastových kostek, aby měl co bořit. Malého to nepřestávalo bavit. My s Rachel seděli na podlaze a hráli dárnu.
"Ty mně vždycky necháváš bílý, a pak se za mnou připlížíš černýma a ty bílý mi sebereš."
"Tak si vezmi černé."
O pět minut později si trpce postěžovala: "To je hnusný, ty podvádíš."
Linda překvapeně vzhledla. "Snad se vy dva nehádáte?"
"Pokaždý vyhrává," zlobila se Rachel.
"Tak s ním nehraj," řekla Linda věčně.
Rachel si zase vzala bílé kameny. Záměrně jsem v průběhu hry dva přehlédla a nechal ji vyhrát. Zaradovala se.
Pak se zeptala: "Žes mne nechal vyhrát schválně?"
"Vyhrávat je zábavný."
"Jsi hnusný."
Smetla dopáleně všechny kameny na podlahu a Pegotty si dva z nich strčil do pusy.
Rachel se dala do smíchu, zase všechno posbírala a rozložila na šachovnici. Vybrala si zase bílé. Dvakrát jsme ještě hráli skoro nerozhodně. Pak byla najednou unavená. Jako obvykle.
Linda nám k odpolednímu čaji naservírovala malé čokoládové koláčky a švitořila o švýcarském dárci a jak všechno dobře dopadne. Rachel tomu věřila, já taky, a Pegotty se celý zmazal od čokolády. Ať už nám budoucnost přinese cokoli, pomyslel jsem si, ono prostě odpoledne plné naděje bude mojí kotvou k životu, ke skutečnosti, důkaz, že i ten nejneopatrnější život je důležitý.
Teprve když přikurtovala v autě obě děti do bezpečnostních sedaček na cestu do nemocnice, zmínila se Linda o Ellisu Quintovi.
"Soud má začít zítra, že?"
Stáli jsme v chladném vzduchu pár kroků od vozu. Přikývl jsem. "Neříkejte to Rachel."
"Nic o tom neví. Snadno jsme to před ní zatajili. O Silverboyovi už přestala mluvit. Je jí natolik zle..., nic jiného už ji nezajímá."
"Je skvělá."
"Pošlou Ellise Quinta do vězení?"
Nemohl jsem říct, že doufám že ano. Doufal jsem? Musel jsem ho přece nějak zastavit, zatrást s ním, aby se z toho všeho probral. Vyhnul jsem se přímé odpovědi.
"To rozhodne soudce."
Linda mne objala. Neplakala. "Přijedete se podívat na Rachel, až bude v bublině?"
"Samozřejmě."
"To je dobře..., doufám..."
"Bude v pořádku, a vy taky," ubezpečil jsem ji.

Trpělivý řidič firmy TeleDrive mne zavezl zpět do Londýna. Protože Linda musela zavést Rachel do nemocnice brzy, na určitou hodinu, zbýval mi před večerní schůzkou s Indií čas.
Nechtělo se mi vystoupit před mým bytem na Pont Square, byla už tma a já proklínal Gordona Quinta a jeho vytrvalost. Přece musí taky někdy spát..., ale kdy?
Restaurace Kensington Place je poblíž severního konce Church Street, slavné ulice lemované samými starožitnictvími, od Kensington High Street na jihu až po Notting Hill Gate na severu. Vystoupil jsem se svým rancem z vozu na severozápadním rohu Church Street. Pomalu jsem se tam pak potuloval a prohlížel si jasně osvětlené výkladní skříně u knihkupectví Waterstone. Uvažoval jsem o tom, jestli by Rachel ve své bublině mohla poslouchat zvukové nahrávky pro děti. Líbilo se jí nesmyslné vyprávění o Williamovi. Tvrdila, že Pegotty bude jednou taky jako William.
Na rohu ulice se motala velká skupina Japonců, všichni měli fotoaparáty a navzájem se fotografovali. Moc jsem si jich nevšímal, jen jsem zaznamenal, že všichni mají rovné černé vlasy, krátké prošíváné bundy a džíny. Byli ve skvělé náladě. Prošli po chodníku mezi mnou a knihkupectvím.
Zdvořile se uklonili a já se bez nadšení uklonil jim.
Zdálo se, že stejně jako já na něco čekají. Z jejich tlumeného švitoření jsem pochopil, že polovina z nich jsou mladé ženy, polovina muži.

Všichni jsme čekali. Japonci se mi znovu uklonili. Pak mi jedna z mladých žen nesměle podala fotografii a ukázala na ostatní. Zdvouřile jsem si fotografii vzal a vidím, že se dívám na svatbu, na hromadnou svatbu asi deseti rozesmátých párů, muže v oblecích, ženy ve svatebních šatech západního stylu. Když jsem od fotografie vzhlédl, všichni se na mne usmívali.

Usmál jsem se taky. Ostýchavá mladá žena si zase fotografii vzala, ukázala na své společníky a společnice a řekla, že jsou všichni na svatební cestě. Všichni se usmívali a klaněli. Pak mi jeden z mužů podal kameru a požádal mne - aspoň jsem tomu tak rozuměl -, abych je všechny vyfotografoval jako skupinku.

Odložil jsem tašku, vzal aparát a Japonci se začali řadit do párů, jako by v tom už měli cvik.

Cvak. Záblesk. Film se s tichým vrčením přetočil. Všechny novomanželské páry se zářivě usmívaly.

Pak mi postupně podali ještě devět fotoaparátů a já je vyfotografoval ještě devětkrát. Záblesk, záblesk. Všichni ve skvělé náladě.

Čím to, že mi lidé tak důvěřují, napadlo mne. I když jsme si navzájem nerozuměli ani slovo, byli si jisti, že jim vyhovím. V duchu jako bych pokrčil rameny. Nakonec, měl jsem dost času, tak proč ne. Všechny jsem vyfotografoval, uklonil se a čekal, až bude osm.

Opustil jsem novomanželské páry u knihkupectví, vzal tašku a šel o kus dál k restauraci. Hned vedla byla malá úzká ulička a přes ulici jedna z londýnských zvláštností, na kraji chodníku kousek trávníku a lavička, aby si uchození lidé měli kam po nákupech sednout. Dveře restaurace byly přímo proti lavičce. Zeleně natřená dřevěná lavička.

Přešel jsem Church Street k lavičce. V neděli večer nebyl skoro žádný provoz. Prohlédl jsem si mosaznou tabulku vzadu na lavičce, bylo tam vyražené jméno jejího dárce.

Chtěl jsem se posadit, ale vtom jsem zaslechl ránu a pocítil žhavé bodnutí v zádech a paži. Rána mne porazila, upadl jsem na lavičku, zpola jsem ležel, zpola seděl, čelem k vozovce.

S úžasem jsem si uvědomil, že jsem postřelený.

Jednou už jsem to zažil, náraz střely jsem poznal, znal jsem i divokou reakci poraněného těla. Teklo hodně krve.

Střelil mne Gordon Quint.

Vyšel z tmavé uličky na protější straně a přecházel ulici ke mně. Držel v ruce pušku. Mířil na mne. Šel mne nemilosrdně dodělat a bylo mu jedno, jestli se na něj někdo dívá.

Neměl jsem sílu utéct. Nebylo kam utéct.

Gordon vypadal jako obyčejný farmář z Berkshiru, ne jako vrah. Měl na sobě kostkovanou košili bez kravaty a tvídové sako. Člověk středního věku, spravedlivý občan, který vzal spravedlnost do svých rukou, cítil se soudcem i katem..., primitivní, neúprosný mstitel.

Nekřičel, nechoval se jako pomínutý, jako když mne před týdnem v pondělí napadl. Ne, byl naprosto odhodlaný, chladný, na nic jiného nemyslel než na mstu.

Zůstal stát přede mnou a zalíčil mi na hrud'. "Tohle je za Ginnie," řekl.

Na něco čekal, ale na co, nevím. Možná očekával, že se budu bránit, že budu prosit o život.

"Za Ginnie," opakoval chraptivě.

mlčel jsem. Chtěl jsem vstát, ale nedokázal jsem to.

"Tak sakra něco řekni!" křikl rozrušeně. Hlaveň pušky zakolísala, ale z tak krátké vzdálenosti mne střela minout nemohla. "Copak to nechápeš?"

Nedíval jsem se na ústí hlavně, díval jsem se mu do očí. Napadlo mne nesmyslně, že to není nejlepší pohled, uvážím-li, že to je můj poslední na tomto světě.

Gordon byl neotřesitelný. Neprojevil jsem strach, to zadostiučinění jsem mu nedopřál, ale tím jsem ho od cíle neodradil.

Upřeně, bez mžiknutí se na mne díval. Neváhal. Ani v sebemenším nezaváhal.

Ted', říkal jsem si chladně, ted' to přijde.

Vtom se z ulice ozval naléhavý křik.

"Táto!"

Ellis..., Ellis... Běžel přes ulici a mával nad hlavou železnou tyčí od plotu. Zoufale volal na otce: "Táto..., tati..., nedělej to! Ne!"

Viděl jsem ho běžet, ale všechno bylo nějak rozmazané. Gordon slyšel, jak na něj syn volá, ale nedbal. Obličej měl znetvořený nepřičetnou nenávistí. Zacítil, ústí hlavně sotva na metr ode mne.

Třeba to ani neucítím, pomyslel jsem si.

Ellis zamával železnou tyčí a vši silou udeřil svého otce ze strany do hlavy.

Puška spustila. Kulka mi hvízdla kolem ucha a skončila ve výkladu za mými zády. Kolem mne litaly střepy, bylo slyšet křik a vidět záblesky. Zmatek.

Gordon bezhlesně padl na zem do sporé trávy, pravačku s puškou pod sebou. Krev mi tekla proudem a kapala mezi zelenými laťkami lavičky. Kaluž pod lavičkou rostla. Zdálo se mi, že Ellis nade mnou stojí s železnou tyčí v ruce celou věčnost. Díval se mi do očí, jako by mi chtěl dohlédnout až do duše a obnažit svoji.

Na nepatrný zlomek vteřiny jako by naše myšlenky splynuly, jako bychom jeden druhému zcela porozuměli. Možná to bylo jen mámení obluzených smyslů, ale Ellis určitě cítil totéž co já.

Odhodil železnou tyč. Dopadla vedle jeho otce. Pak pomalu odklusal ulicí, až zmizel ve tmě.

Náhle mne obklopily samé japonské tváře a na něco se mne nesrozumitelně ptaly. Japonci měli ustarané oči, viděli, že krvácím. Výstřely přilákaly víc lidí. Zvědavci se opatrně blížili. Gordonův útok, který pro mne trval celou věčnost, divákům připadal rychlý. Nikdo se nepokusil Ellise zastavit, lidé si mysleli, že jde pro pomoc.

Přestal jsem vnímat čas. Přijel policejní vůz s blikajícími světly, předzvěst toho, co mám nejméně rád, otázky, výsledky, nemocnice, vyplňování formulářů, hluk, světlo svítící do očí, zmatek. Nebyla naděje, že by mne v tichosti pospravili a

nechali pak na pokoji.

Upozornil jsem policistu, že Gordon, toho času v bezvědomí, má pod sebou střelnou zbraň.

Policista chtěl vědět, jestli Gordon střílel v sebeobraně.

Nevzmohl jsem se na odpověď.

Dav zvědavců rostl. Přijela sanitka.

Vtom přiběhla mladá žena, odstrčila uniformy a křičela na ně, že je od tisku. India..., India..., jdeme spolu na večeři.

"Odpusťte," řekl jsem.

"Side..."

Byla vyděšená k smrti.

"Řekněte Kevinu Millsovi...", měl jsem po ztrátě krve sucho v ústech. Znovu jsem zkusil promluvit. Sklonila se ke mně, aby mne v okolním hluku slyšela.

Řekl jsem s humorem: "Ti Japonci to fotografovali..., spousta snímků..., viděl jsem blesky..., tak ať sebou Kevin hodí a ty fotky získá..., může mít... svoji exkluzivní reportáž."

15

India nebyla novinářka jen tak pronic zanic. Na první stránce deníku Korzo vévodil v pondělí poměrně pravdivý titulek Střelen do zad, pod ním byla fotografie Gordona Quinta, mířícího puškou přímo na mé srdce.

Gordonova postava byla mírně rozostřená, ale moje tvář byla zcela zřetelná, ostrá, s výrazem zdvořilé zvědavosti, strach, který jsem v tu chvíli cítil, na mně vidět nebyl.

Kevin a celé jeho noviny to rozjely ve velkém. Přiznaly taky otevřeně, že jejich kampaň proti mně vycházela z mylných předpokladů. Jak se zdá, pomyslel jsem si pobaveně, politická linie novin se změnila přímo od základu, udělala čelem vzad. Lord Tilpit přišel konečně k rozumu (i když ho moc neměl) a dělal, co mohl, aby se od Ellise Quinta co nejvíc distancoval.

U střelby na J. S. Halleye byli očití svědkové. Kevin si opatřil japonského tlumočníka, pečlivě poslouchal, přebral si, co vyslechl, a popsal všechno správně. Z jeho řádků člověk cítil nekonečný, uctivý úžas nad skutečností, že předložená fakta nikdo nemůže zpochybnit. Kevin nikde v textu nepoužil slovo "údajně".

Gordon Quint, dosud v bezvědomí, "nepochybně pomůže policii případ objasnit". Kevin se taky zmínil, že v současné době není známo, kde se zdržuje Ellis Quint.

Na dalších stránkách novin byly další fotografie. Na jedné byl Ellis s tyčí v ruce, ruku napřaženou nad otcovou hlavou. Žádný z Japonců nevěděl, kdo Ellis Quint je, Ellisův program v japonské televizi neběžel.

Jak to, že je tolik svědeckých snímků? Protože pan Halley předtím prokázal skupině Japonců laskavost a oni se za ním dívali, jak odchází ulicí.

Seděl jsem na posteli v malém nemocničním pokoji v Hammersmithu a četl noviny. Byl jsem rád, že jsem v pokoji sám, i když se tam věčně trousili doktoři, sestry, policisté a lidé se zápisníky.

Chirurg, který se postaral o moje rány, se na mne přišel podívat v devět ráno, než mu skončila služba. Vypadal podstatně víc opotřebovaný než já.

Měl na sobě ušpiněný zelený operační plášť. Zeptal se unaveně: "Tak jak se cítíte?"

"Dobře..., vaší zásluhou."

Zadíval se na Korzo ležící na posteli. Pak řekl: "Kulka, která vás zasáhla, proletěla podél žebra a pak vaší paží, kde prothla brachiální arterii, proto jste tolik krvácel. Pospravili jsme vám to a dali jsme vám krev a nitrožilně i tekutiny. Možná, že ještě něco krve budete potřebovat. Uvidíme. Průstřel taky poškodil svaly, ale po rehabilitaci budete v pořádku. Musel jste k němu stát bokem, když vystřelil."

"Právě jsem se otáčel, měl jsem štěstí."

"Něco na tom je," řekl suše. "Asi taky víte, že máte nezhojenou zlomeninu loketní kosti? Taky těžké zhmoždění pravého zápěstí."

Přikývl jsem.

"Taky jsme vám zašili ránu na obličej."

"Výborně."

"Sledoval jsem vás při dostizích, vím, jak rychle se jezdcům hojí zranění. Pustíme vás domů, jakmile se na to budete cítit."

Upřímně jsem mu poděkoval. Unaveně se usmál a odešel.

Prsty pravé ruky už mne začínaly poslouchat, i když to žádná velká sláva nebyla. V noci, když jsem se probíral z narkózy, jsem dostal strach, protože jsem celou pravou paží nemohl pohnout. Popadla mne hrůza a já se bál se podívat. Už jednou se mi stalo, že jsem se probral z narkózy a místo jedné ruky jsem měl pahýl. Strašlivá, hrůzná noční můra se mi nepřestávala zjevnout. Pak jsem se konečně podíval..., předloktí nekončilo pahýlem, ale velkou bílou bakulí z obvazů, z kterých koukaly konečky prstů s pravými nehty. Jako by mi ty prsty nepatřily. Dlouho jsem ležel bez hnutí a bál se, že jsem ochrml. Pak mě ruka k mojí úlevě konečně začala bolet. Tak bolí zdravé, neporušené nervy. Mám paži, mám ruku, jsem živý.

Ostatní je podružné.

Opoledne ke mně pronikli Archie Kirk a Norman Picton, přestože na dveřích byla tabulka ZÁKAZ NÁVŠTĚV. Usadili

se do křesel a sdělili mi dobré i špatné zprávy.

Začal Norman: "Frodshamská policie našla vaše auto, ale je vykradené, nemá kola, stojí na cihlách."

"A co moje věci?"

"Jsou pryč. Nenašli tam nic."

"Co motor?"

"Je tam, ale baterka ne, co se dalo odmontovat, vykradli."

Chudák auto. Ještě že je pojištěné. Však taky pojistka stála celé jmění.

Archie řekl: "Pozdravuje vás Charles."

"Že děkuju."

"Ujist'oval nás, že se budete tvářit, jako by o nic nešlo. Nechtěl jsem mu věřit. Proč neležíte?"

"Je to pohodlnější vsedě."

Archie se zamračil.

Mírně jsem poznamenal: "Mám na zádech rýhu po kulce, někde pod lopatkou."

Archie přikývl. "Ach tak."

Zadívali se na infúzní stojan tyčící se nad postelí a na hadičku, vedoucí z vaku na tyči k mé loketní jamce. Vysvětlil jsem jim, k čemu je to dobré.

"V té infuzi je prostředek proti bolesti, stačí zmáčknut knoflík, a je po ní."

Archie sáhl po výtisku Korza. "Vida, najednou jste svatý Sid, dokonalost sama."

"To Ellisovy právníky nejspíš rozpláče," řekl jsem.

"Snad nemyslíte, že by se Ellisovi právníci mohli na té protihalleyovské kampani podílet?"

"Vy myslíte, že by to jejich čest nepřipustila?"

"Ano."

MLčky jsem pokrčil rameny.

"Jsou nějaké zprávy o Ellisovi?" zeptal jsem se, "a o Gordonovi?"

Norman promluvil jako policista: "Gordon Quint se nachází ve vězeňském nemocničním zařízení. Před hodinou byl ještě v bezvědomí, utrpěl zlomeninu lebeční kosti s následným krvácením. Podstoupí operační výkon, aby krevní výron mohl být vypuštěn, aby přestal tísnit mozek. Nelze odhadnout, kdy se probere k vědomí ani jaké následky zranění na jeho mozků zanechá. Jakmile začne vnímat, bude řádně obviněn z pokusu o vraždu. Jak dobře víte, máme celou řadu očitých svědků."

"A Ellis?"

"Nikdo neví, kde je," řekl Archie.

"Těžko se schová, když ho každý zná," poznamenal jsem.

Norman přikývl. "Třeba mu někdo poskytl úkryt. My ho stejně najdeme, buďte klidný."

"Co se dělo dnes ráno u soudu?" zeptal jsem se.

"Odročili to a Quintovi zrušili kauci, protože se před soud nedostavil. Obviní ho taky z těžkého ublížení na těle, kterého se dopustil na svém otci. Už na něj vydali zatykač."

"Nechtěl, aby se z jeho otce stal vrah," řekl jsem. "Jistě mu nechtěl ublížit tak těžce."

Archie přikývl. "Je to složité."

"A co Jonathan? Jel do Shropshiru?"

Zatvářili se zachmuřeně.

"Tak co, jel tam?"

"Ale ano, jel," řekl Norman nevesele. "Taky našel ty parkovače."

"Výborně."

"Moc výborné to není," řekl Archie. Jako správný úředník s sebou přinesl aktovku a z té vytáhl listinu. Přinesl mi ji k posteli. Přidržel jsem si list papíru pomalou levou rukou a rychle jsem ho přehlédl.

Lidé, kteří parkovali hostům auta, podepsali prohlášení, podle kterého Ellis Quint večeřel s kolegy z televize a že s nimi přijel asi v půl dvanácté. Lidé si ho dobře pamatovali, a to nejen proto, že ho znali z obrazovky, slavných lidí tam tehdy bylo víc, včetně členů královské rodiny, ale i proto, že jim dal tučné spropitné a autogram. Byli si jisti, že přijel před půlnocí, protože o půlnoci jim služba parkovačů končila. Pokud někdo přijel později, měl k dispozici už jen jediného parkovače.

Kolegové z televize! Zatraceně, na ty jsem se vévodkyně nezeptal!

"Je to neotřesitelné alibi," řekl Norman zasmušile. "V době, kdy toho ročka někdo mrzačil, byl Quint ve Shropshiru."

"Hm."

"Nezdá se, že by vám to dělalo starosti," podivil se Archie.

"Ne, nedělá."

"Jakto že ne?"

"Myslím, že byste měl zavolat Davisu Tatumovi. Myslíte, že by teď mohl být u sebe v kanceláři?"

"Je to možné. Co mu chcete?"

"Aby zajistil, že jeho kolegové ten případ nevzdají."

"To už jste mu řekl v sobotu," řekl Archie shovívavě.

"Hlavu mám úplně v pořádku, Archie, nemyslete si. Já jen, že jsem od soboty dost přemýšlel a několik souvislostí mi došlo, je to všechno trochu jinak."

"Jak?"

"Za prvé to alibi..."

"Ale Side..."

"Poslouchejte chvíli," přerušil jsem ho. "Neříká se mi to snadno, tak se na mne prosím nedívejte, dívejte se třeba do země." Nechystali se k tomu, naopak, dívali se na mé ruce. Řekl jsem: "Za prvé nejsem takový, jak se zdám. Když se na mne podívá někdo cizí, vidí neškodného nevelkého mladšího mužského, který nikoho nemůže ohrozit. Jsem nenápadný, a to je dobře. Abych řekl pravdu, snažím se o to, protože lidé se mnou hovoří, a to je při mém povolání důležité. Myslí si, že jsem dobromyslný, milý, jak řekla vaše sestra Betty, Archie. Owen Yorkshire mne považuje za nulu. Jenže... já takový nejsem."

"Za nulu!" vykřikl Archie.

"Dovedu se tak tvářit, to je to. Jenže Ellis ví dobře, jaký jsem. Ellis říká, že jsem rafinovaný a tvrdý, a má asi pravdu. To on mne před léty označil za chlapa z oceli, protože se nenechám jen tak snadno... zastrašit. Myslí si taky, že neznám strach, ale v tom se mýlí. Nevadí mi ale, že tomu věří. No nic. Pravda je, že i když se vám to bude zdát nepravděpodobné, Ellis se mne od jara bojí. Proto mne v televizi zlehčoval, proto poštlal lorda Tilpita, aby spustil ve svém deníku kampaň proti mně. Chtěl mne přemocit tím, že mne zesměšní."

Odmklčel jsem se. Moji návštěvníci nepromluvili ani slovo.

Pak jsem pokračoval: "Ellis taky není takový, jaký se zdá. Davis Tatum ho považuje za lehkomyšlnou hvězdu. Ellis je vysoký, vzhledný, srdečný, okouzluje, milovaný. Všichni ho mají za nadaného, vtipného člověka, se zvláštním darem pro televizní zábavu. Jenže Ellis není jen to. Je silný, cílevědomý, s neobvyklými schopnostmi lidmi manipulovat. Lidé nás oba podceňují, byť z různých důvodů. Já jim připadám slabý, Ellis lehkovážný, my ale jeden druhého nepodceňujeme ani v nejmenším. Ze zjednodušeného, povrchního pohledu jsme dlouholetí přátelé. Ale pozor, kdysi jsme proti sobě jezdili dostihy, celé tucty, každoročně, a věřte mi, při dostizích se lidé odkryjí. Ellis a já jsme se naučili jeden druhého znát do velké hloubky, do takové, co daleko přesahuje odpolední klábosení v šatnách. I na téhle hlubší úrovni jsme byli přátelé. Ani vy, ani Davis mi nechcete věřit, že ta vlivná osobnost za kulisami byl Ellis sám, že to nebyl Yorkshire, Ellis si to však dobře uvědomuje, a já taky. Ellis zmanipuloval všechny ostatní, Yorkshira, Tilpita, Korzo i veřejné mínění, zmanipuloval i své chytré pány právníky, kteří věří, že bude po jejich."

"A co vy, Side? Vás taky zmanipuloval?" zeptal se Norman.

Trpce jsem se usmál. Nepodíval jsem se na něho. "Pokusil se o to."

"Podle mého to ani není možné," řekl Archie. "Leda by vás doslova pohřbil."

"Dost toho o mně víte, Archie," řekl jsem zvolna. "Skutečně rád vítězím."

"Čím to, tedy," zeptal se, "že vám nevadí, že se to shropshirské alibi nedaří vyvrátit?"

"Protože to tak Ellis nastražil."

"Jak to myslíte?"

"Od chvíle, kdy byl zmrazen ten northamptonský roček, vsadili Ellisovi právníci všechno na jeho nevyvratitelné alibi na onu noc. Věřili, že když ho vyloučí z tohoto případu, padne i případ z Combe Bassetu. Tlačili na prokuraturu, aby žalobu stáhla a královská prokuratura už skutečně váhala. Oba případy sice byly izolované, ale přece jen, vzbudila se nálada, že pokud je Ellis nevinný v případě druhém, nemohl se dopustit prvního,"

"Jistě," přikývl Norman.

"Ne," namítl jsem. "Připravil si naprosto nerozbitné alibi ve Shropshiru a poslal do Northamptonu za sebe někoho jiného."

"To by pro něj přece nikdo neudělal."

"Jeden člověk ano. Taky že to udělal."

"Kdo, Side?" zeptal se Archie.

"Gordon, jeho otec."

Archie i Norman zkameněli jak solný sloup.

Nervy v mé pravé ruce se začínaly probouzet k životu. Stiskl jsem kouzelný knoflík a po chvíli mi zase daly pokoj.

Skvělé. Proti dobám minulým velký pokrok.

"To přece nemohl," řekl Archie pobouřeně.

"Udělal to."

"To je jen váš dohad, vy se určitě mýlíte."

"Ne."

"Ale Side..."

"Já vím," povzdechl jsem si, "Vy i Norman jste bývali hosty v jeho domě. Včera večer ale na mne přece vystřelil, můžete si to ověřit v Korzu."

"Ale to přece ještě neznamená...", namítl Archie chabě.

"Když chvíli počkáte, vysvětlím vám to."

Potil jsem se. Známky traumatického šoku se chvilkami objevovaly. Tělo se bouřilo.

"Chvilku?"

"Nejsem ze železa."

Archie se usmál. "Myslel jsem, že jste z oceli." "

"Hm. Čekali. Já pak pokračoval: "Gordon i Ginnie Quintovi se ve svém skvělém synovi přímo viděli. Já ho nařkl z odporného zločinu. Ginnie pevně věřila v synovu nevinu, z lásky. Gordon poté, co se našly všechny ty důkazy z landroveru, si chtěl nechtě musel přiznat, že ta nepřijatelná, nepředstavitelná pravda je pravda."

Archie přikývl.

Vyprávěl jsem dál. "Ellisova nehezka kampaň proti mně se mýjela účinkem. Jistě, pro mne to bylo tvrdé, ale ze scény jsem nezmizel. Den soudu se neúprosně blížil. Všem bylo jasné, že bez ohledu na to, jaké to pro mne bude mít osobní

důsledky, popíšu u soudu před veřejností, před lidmi od tisku, jak Ellis asi usekl nohu Bettyinu hříběti. Výrok soudu nebyl podstatný, ať už by porota shledala Ellise vinným nebo nevinným, ať by ho soudce poslal za mříže či ne, o to nešlo. Samotný soud a svědectví u soudu by postačily k tomu, aby podstatná část veřejnosti v Ellisovu vinu uvěřila a aby se tak jeho sláva a popularita navždy zmařily. Firma Topline Foods nebude moct - nemůže už nikdy použít ty přenákladné reklamní záběry, pořízené po celém světě."

Zhluboka jsem se nadechl. Mluvil jsem už příliš dlouho a po ztrátě krve mi začínal chybět kyslík, nevystačil jsem s ním. Pokračoval jsem: "Plán se shropshirským alibi se rodil pomalu a těžko dnes říct, kdo s ním přišel první, Ellise pozvali na slavnost, plán asi vznikl poté, co dostal pozvánku. Oba Quintové věřili, že to bude neúčinnější způsob, jak zastavit soudní řízení."

Zatraceně, není mi vůbec dobře, asi stárnu.

Dodal jsem: "Nezapomeňte, že Gordon je farmář. Pro farmáře je usmrcení zvířat běžná, ba výnosná věc, proto pro něj smrt jednoho ročka byla směšná cena za záchranu jeho syna. Dobře věděl, kde najít vhodnou oběť. Jistě si už do té doby dávno pořídil nové prokletřovací nůžky, když mu policie sebrala ty staré. Celá akce byla snadná a Gordon se svého úkolu zhostil bez potíží."

Archie a Norman poslouchali ani nedutali.

"Ellis je všechno možné, ale není vrah. Kdyby byl vrah, vraždil by možná lidi a ne koně. To nutkání ke zlu - pro mne nepochopitelné se objevuje. Lidé utrhávají křídla motýlům a tak." Polkl jsem. "Ellis mi způsobil nemalé těžkosti, ale přestože k tomu měl několikrát příležitost, nedopustil, aby mne zabili. Zabránil v tom Yorkshirovi. Zabránil v tom včera večer svému otci."

"Lidé se dokážou vybičovat k strašlivé, chorobné nenávisti, ale zřídka kdy přikročí k vraždě," přikývl Archie.

"Gordon Quint se k vraždě odhodlal a málo chybělo, aby ji dokonal," poznamenal Norman.

"Ano, ale nestřílel, aby pomohl Ellisovi."

"Proč tedy?"

"To se musím vrátit do minulosti."

Jsem příliš unavený. Ale radši to dopovím, ať to mám odbyté.

Obrátil jsem se k Normanovi. "Pamatujete se na ten kus hadru, co jste mi dal?"

Přikývl.

"Jaký hadr?" zeptal se Archie.

Norman mu vyprávěl, jak v Northamptonu našli prokletřovací nůžky zabalené ve špinavém kusu látky.

"Místní policie našla nůžky zastrčené v křoví," dodal jsem, "a jeden policista je přinesl do kanceláře farmy, právě když jsem tam byl. Byly při tom majitelky stáji, slečna Richardsonová a paní Bethanyová, a taky Ginnie Quintová, jejich přítelkyně. Přijela za oběma ženami, aby je trochu potěšila a utěšila. Ginnie mne tehdy tvrdě napadla, s opovržením mi vyčetla, že jsem křivě obvinil jejího dokonalého syna, svého přítele. Více méně mne prohlásila za Jidáše."

"Side!"

"Jí se to tak jevilo. Pak přišel ten policista a Ginnie se dívala, jak rozbaluje nůžky, kterými pachatel tomu ročkovi usekl nohu. Zbledla jako stěna... a omdlela."

Norman přikývl. "Při pohledu na nůžky."

"Šlo o víc. Při pohledu na tu látku."

"Jak to?"

"Strávil jsem minulý týden celý čtvrtek..., mám pocit, že od té doby uplynula celá věčnost..., jezdil jsem tehdy s tím kusem hadru po celém Londýně, až jsem skončil v jedné vesnici v Chichesteru."

"Proč v Chichesteru?" zeptal se Archie.

"Protože ten špinavý kus látky byl kdysi závěs u postele, tkaný na objednávku. Tkala ho paní Patricia Huxfordová, skvělá dáma, jednička. Má v Lowellu u Chichesteru takovou tkalcovskou dílnu. Podívala se do svých záznamů a zjistila, že onu látku tkala před třiceti lety, a to výhradně a jen pro paní Ginnie Quintovou."

Archie i Gordon na mne vytřeštěně koukali.

"Ginnie tu látku poznala. Chvilku předtím mi trpce vyčetla, jak jsem vůbec mohl uvěřit, že by Ellis kdy dokázal mrzačit koně, a vtom vidí, že mám pravdu, podle toho kusu látky. A nejen to, věděla, že tu noc, kdy došlo ke zmrzačení hříběte slečny Richardsonové, byl Ellis ve Shropshiru, chápala důležitost jeho alibi... a viděla, pochopila, že jediný druhý člověk, který mohl nůžky do toho jedinečného kusu látky zabalit, byl Gordon, její muž. Gordonovi bylo jedno, do jakého hadru nůžky zabalí, a na místě je pak radši zahodil, aby se u něj doma zase na nich nenašly stopy po DNK oběti. Ginnie pochopila, že ročka zmrzačil sám Gordon. Byl to pro ni příliš velký otřes..., omdlela."

Archie a Norman se taky tvářili otřeseně.

Povzděchl jsem si. "Tehdy mi to samozřejmě, nedošlo. Došlo mi to vlastně až předevčírem večer, najednou všechno do sebe začalo zapadat. Ted, když o tom uvažuji..., myslím, že Ginnie spáchala minulé pondělí sebevraždu nejen kvůli Ellisově strašlivému provinění, ale i kvůli Gordonově vině, jeho pověsti..., blížil se soud..., navzdory všemu..., prostě to bylo nad její síly, neunesla to."

Chvilí jsem mlčel, pak jsem pokračoval: "Gordon se po její sebevraždě prostě zbláznil. Chtěl zachránit syna a dohnal ženu k sebevraždě. Vinil ze všeho mne, proto mi v ono ráno, kdy Ginnie zahynula, chtěl roztrískat hlavu. Číhal na mne před domem..., řval na mne, že jsem Ginnie zabil. Včera večer, v okamžiku, kdy někdo pořizoval tu fotografii, která je v Korzu, na mne křičel, že ty kulky jsou za Ginnie..., že musím za její život splatit svým. Opravdu mne chtěl zabít."

Zmlkl jsem.

V bílém pokoji nastalo ticho.

Týž den odpoledne jsem zavolaal do Canterbury a promluvil se staniční sestrou.
"Jak se daří Rachel?" zeptal jsem se.
"Pane Halley! Myslela jsem..., četla jsem totiž Korzo."
"Doufám, že jste o tom Rachel nic nevyprávěla?" zeptal jsem se polekaně.
"Ne..., Linda, chci říct paní Fernsová mi řekla, ať jí to neříkám."
"To je dobře."
"Ale vy jste přece..."
"Jsem úplně v pořádku," ubezpečil jsem ji. "Ležím v Hammersmithu v nemocnici na Du Cane Road."
"To je vynikající nemocnice."
"Nepřu se s váma. Jak je Rachel?"
"Holčička je na tom teď hodně špatně, ale my všichni doufáme, že ta transplantace bude úspěšná."
"Je už v bublině?"
"Ano, šla do ní statečně. Říká, že to je její palác a že je královna."
"Dejte jí ode mne pusu."
"Kdy budete moct..., ach, neměla jsem se ani ptát."
"Přijedu ve čtvrtek."
"Vyřídím jí to."

Kevin Mills s Indií přišli další den ráno v deset, stavili se cestou do redakce.
Seděl jsem na posteli, ale už mi bylo o hodně líp. Zraněnou, postřelenou ruku mi dali na dlahu, nedbali na to, že se bráním a nechci mít paži znehybněnou. Prý abych to ještě den vydržel v klidu, ať prý cvičím prsty a jinak nechám ruku odpočívat. To sice bylo všechno krásné, ale sestry měly ten den plně ruce práce a nezbyl jim čas na to, aby mi přidělaly moji mechanickou ruku. Zahálela na nočním stolku. I když moc nefungovala, připadal jsem si bez ní jako nahý, nemohl jsem nic, ani se podrbat na nose.
Kevin a India přišli poněkud rozpačitě. S nuceným úsměvem mne přesvědčovali, jak jsou rádi, že jsem vzhůru a že se mi všechno hojí.
Usmál jsem se. "Miláckové, nejsem idiot."
"Poslyšte, kamaráde..., " začal Kevin, ale nedořekl. Do očí se mi nepodíval.
"Tak co? Kdo řekl Gordonu Quintovi, kde budu?" zeptal jsem se.
Neodpověděli.
"Indie, vy jste byla jediná, kdo věděl, že se v neděli v osm večer dostavím k restauraci Kensington Place."
"Side!" Tvářila se stejně nešťastně, jako když mne našla postřeleného v Church Street. Taky se mi nepodívala do očí.
Kevin si pohladil knír. "Nemůže za to."
"Tak tedy vy?"
"Fakt nejste žádný idiot," řekl Kevin. "Uhádnul jste, jak to proběhlo, jinak byste nás odtud oba musel vyhodit."
"Správně."
"V sobotu večer začal zmatek," začal Kevin a odvážil se konečně posadit. "V redakci skoro nikdo nebyl, to je jasné, protože v neděli nevycházíme. George Godbar tam nebyl, nikdo, v sobotu večer máme volno. V neděli ráno zasedala redakční rada, a to už fakt lítala vzduchem hovna. Víte, jak to vypadá při redakční radě..., ačkoliv asi nevíte. Prostě, jsou tam vedoucí všech rubrik, zprávy, sportovní, společenský, všechno, jsou tam všichni starší redaktoři, a rozhoduje se, co bude zítra v novinách. No, byl tam George Godbar, celej zpěněnej, že se přístup k Sidu Halleyovi musí od základu změnit. Přál bych vám ho slyšet, jakej používal slovník. Vůbec jsem netušil, že je tolik otvorů tělních a tolik svěřáčů."
"Pan šéf ho stiskl?"
"Stiskl! Vypukla úplná panika, veliký šéf chce, abychom vás uplatili, dočista se podělal!"
"Krásné."
"Zmínil se o deseti tisících a já na to řek, že snad spíš deset milionů. George si vyžádal kopie všeho, co jsme kdy o vás od června otiskli. Skoro všechny Indiiny páteční sloupce. Předpokládám, že si to schováváte?"
Neschovával jsem si to, ale pomlčel jsem o tom.
"Tolik jedu! Když jsme to viděli takhle všechno pohromadě, najednou bylo úplně ticho, a to už v redakční radě něco znamená."
"Já tam nebyla," poznamenala India. "Já na ty schůze nechodím."
"Mějte s ní slitování, většinu těch článků sama nepsala. Něco z toho jsem psal já, to už víte. Podílelo se na tom celkem šest lidí."
India se mi ještě stále nechtěla podívat do očí a nechtěla si sednout na volnou židli. Věděl jsem dobře, že ji manipulovala "redakční politika" a že se nikomu nechce hořet na hranici a tak dál, ale jejího sloupku jsem se děsil týden po týdn. Nemohl jsem si pomoci, ještě stále jsem cítil po tom nemilosrdném zacházení nepříjemné svědění.
"Sedněte si," vyzval jsem ji mírně.
Sedla si celá nesyvá na kraj židle.
"Až se příště budeme domlouvat na večeri, nikomu to neříkejte."
"Side!"
Kevin se jí zastal. "Proboha, přece nechtěla, aby vás postřelili! Hledal vás Tilpit, zoufale hledal, George tvrdí, že byl celej podělanej. Náš právník každé týden ty články kontroloval, aby nebyly žalovatelný, a vždycky to bylo jen tak tak. Když jsme to pak ale při našem redakčním sezení měli všechno na kupě, tak se ten hoch fakt zpotil. Tvrdí, že bychom se s váma měli vyrovnat mimosoudně a že bychom vám měli dát, o co si řeknete."

"Předpokládám, že jste mi to neměl říkat?"

"Ne," doznal Kevin. "Ale marná věc, dal jste mi největší exkluzivní reportáž celého desetiletí."

"Jak věděl Gordon Quint, kde mne má hledat?" zeptal jsem se znovu.

"Náš vznešený lord blábolil pořád kolem dokola něco o tom, že jste slíbil, že ho nepošlete do lochu, když odněkud ve zdraví odejdete, a prej jste odešel, takže chtěl dostát svému slibu. George nevěděl, o čem to mluví, jenže Tilpit mu dal víc než jasně najevo, že když vás do pěti minut nenajde, dostane padáka. George nás potom všechny na kolenou prosil, abychom vás našli, a že slibuje, že vás naše noviny prohlásí za svatýho a ještě vám přikrmí konto v bance. Tak jsem to zkusil, zavola jsem Indii, kdyby náhodou... a ona řekla, že vám to vyřídí sama, že to je bez problémů..., zeptal jsem se jí jakto... a kde. Netušil jsem, že by to mohlo bejt ke škodě."

"Řekl jste to Godbarovi?" zeptal jsem se. Kevin přikývl.

"A Godbar to řekl Tilpitovi a ten Ellisovi, jak předpokládám..., protože Ellis se taky dostavil na místo."

"George Godbar zavola do domu Ellisova otce, kde se mu ozval záznamník. Záznamník mu ohlásil číslo mobilu. No, a pak na tom mobilu někde v autě chytil Gordona a tomu pověděl kde vás najít. kdyby vás Ellis hledal."

Tak se to všechno motalo dokolečka, až si mne ta kulka našla. Povzdech jsem si. Mám štěstí, že žiju. To mi musí stačit. Taky jsem zvažoval, kolik bych mohl z Korza vytáhnout. Musím si říct o dost, aby jeho lordstvo vědělo, že je mi povinno vděčnosti.

Když se Kevin konečně vyzpovídal, neklidně vstal, přešel pokoj a zastavil se u mého nočního stolku.

Zadíval se mlčky na protězu, ležící na stolku. Po chvíli se k mé nelibosti zdvihl.

Řekl překvapeně: "Je mnohem větší, než jsem myslel, a je těžká... a tvrdá."

"O to líp se s ní do lidí buší."

"Fakt?" zadíval se na mne tázavě. "Opravdu?"

"Mám to vyzkoušené."

Kevin po chvíli zase protězu odložil.

"Kdo o vás tvrdí, že jste tvrděj jako kámen, má nejspíš pravdu, co, Side? Jste takovej, i když na to nevypadáte. Ostatně, to už jsem vám jednou řekl."

"Málokdo je takový, jak vypadá."

"O tom napíšu," řekla India.

"Tak to vidíte, Side." Kevin se chystal k odchodu. "Musím napsat jedno znásilnění. Jo, a děkuju za ty Japonce, teď jsme si kvit."

"Ano, jsme," přikývl jsem.

India vstala a chystala se taky odejít.

"Ještě chvíli zůstaňte," řekl jsem.

"Zůstaň tady a drž ho pěkně za ruku. Do p..., odpusťte, kamaráde. Omlouvám se."

"Vypadni."

India se za ním dívala, když mizel ve dveřích.

"Opravdu mne mrzí, že vás postřelili," řekla bezmocně.

"Jsem naživu, tak na to zapomeňte."

Měla jemnější tvář než jindy. Bylo brzo ráno a ještě nebyla tak výrazně naličená, neměla nanesenou porcelánovou tělku, ani rty neměla tak tmavě namalované. Obočí měla tmavé a světlé, modré oči jasné. Byla to skutečná India, bez nánosu světačky. Do jaké míry se asi liší její skutečné myšlení od jejích chytrých a nemilosrdných článků?

Přešla k nočnímu stolku, jako by ji tam přitahoval magnet, a zadívala se na protězu.

"Jak to funguje?" zeptala se.

Vysvětlil jsem jí, jak fungují elektrody, stejně jako jsem to před časem vysvětloval Rachel.

Zdvihla protězu a nahmatla v jejím nitru elektrody. Nic se nedělo, palec se nepohnul.

Polkl jsem. Pak jsem řekl: "Asi to chce čerstvou baterku."

"Baterku?"

"Zasunuje se ze strany, do té dutiny..." Ukázal jsem hlavou na noční stolek. "...Je tam dobíječka a v ní nabitá baterka."

Prosím vyměňte ji za tu vybitou."

Baterky měnila pomalu, protože v tom neměla cvik. Když se pak znovu dotkla elektrod, ruka na signál zareagovala.

"Ach!"

Odložila ruku a zadívala se na mne.

"Máte v zádech ocelovou tyč? Ještě jsem neviděla nikoho takhle napnutého, jak prkno. Taky máte zpocené čelo."

Sáhla po papírovém kapesníku do krabice vedle dobíječky a nabídla mi ho.

Zavrtěl jsem hlavou. Pak se podívala na moji znehybněnou pravačku a na umělou levačku, ležící na stolku. Konečně jí to došlo. Zatajila dech.

mlčel jsem. Vzala kapesník a trhavými pohyby mi setřela potůček potu na spánku.

"Proč si tu protězu nepřipevníš?" přirozeně mi zatykala. "Bylo by ti s ní líp."

"O to se postará sestra." Vysvětlil jsem Indii, že v tu chvíli toho mají sestry moc. "Sestra přijde, jakmile to půjde."

"Dovol mi, abych to směla udělat."

"Ne."

"Proč ne?"

"Proto."

"Protože jsi tak zatraceně hrdý."

Protože je to příliš intimní, pomyslel jsem si.

Měl jsem na sobě takovou tu nemožnou beztvárovou nemocniční košili na zavázání vzadu. Široký bílý rukáv kryl moji levou paži, loket i zbytek pravého předloktí. India mi váhavě rukáv vyhrnula a odhalila pahýl až k lokti.

"Tobě to vadí, že?" řekla India.

"Ano."

"Mně by to taky vadilo."

Tohle nesnesu, pomyslel jsem si, snesl jsem, když mi Ellis ruku odšrouboval, na to jsem měl sílu, na lásku sílu nemám. India sáhla po protěze. "Teď udělám co?"

Přemohl jsem se a ukázal na noční stolek. "Mastek."

"Aha." Sáhla po krabičce s dětským pudrem. "Nasypat do protězy, nebo na tebe?"

"Na mě."

Zapudrovala mi pahýl. "Stačí? Nebo víc?"

"Stačí."

Prsty mi rozetřela prášek po kůži a mně přitom proběhlo chvění celým tělem až do konečků prstů u nohou.

"A teď?"

"Teď to přidrž tak, abych do toho mohl zastrčit předloktí."

Soustředila se na svůj úkol, ale držela protězu ve špatném úhlu, takže jsem se do ní pořádně nedostal.

"Co dělám špatně?" zeptala se úzkostlivě.

"Stačí, když trochu pootočíš palec, ne moc..., to je ono. Teď zatlač a já zatlačím proti tobě. Ten kraj mi musí zapadnout za loket - pak bude ruka držet."

"Takhle?" Třásla se.

"Ano, to je ono." Protěza zapadla na své místo.

Vyslal jsem signály. Oba jsme se dívali, jak se umělá ruka otevírá a zavírá.

India prudce vstala a přešla na druhou stranu postele, kde nechala tašku. Zdvihla ji a šla ke dveřím.

"Ještě nechod!"

"Když neodejdu, začnu brečet."

To bychom taky mohli být dva, pomyslel jsem si. Dotek jejích prstů na tom, co zbylo z mého předloktí, byl důvěrnější a milostnější než jakýkoli jiný dotek. Cítil jsem se jako z hadrů, nikdy v životě jsem nebyl tak naměkko.

"Vrať se!"

"Musím do redakce."

"Indie, prosím..." Proč mi vždycky připadá tak zatěžko o něco poprosit? "Prosím..." Zadíval jsem se na svoji levou ruku.

"Prosím, o tomhle nepiš."

"Že o tom nemám psát?"

"Ne, nemáš."

"Dobře, nenapišu, ale proč vlastně ne?"

"Protože nesnáším soucit."

Vrátila se na půl cesty ke mně, v očích slzy.

"Tvoje Jenny říká, že se soucitu bojíš tak, že bys nikdy nikoho nepožádal o pomoc."

"Napovídala ti toho trochu moc."

India přistoupila o kousek blíž. "Soucit je to poslední, co bych k tobě dokázala cítit."

Vztáhl jsem umělou levou ruku a přidržel Indii za zápěstí.

Zadívala se na protězu. Zatáhl jsem a India přistoupila až ke mně.

"Máš sílu," podivila se.

"Zpravidla ano."

Přitáhl jsem ji ještě blíž. Pochopila, co sleduju. Sklonila se a políbila mne na rty s takovou samozřejmostí, jako by to zdaleka nebylo poprvé.

Uzavřeli jsme spojení.

Byl to začátek.

Když odešla, čas plynul jen zvolna. V poledne vysílali zprávy.

Do mého tichého pokoje vpadla sestra: "Vy nemáte zapnutý televizor? Jste tam!"

Otočila knoflíky a na obrazovce se objevil můj obličej. Nezaujatý, chladný hlas komentátora recitoval: "Sid Halley se zotavuje v nemocnici." Na obrazovce se objevil záběr, na kterém jsem byl mladší, v dostihovém dresu. Byl to záběr pořízený před lety ve věžnici v Aintree po mém vítězství ve Velké národní. Držel jsem sedlo v náručí a tvářil se blaženě, jako by mi někdo právě předal svatý Grál.

Pak následovaly zprávy o katastrofálním suchu a hladu kdesi ve světě.

"Moment," řekla sestra a zase kroutila knoflíky, až našla jiný kanál, kde dokonce vysílali o celé události reportáž.

Komentátorka, jejíž zasmušilý, hluboký hlas se mi vždy protivil, s vážnou tváří přednášela:

"Policie dnes našla mrtvé tělo Ellise Quinta v jeho voze v lesích v Hampshiru..."

Zamrazilo mne. Hlas komentátorky jako by přicházel z dálky: "Zdá se, že se nejedná o násilný čin. Pokud je nám známo, zesnulý televizní pracovník zanechal dopis svému otci, který je po úrazu hlavy v bezvědomí. Nyní předávám mikrofon našemu reportérovi v Hampshiru, Buddymu Bowesovi."

Buddy Bowes, mikrofon v ruce, zabíral větší část obrazovky, za ním rozostřené pozadí, les, bílé auto.

"Je to smutný konec," řekl Budily Bowes s opravdovou lítostí. "Ellis Quint, člověk, který rozdával ve svých

pravidelných pořadech radost milionům, zemřel po neskutečně bohatém životě ve věku třiceti osmi let. Nikomu nezmizí z paměti ani jako slavný jezdec překážkových dostihů, jehož statečnost a sportovní duch inspirovaly k odvaze celé generace našich mladých lidí. V posledních měsících mu život ztěžovalo nařčení z krutosti ke zvířatům. Osočil ho tak jeho dlouholetý přítel, Sid Halley, kdysi profesionální žokej. Quint se měl včera dostavit k soudu, aby nařčení vyvrátil..."

Následoval sestřih Ellise při dostizích, záběry Ellisových vítězství, Ellis mužně se procházející ve vysokých botách, bavící publikum, přitažlivý, okouzlující.

"Ellise budou oplakávat miliony našich občanů," zakončil Buddy Bowes. "Nyní se však vrátíme zpět do televizního studia..."

Sestra dopáleně televizor vypnula. "Neřekli ani slovo o tom, že vás postřelili!"

"Nic si z toho nedělejte."

Rozhořčeně odešla. Pověst, o jakou se mi Ellis postaral, se za jedinou noc těžko změní, ať si Korzo píše, co chce. Půjde to pomalu. Možná se to nesmaže nikdy.

Ellis je mrtvý.

Seděl jsem bez hnutí v tichém bílém pokoji.

Ellis je mrtvý.

O hodinu později mi vrátný přinesl dopis. Prý tu obálku někdo položil na pult u recepcce a všiml si jí teprve teď.

"Od kdy tam byl ten dopis?" zeptal jsem se.

Prý snad od včerejška.

Když zřízenec odešel, vzal jsem obálku do umělých prstů a zuby ji roztrhl.

Dvoustránkový dopis byl od Ellise, psaný jeho energickým, charakteristickým rukopisem.

Side, vím, kde jsi, jel jsem za sanitkou. Pokud tento dopis čteš, jsi živý a já už nežiju. Myslel jsem, že mne nechytíš. Měl jsem vědět, že se ti to zdaří.

Pokud tě zajímá, proč jsem ty nohy usekával, zeptám se tě, jestli jsi sám nikdy neměl chuť se vzbouřit, udělat něco neslýchaného? Přestalo mě bavit být věčně vzorný. Chtěl jsem poznat život i z jeho temnější stránky. Chtěl jsem něco zničit, rozbít, způsobit výbuch, mrzačit. Ti pitomci, co mne měli za svatého, mi byli pro smích. Jsou absurdně směšní. A pak, jak krásně to křupne.

Začal jsem s tím starým poníkem kvůli svému pořadu, protože ta malá holka má leukémii, takže se to nabízelo jako krásný doják, a já něco takového potřeboval, moje sledovanost začala klesat.

Pak jsem strašlivě lačnil po tom prožít to znovu, to riziko, obtížný úkol spojený s nebezpečím. Je to rozkoš nad všechny rozkoše. Kokain je směšný, ten je tak pro děti, sex se tomu taky nevyrovná. Vyspal jsem se se všemi ženskými, se kterými jsem se vyspat chtěl.

To křupnutí kosti vydá za milionvoltový orgasmus.

Pak jsi tu byl Ty, jediný člověk kterému jsem kdy záviděl. Chtěl jsem Tě zlomit, nikdo není nerozbitný.

Vím dobře, že jediné, čeho se bojíš, je bezmocnost. Znáš Tě. Chtěl jsem Tě nadobro zmrzačit v kanceláři Owena Yorkshira, ale tys tam jen tak seděl a díval se, jak Ti ruka modrá. Cítil jsem, jak se mne snažíš silou vůle přimět, abych se vzpamatoval, abych to byl zase já, jenže moje pravé Já chtělo cítit, jak ti kosti praskají, to slastné křupnutí. Chtěl jsem dokázat, že nikdo není dokonalý, chtěl jsem, aby ses sesypal, abys byl jako já.

Asi si pomyslíš, že jsem se zbláznil, ale já byl nakonec rád, že ses nerozbrečel, žeš nežadonil o milost, byl jsem na Tebe hrdý, byl jsem hrdý, že jsi takový, jaký jsi, najednou mne to celého naplnilo, byl jsem šťastný, jako opilý, vznášel jsem se. Nechtěl jsem, abys zemřel jen tak, pronic. Ne kvůli mně.

Teď vím, co všechno jsem způsobil. Nenapravitelné škody. To poslední hříbě zmrzačil otec. Přemluvil jsem ho k tomu. Maminku to stálo život. Pokud táta zůstane naživu, zavřou ho, protože se pokusil Tě zabít. Měli mě nechat, když jsem se pokoušel v červnu oběsit.

Říká se, že zločinci nakonec chtějí být dopadeni. Hřeší a hřeší, až je někdo nachytá a zastaví.

Tím dopis končil, jen dole stála ještě dvě slova:

Vyhráls, Side.

Dva bílé listy papíru ležely na bílém povlečení. Tenhle dopis nikdo druhý číst nesmí, pomyslel jsem si.

Vybavilo se mi, jak Rachel říkala, že jí smrt připadá divná, jak po člověku zbyde prázdnota.

Bílý pokoj mi připadal prázdný.

Dobrý či špatný byl můj přítel. Stal se nepřítelem, ale nakonec se opět v přítele změnil.

To trpké, kruté v něm vymizelo.

Zvítězil jsem, ale nebylo nikoho, kdo by stál ve třmenech a radost z vítězství se mnou sdílel.

Cítil jsem smutek, ztrátu i úlevu.

Truchlil jsem pro Ellise Quinta.